

ГРАДИНЯ ПРОСЯКИНЯ

част
първа

ГРАФИНЯ ПРОСЯКИНЯ

ЧАСТ ПЪРВА

chitanka.info

„Графиня просякиня“ — книга, в която контрастът между доброто и злото ни вдъхва утехата от тяхната непреходност... Страданията на прелъстената и изоставена, прогонена заедно с детето си от бащиния си дом и преследвана от своя демоничен съпруг — прелъстител, крадец и убиец — графиня, като че ли никога няма да имат край... Четири сюжетно свързани помежду си книги, които читателят ще чете със затаен дъх, ще преживява заедно с героинята и ще бърза към развързката...

„— Нещастно момиче!... Ти донесе срам и безчестие на старините ми, напусна ни, за да последваш онзи, който те прелъсти...

— Имай милост, татко! — изплака дъщерята. — Останах сама, съвсем сама. Той ме напусна много преди да се роди детето. Сега, пред Рождество, дойдох да те помоля за помощ. Не ме оставяй на студа и на глада!

— Не!... Ти вече не си графиня Хоенщайн, чиято ръка искаха толкова принцове! Махни се от очите ми!...“

В БЕДА

Беше Бъдни вечер.

Звънът на камбаните се губеше в далечината и потъваше в дебелия сняг, покрил като огромен плащ премръзналата земя.

Наближаваше празникът Рождество Христово.

Една млада жена, облечена твърде скромно, газеше дълбокия сняг, притискайки в обятията си малко детенце, увито в тънък шал.

— Студено ми е, мамо, студено ми е! — хленчеше премръзналото дете.

— Мълчи, сладкото ми — утешаваше го със сподавен глас майката. — Скоро ще бъдем у дома и ти ще спиш на топло в стаята.

Жената мина край къщички, през чиито прозорци ясно се виждаха коледните елхи. Мъка изпълни младите й гърди.

Дългият и изморителен път я изведе пред една височина, върху която гордо, с кули, опрели в небето, се издигаше замъкът Хоенщайн. Силите на пътничката бяха на изчерпване. Струваше й се, че всеки момент ще изгуби съзнание. С последни усилия се добра до голямата порта на замъка и погледна с просълзени очи красивия герб. Той принадлежеше на нейните родители. Тя стоеше пред заключената врата на бащиния си замък.

Идваше като просякиня! Тази мисъл я смаза и скова повече, отколкото суровият студ. Бяха изминали три години от деня, в който младата графиня бе напуснала бащиния си дом. Три години Ирма не беше виждала обичната си майка и своя баща, принудена да се бори сама с трудностите на живота и връхлетялото я нещастие. А беше единствена дъщеря на гордия граф Хоенщайн. Колко времеждия беше преживяла през тези три години! Сега стоеше с примряло от страх сърце пред голямата бащина порта в очакване да се сбъдне последната й надежда за спасение. С трепереща ръка хвана верижката на звънеца. Ясният звън отекна в широките стени на стария замък. До вратата се приближи слуга, облечен в златошита ливрея, и изгледа учудено и строго нещастната жена.

— Нахална просякиня! — извика той сърдито. — Иди на друго място, сега не се дава милостиня!

Грубите думи пронизаха като острие на нож съзнанието на младата жена.

— Моля ти се, отвори ми, не мога да отида никъде с моето детенце! Съобщи на графа за мене! — извика тя, без да посмее да се представи.

— Графът не приема никого! — отговори лакеят и обърна гръб.

— В името на бога, съжалете се заради детето ми, отворете — викаше отчаяно жената. — Трябва да говоря с графа. Той е добър и милостив!

Тези думи смекчиха сърцето на слугата. Той с важен вид отвори вратата и пусна жената вътре. След това отиде да съобщи на господаря си за неочакваното посещение.

Граф Хоенцайн седеше до писалището си, подпрял глава с ръка. Беше замислен и не чу почукването на вратата. Слугата се реши да отвори и като влезе, каза смирено:

— Една просякиня иска да влезе при вас.

Графът се учуди:

— Толкова късно през нощта? Коя е?

— За първи път я виждам, изглежда не е тукашна.

— Пуснете я да влезе и я нахранете в кухнята!

Графът беше строг, но имаше добро сърце за бедните. Като остана сам, той отново потъна в размисъл. Стресна го обаче повторно почукване на вратата.

В стаята влезе млада, бледа жена. Той я погледна втренчено, раздразнен от внезапното ѝ нахълтване, и понечи да я наругае, когато изведнъж шалът от главата на жената падна и откри едно изнемошало лице.

— Тате, тате! — промълви умоляващо нещастницата.

— Ирма! — извика той и скочи от стола. Струваше му се, че сънува.

— Прости ми, тате, прости ми! — изрече Ирма със задавен от възмущение глас и коленичи пред него. — Аз съм, тате, Ирма, нещастната ти дъщеря... Татко!...

Погледът на стария граф се взря в лицето на красивата жена, облечена в дрипи.

— Дете мое... Ирма! — каза той развълнувано. — На какво приличаш... От къде идваш?...

Скоро обаче в очите му се появи тъмен блясък и челото му се смръщи:

— Нещастно момиче!... Ти донесе срам и безчестие на старините ми, напусна ме, за да последваш онзи, който те прельсти!

— Моля те, татко, не ми напомняй за него, заплатих скъпо грешката си! Щях да умра от глад.

— А защо не си при него?

— Останах сама, съвсем сама. Малко след като се оженихме, той ме напусна. Оттогава не съм го виждала. Страдах много. Гордостта не ми позволяваше да се върна при тебе, но нищетата ме смаза. Сега, пред Рождество, дойдох да те помоля за прошка.

— Ти вече не си моя дъщеря и аз не съм твой баща. Какво направи, нещастнице! От часа, в който напусна този замък, нишките, които ни свързваха, се скъсаха.

— Смили се, татко! — изплака дъщерята. — Ако вече не мога да бъда твоя дъщеря, поне ми дай подслон като на бездомница! Не ме оставяй на студа и глада!

— Проклет да бъде онзи, който те докара до това положение и лепна петно върху нашия род! Ти забрави своите задължения и отдаде сърцето си на един непрокопсаник. Побелях преждевременно от мъка. Сега, когато пак си пред мене, старата рана отново се разтваря. Не!... Ти не си вече мое дете!... Не си графиня Хоенщайн, искана от толкова принцове! Махни се от очите ми!

— Татко, толкова голямо ли е престъплението ми, че обичах Артур? Нима няма да ми дадеш възможност да поправа грешката си и да получи прошка от теб? Майка ми толкова ме обича, позволи ми да ида при нея!

Очите на графа се навлажниха.

— Загубата на единствената й дъщеря я сломи... Тя умря!

— Умря!?... Аз съм виновна за това! Не, не е възможно!

— Няколко седмици след твоето бягство тя се пресели във вечността.

В стаята се възцари мълчание. Графът наведе глава и се унесе в мисли. Когато се съвзе, видя Ирма отново да влиза с едно около двегодишно детенце с ангелско лице, но също толкова бедно облечено

като своята майка. То отправи към графа изпълнен с любопитство поглед.

Графът го гледаше изумен.

— Дядо... — изрече детето и като се приближи, обгърна с ръчички коленете на стария благородник.

— Твоето дете... — промълви сякаш на себе си той. След това рязко извика: — Не ти стигнахме ние, сега искаш и това дете да направиш нещастно! Къде е баща му?

— Той не подозира за съществуването му. Много преди то да се роди, избяга в Америка. Напразно го чаках. Детето също страда извънредно много.

Лицето на дядото запазваше студеното си изражение.

— Нима нищо не може да трогне сърцето ти? — простена Ирма.
— Нима ще ме изпъдиш от къщата си? И то в нощта срещу Коледа?

Графът се колебаеше. Той преживяваше голяма вътрешна борба. Неговият отговор трябваше да реши всичко.

— Не те познавам, ти не си моя дъщеря.

— Това ли е последната ти дума?

Като не получи отговор, Ирма взе детето и напусна стаята.

Бащата изведнъж се съвзе от яростта си. Какво беше направил! Беше предал родната си дъщеря на студа и глада заедно с детето ѝ. Той трепна и бързо излезе на двора.

— Ирма — извика силно.

Студеният вятър като че ли отвея отчаяния му вик.

— Баща ти ти прощава — викаше той ужасен.

Отникъде не последва отговор. Само бурята продължаваше да беснее.

Краката на графа се подкосиха и той падна наред двора. Когато слугите го намериха, положиха доста усилия да го стоплят и да го накарат да се съвземе.

СКИТНИЦА

Отминаха още две години.

В някаква бедна къщичка една хубава жена бдеше над своето болно дете. Крехкото телце гаснеше бавно в малкото креватче. Лекарят не даваше никаква надежда за спасение. Майката, трепереща над леглото, беше дъщерята на граф Хоенщайн, преминала след дълги страдания в Америка, за да търси неверния баща на своето дете. Но вместо да намери него, тя беше на път да загуби и своята рожба. Лекарствата се бяха свършили, а тя нямаше пари за нови. Освен това не беше плащала наема за жилището от месеци.

Жената се стресна. Някой ходеше по коридора. Вратата се отвори и влезе един едър мъж. Без да поздрави, той попита грубо:

— Ще си платиш ли наема?

— Имайте още малко търпение — промълви с умоляващ глас Ирма. — Детето ми е болно и през това време нямах възможност да работя, за да спестя нещо.

— Твоята жаба не ме интересува! Искам да зная ще платиш ли или не?

— Бъдете снизходителен, имайте милост към детето ми! — молеше жената. — Изчакайте още няколко дни!

— Какво? Няколко дена ли? Ако до довечера не ми платиш, ще те изхвърля на улицата!

Човекът излезе и тръшна вратата след себе си.

— Велики Боже, какво да правя сега! — стенеше Ирма с приборани като за молитва ръце.

В терзанията си тя не чу, че някой чука на вратата. Влезе строен мъж във военна униформа.

Той я повика по име.

Тя се стресна и се изправи: пред нея стоеше началникът на полицията в Ню Йорк.

— Господи — извика тя.

— Добър ден — поздрави мъжът.

— Боже мой, мистър Роджър, откъде знаете, че живея тук?

Той се приближи към нея и се вгледа в лицето ѝ, което въпреки всички страдания беше запазило благородните си черти. После хвана ръката ѝ и каза:

— Най-после ви намерих! Много разпитвах за вас. По една случайност попаднах на следите ви. Чувствам се щастлив, че ви виждам!

Ирма се изчерви, притеснена от погледа на мъжа.

— Вие знаете, че много се интересувам за вас — продължи мъжът.

— Бях принудена да напусна работа, преместих се в тази квартира, за да започна отначало.

Човекът я гледаше състрадателно. Разбираше защо се беше преместила в този бедняшки квартал. Благородното ѝ сърце не ѝ позволяваше да приеме неговата поддръжка.

— Скъпа — започна той, — нима забравихте, че ви предложих моето приятелство. Още от първия ден, когато стъпихте на американска земя, взех присърце вашата съдба. Доверието ви към мен тогава ме направи извънредно щастлив. Така се чувствам и сега, защото ви намерих отново.

— Не ми се сърдете, но не можех повече да остана под вашата опека — отбеляза тя.

— Ирма — извика Роджър разпалено, — твърде малко ме познавате! Наистина ли никак не ви интересувам? Защо отблъсквате помощта ми въпреки неволята, в която се намирате? Колко ли трябва да сте страдали, откакто не съм ви виждал!

Тя бе навела глава, скрила лицето си в длани, и плачеше.

— Претърпели сте толкова много, без да се оплаквате и без да ме потърсите за помощ — мен, вашия искрен приятел!

— Не говорете повече, мистър! Вярвайте ми, не искам да съм ви в тежест.

Мъжът стоеше пред нея, покъртен от сълзите ѝ. Мъчеше се да съдържа вълнението и чувствата си.

— Ирма — каза той, — повече не мога да мълча, да потискам чувствата си. Аз ви обожавам и не мога да ви сравня с никоя друга жена! Обикнах ви още от първия ден. Красотата ви ме омая, а

достойното ви за благородник държане ме направи щастлив. Моля ви, не ме отблъсквайте!

— За бога, мистър, престанете, не ме правете още по-нещастна, отколкото съм!

— Моля ви, изслушайте ме докрай! Днес оставям съдбата си във ваши ръце. Позволете ми да се погрижа за вас и детето ви. Станете моя жена!

Ирма посрещна думите му с вик на изненада.

— Не ми казвайте, че не изпитвате същите чувства към мен — продължи Роджър. — Бъдете сигурна, че ще се привържете към мен. Ще ме опознаете. Заклевам се, че ще сторя всичко, което мога, за да направя вас и детето щастливи.

— Мистър Роджър — каза Ирма, — аз много ви уважавам, но въпреки това не мога.

— Не ме отблъсквайте, Ирма! В този момент от вас зависят моят живот и моето щастие. Обичам ви и не мога без вас. Искам да ми обещаете само едно: че ще се опитате да ме обикнете!

— Моля ви, не ме измъчвайте повече. Оценявам предложението ви и бих се радвала, ако можех да ви ощастливя, но не мога да стана ваша жена.

— Не продължавайте! Не отблъсквайте любовта ми. Не бих разговарял за това с вас, ако не бях обмислил всичко. Не ме води никаква нечиста мисъл, а единствено любовта ми към вас. Аз съм достатъчно състоятелен, за да осигуря на вас и детето ви спокоен живот.

— Не, мистър Роджър, не! При мен няма място за колебание. Не мога да приема предложението ви. Не настоявайте!

— Но защо, обяснете ми!

— Защото не съм свободна! Съпругът ми е жив.

— Жив?! Тогава защо не е при вас? Впрочем това също не е пречка. Можете да се разведете с него и да се ожените за мен.

— Аз съм негова съпруга и ще остана такава! Ще остана вярна на клетвата, която съм дала.

Роджър не отговори нищо. Той пусна ръката ѝ и се отправи съкрушен към вратата.

След като си отиде, Ирма коленичи, за да измоли прошка от Бога за болките, които причини на този човек.

Скоро след този случай дойде раздавачът и ѝ подаде един плик. Когато Ирма го отвори, от него изпадна банкнота от хиляда долара. Освен нея в плика имаше и бял лист, на който бяха изписани само няколко думи: „За вашето дете!“.

Тя заплака и мислено благодари на онзи, който ѝ беше изпратил парите. После излезе да купи лекарства.

На един тъгъл забеляза някаква двойка: красива жена и млад мъж с надменно лице.

— Артур! — извика тя, като се взря по-добре в него.

Но той бързо изчезна в навалищата. Ирма беше видяла човека, който я беше отвлякъл от бащиния ѝ замък, за да я напусне няколко дни след венчавката, и сега също не искаше да я види.

ЕДНА ОТЧАЯНА ПОСТЪПКА

Нощта падна върху Ню Йорк, но трясъкът на файтоните и трамваите не преставаше.

Ирма се върна у дома, капнала от умора. Тя отново бе изиграна от своя съпруг. Преди две години той беше заминал за Америка, за да избяга от нея и нейната любов. И там се беше оженил за друга. Но беше излъгал и втората си жена, дъщеря на един от най-големите милионери на Ню Йорк. Беше си променил и името, за да не бъде разобличен. Ирма разбираше каква съдбоносна грешка беше направила. Друга жена беше заела нейното място. Но тя не искаше да отстъпи доброволно. У нея зрееше план, който трябваше да върне блудния ѝ мъж към правия път. Тя написа следното писмо:

„Любезни ми, неверни съпруге,

Безнадеждността слага перото в ръката ми. Излъгана и изоставена от теб, аз съм сама на този свят, принудена да се боря с неволята. Какво направи ти с мене! Бях невинна и неопитна, вярвах ти сляпо. Не можах да ти поднеса онова богатство, което баща ми притежава. И ти веднага ме захвърли. Сега съм бедна като просякиня. Напразно молих баща си да ме прибере. Изпъди ме, за да ме накаже за голямата ми любов към теб. Добри хора ме съжалиха и ми помогнаха да дойда в Америка, за да те търся. Сега аз гладувам, а ти тънеш в охолство. Какво направи от мене, Артур! От тази, която те обичаше до полуда! Въпреки всичките страдания, които ми донесе, аз пак не мога да се откажа от теб заради любовта, в която ти се клех. Сега те моля: откажи се от другата и се върни при мен. Готова съм да ти простя всичко!

Искам да съм при теб!

Приеми ме в къщата си като компаньонка на жена ти. След време, когато ме сравниш с нея, ти ще ме оцениш и ще се върнеш при мен. Тогава ще дойдеш в прегръдките ми и аз ще ти простя, напълно ще ти простя, и пак ще заживеем заедно и щастливо. Не бива да си мислиш, че ще те издам или ще се разкрия пред жена ти. Мнимата ти съпруга няма да разбере, че аз съм истинската ти жена, поверена ти от бога, освен ако ти сам се покаеш и сърцето ти отново възвърне истинската си любов към мен. Остави ме да преживея под твоя покрив само една година! Ако през това време не съумея да спечеля чувствата ти, ще те оставя на другата, ще се откажа от всичките си права и ще отида някъде надалече, за да не нарушавам щастието ти.

Ще изпълниш ли желанието ми, Артур, което ще реши и твоята, и моята съдба? Вярвам, че няма да откажеш — имам средства да те принудя. Знаеш, че двубрачието е наказуемо. Изпълни желанието ми. Утре следобед ще се представя в дома ти и ще предложи услугите си на мнимата ти съпруга. Ти ще се погрижиш да бъда приета от моята съперница. След това борбата за правото на любов може да започне!

Твоята изоставена и нещастна жена“.

ЩАСТЛИВА

Часовникът на Сити Хол, общинското управление на Ню Йорк, показваше пет часа следобед, когато един хубав, елегантно облечен мъж крачеше към въздушната железница, бързайки към дома. Външността му показваше, че принадлежи към висшето общество. Походката му беше горда.

Йохан Гулд — така се казваше той — имаше самоуверен вид, защото вярваше, че притежава всичко, което му е необходимо. Беше красив. Съпругата му беше едно от най-хубавите и богати момичета на града, дъщеря на мултимилионера Шмит. Той притежаваше чудесна къща с всякакъв разкош, какъвто човек може да измисли; красиви коне от най-добрата порода; с една дума, от живота, който той водеше в своята вила на Клинтън Стрийт, нямаше какво повече да се желае.

Въпреки това този човек, на когото завиждаха хиляди хора, не изглеждаше напълно щастлив. Той често гледаше втренчено пред себе си, а върху челото му падаше сянка на меланхолия.

Мъжът застана на площадката на железопътната станция. Изведнъж се сепна. Някой бутна в ръката му някакво писмо. Той се обърна сърдито, но не можа да разгледа човека, който беше направил това, защото той се смеси с тълпата. Понечи да хвърли малкото писъмце, мислейки, че става дума за просия, но любопитството му надделя. Той отиде встрани, отвори плика и се зачете. Още от първите редове лицето му пребледня и ръцете му затрепераха.

Писмото беше от изоставената от него жена. Йохан Гулд беше не друг, а Артур. Той прочете писмото, което Ирма беше написала, но не можа да стигне до края му.

„Господи!“ — въздъхна той съкрушен, почувствал се разкрит. Жената, която беше напуснал и излъгал, го беше проследила.

Тя знаеше всичко.

По челото му изби пот. Не можеше по никакъв начин да се върне при онази, която го чакаше в дома му. Обзе го ужас от жената, която се смяташе за негова единствена законна съпруга. Сега не можеше да се

появи пред нея — толкова разстроен и развълнуван. Той бързо напусна чакалнята и излезе навън. Писмото, което се намираше в джоба му, за един миг го беше смъкнало от блаженото небе. Когато остана сам, той го прочете докрай.

„Свети Боже, тя иска да влезе в къщата ми! — извика той. — Никога!“

Но как можеше да го избегне. Започна да обикаля улиците, смутен и уплашен. Съвестта го измъчваше. В спомените му изникна невинната и доверчива девойка Ирма, после същата като негова съпруга, обичаща го силно и горещо. Той видя бледото ѝ, благородно лице, излъчващо любов и добродетелност, черните ѝ очи — две звезди, изпълнени с благоговение. Дъщерята на граф Хоенщайн, която беше повярвала на лицемерните му клетви, сега се появяваше пред очите му в цялата си ангелска красота. Той лесно беше успял да измами младото момиче, непритежаващо никакъв житейски опит, и да я вземе за жена въпреки волята на родителите ѝ. Отнемайки дъщеря им, той целеше единствено богатството им, смятайки, че те ще се примирят и ще дадат на своя зет полагащата му се зестра. Но се беше излъгал горчиво. Те не простиха нито на крадеца, нито на жертвата. Когато се видя излъган, той изведнъж се насити на жена си, а тя продължаваше да го обича. Един ден Артур я напусна.

Тези спомени сега разяждаха съзнанието му.

Щом стъпи на американска земя, той промени името си. Като опитен съблазнител потърси нова жертва и скоро я намери. Ожени се за младата лейди Мери Шмит само няколко месеца, след като беше напуснал Европа. Мери Шмит му бе донесла като зестра едно огромно богатство и великолепен дворец, отличаващ се с разточително изящество. По този начин бе влязъл отведнъж в кръга на най-почитаните мъже в Ню Йорк и имаше млада, хубава и умна жена, която държеше на него. Беше я спечелил със силата на своята завладяваща красота и мъжествена енергия.

Нито едно женско сърце не можеше да му устои дълго време. Той покоряваше жените и беше техен идол. И на всичко това трябваше да се сложи край! Предстоеше му да слезе от високия пиедестал и да бъде хвърлен в затвора за двубрачие. Никога! Ако ще и да му коства живота.

Ужасна мисъл премина през главата му. Ами ако премахне Ирма! Щеше да остане свободен и никой нямаше да пречи на щастието му.

Той се изплаши. Това означаваше да стане уби... Не му стигна смелост да произнесе тази дума. Нямаше ли да е по-добре, ако изпълни молбата на Ирма и я приеме в къщата си. Идеята да живее с двете си жени под един покрив го уплаши. От друга страна, само така би могъл да държи Ирма под око и да я обезвреди. Красивите му очи блеснаха с демоничен пламък. Той се замисли как би могъл да убеди жена си да приеме на работа Ирма.

Тази вечер Йохан Гулд си легна уморен и съкрушен. Приключението през изтеклия ден измъчва мозъка му през цялата нощ. Мисълта, че Ирма трябваше да дойде под неговия покрив, го терзаеше ужасно. Ами ако го издадеше и разкриеше престъплението му! Това би го погубило!

Дързостта му не стигаше, за да подготви втората си жена за онова, което щеше да се случи. На сутринта той стана от леглото, обзет от мрачни мисли и предчувствия. През цялата нощ не можа да заспи.

Посещението беше неизбежно. Трябваше да се примири!

На прага на спалнята му го посрещна Мери. Тя протегна ръка и поднесе устни за целувка. Йохан Гулд никога не беше оценявал обноските си като лоши, но сега, когато младата му жена, красива и сияеща от щастие, чувствайки се негова истинска съпруга, положи с любов главата си на гърдите му, той извърна лицето си настрана, чувствайки се недостоеен да я погледне в очите. Като видя колко е бледен, Мери се уплаши.

На закуска тя беше извънредно любезна с него и се стараше да разпръсне облаците на свъсеното му чело. Горката жена не подозираше какви мисли измъчваха този, когото тя боготвореше! Очите на Мери Гулд блестяха, озарени от вътрешната ѝ чистота. Тя се чувстваше щастлива до този човек, заради когото ѝ завиждаха всичките ѝ приятелки.

— Мила Мери — започна Йохан с неискрен глас, — виждам, че домакинството ти създава големи грижи. Това ми е неприятно.

— Колко си добър към мен, Йохан — отвърна тя, щастлива от това, че съпругът ѝ мисли за нея.

— Ще ти взема помощница-компаньонка.

Мери се хвърли на врата му. Трогната и признателна, младата жена отново прегърна мъжа си, без да подозира каква обида съдържащо това негово предложение.

ДВЕ СЪПРУГИ ПОД ЕДИН ПОКРИВ

Към четири часа следобед същия ден млада и красива жена, облечена доста бедно, застана пред вратата на двореца на Йохан Гулд. Тя спря задъхана и уморена. Вълнението изтощаваше силите ѝ. Един от слугите с червени ливреи ѝ отвори и я въведе при господарката.

— Приближи се, Ирма Норт — звънна приятелски гласът на Мери Гулд.

— Принудена съм да постъпя на работа — каза Ирма.

— Имаш ли нещо против да поискам твоите свидетелства?

Ирма трепна.

— Не притежавам никакви документи. Досега не съм работила никъде. Омъжена съм.

Мери я погледна състрадателно.

— А мъжът ти не те ли поддържа?

— Той ме напусна. Сега съм съвсем сама.

— Бедната!

— Сама се грижа за себе си и за детето си!

— Но как е възможно — повиши възмутено глас мисис Гулд. — Как е възможно този мъж да е толкова коравосърдечен! Нещастната жена! Положението ти сигурно е ужасно. Доволна съм, че имам съпруг, който ми е верен и ме обича! Имам всичко, каквото желае сърцето ми.

При тези думи по лицето на Ирма премина сянка и очите ѝ се навлажниха.

— Мислиш ли, че е невъзможно твоят съпруг след време да се разкае и да се върне при теб? — попита Мери след кратко колебание.

— Да, вярвам, че той пак ще ми принадлежи — отговори тя, като измери с особен поглед събеседницата си.

— Искаш ли да започнеш работа при мен като компаньонка и приятелка? Сигурна съм, че ще се почувстваш добре в нашата къща. Ще ти бъде ли достатъчна една заплата от сто долара месечно?

— Сто долара? Това е твърде много, лейди Гулд — каза Ирма. — Нека първо се уверите, че заслужавам тази цена, и тогава ми я дайте.

— Не, решено е! Можеш ли да започнеш от утре сутринта?

— Много съм ви признателна, лейди Гулд. Позволете ми да ви помоля за още нещо. Бих искала да посещавам веднъж седмично болното си дете!

— Разбира се, Ирма! Колко си щастлива, че имаш дете! Почакай още малко; съпругът ми скоро ще се върне. За него ще бъде удоволствие да се запознае с теб.

Ирма трепна. Наложил се да употреби цялата си енергия, за да скрие вълнението си.

— Ще се радвам да се запозная с вашия съпруг — каза тя, — но сега ми позволете да се оттегля. Утре ще дойда точно в определеното време.

Тя се поклони учтиво и напусна салона, но навън се олюля. Проявеното от нея самообладание беше свръхсилите на една жена. Но сега едва не изгуби съзнание. Тя въздъхна тежко. Очите ѝ плуваха в сълзи.

Значи това беше жената, завладяна от Артур. Нейната съперница! Почувства страшна омраза към нея, но същевременно и я съжаляваше заради неопитността ѝ и заради това, че е излъгана. Каква комедия щеше да бъде стоенето ѝ в тази къща! Комедия, построена върху страдания.

На другата сутрин отиде у Йохан Гулд. Едва беше отворила вратата, когато насреща ѝ се появи висок, млад и хубав мъж. Той се стъписа и се дръпна назад, като извика само:

— Ирма!

— Артур! — отговори тя машинално и за да не бъде забелязана срещата им, побърза да се насочи към най-близката врата. Мъжът я отвори със светкавична бързина и бутна вътре разтревожената жена, като сам влезе след нея. За един миг Ирма се озова пред лицето на своя съпруг след толкова години раздяла. Погледът му беше демоничен и я изплаши. Цялата ѝ любов, скътана в гърдите ѝ до този момент, изчезна изведнъж. След като беше положила толкова усилия да го издири и намери, сега тя изпитваше ужас пред този човек.

— Ходи ли при жена ми? — попита Йохан Гулд.

— От нея идвам сега, от тази, която ти лъжеш.

Той пребледня.

— И какво стана?

— Ангажирах се като компаньонка.

— Какво ще правиш тук, в моя дом?

— Ти знаеш, нали ти писах!

Тя огледа стаята и забеляза:

— Хубаво е при тебе. Каква разлика между миналото и настоящето!

— Трябва да си преживяла много нещастия — заговори мъжът по-меко след дълго мълчание.

— Нещастия! Ако всички мои страдания могат да се нарекат просто нещастия! Страдах много, и то само по твоя вина. Разболях се, постъпих в болница и когато излязох оттам с детето си...

— С детето си ли?

— Да, да... с нашето дете! То беше толкова слабо, че се страхувах да не умре.

— Къде е то сега?

— Нямах търпение да узнаеш ли?

— Струва ми се, че не е истина. То действително ли съществува?

— Мислиш ли, че мога да лъжа за такова свято нещо, каквото е раждането на едно дете! Искаш ли доказателства?

— Да, искам!

— Ето ги!

Ирма извади от джоба си пакет документи.

— Ето брачното ни свидетелство, ето и акта за раждането на детето.

Когато видя книгата, мъжът изпадна в ярост. В ръцете си Ирма държеше честта, бъдещето и съдбата му. Тези документи ѝ даваха власт над него. Тя можеше да му стори всичко, каквото пожелае. Искаше му се да ги грабне, да ги изтръгне от ръцете ѝ. Той се хвърли върху нея.

— Помощ, помощ! — извика тя.

Книжката се бяха пръснали по пода. Гулд притисна в обятията си младата жена. В това време вратата бавно се отвори и на прага ѝ застана Мери. Тя остана смаяна от гледката. Артур бързо се отдръпна от Ирма — той беше твърде разстроен от неочакваната поява на Мери.

— Какво става тук? — попита тя.

Вместо отговор Артур вдигна припадналата Ирма и я положи на дивана. Това му даде време да се съвземе и да намери подходящо обяснение:

— Намерих тази жена в безсъзнание отвън, в коридора, и я пренесох тук. Коя е тази нещастница?

— Една германка, която ангажирах снощи за моя компаньонка — отговори Мери. — Ето и документите ѝ. Изпадна ли са от ръката ѝ.

Тя се наведе и вдигна книжата.

— Дай ми ги — изплашено каза Йохан Гулд и протегна ръка.

Междувременно Ирма дойде в съзнание. Тя се изправи и се огледа. Видя актовете, които беше изпуснала, и скочи към тях, но Мери ги грабна и ги стисна здраво.

— Бедната жена — каза тя, — по-добре ли си сега?

— Не се безпокойте, миледи, сега съм добре!

Тя излезе от стаята със светнал поглед, който изплаши Артур. Той се чувстваше неин пленник.

ИГРА НА ЩАСТИЕ

— Спечели! Мистър Стивънс пак спечели! А мистър Гулд изгуби цяло състояние!

— За него не е от значение. Тъстът му е мултимилионер.

— Той е луд. Пак залага на същата карта.

— Изглежда, че днес Гулд възлага всичките си надежди на дама купа!

— Да играеш с дама купа не е добре — обади се някой, наблюдаващ от страни играта.

Артур не обърна никакво внимание на тези думи, които се отнасяха за него. Беше се съсредоточил изцяло върху картите.

— Пак изгуби! Десет хиляди долара! — извикаха няколко гласа.

Артур стана блед като восък. Беше потърсил в играта на карти развлечение и облекчение от загубата в друга една игра — играта на щастие. Той се отправи към дъното на салона и написа нов чек от банка „Юниън“. Този чек беше последен и едва покриваше остатъка от сумата в тази банка. Ако изгубеше и нея, цялото му състояние щеше да бъде принесено в жертва на дяволските карти. След като написа чека, той отново се върна на масата. Продължи да залага, но вече не на дама купа, а на друга карта. Този път обаче дама купа спечели, но за негова сметка. Артур загуби петдесет хиляди долара. Всички присъстващи възкликнаха изумени. Погледите им бяха отправени към губещия играч. Той беше смаян, но остана мълчалив.

— Той пък печели в любовта — забеляза някой. — Нали, Гулд! Ела да се чукнем. Аз също имам неприятности. Ела да се разтушим!

Йохан се помъчи да се усмихне, взе от сребърната табла, която лакеят разносяше около масата, чаша шампанско и пи със своите приятели.

След това излезе от клуба и заскита из улиците като пиян. Така стигна до един съвсем безлюден ъгъл и се спря. Видя пред себе си самотна пейка и седна на нея. Беше като замаян. Виждаше себе си изправен пред пропаст. Собственият му дом изглеждаше като

чудовище, в което се беше свила Ирма: мълчалива, дебнеща, готова да го унищожи с документите, които притежаваше. Пред изплашеното му въображение затворът придобиваше все по-реални очертания. Ако Ирма го издадеше, непременно щяха да го осъдят за двубрачие. А може би в този момент тя вече беше направила това! В това време се приближиха няколко души. Гулд се сепна. Беше ги взел за полицаи.

Той стана и отново започна да скита. Отчаянието го беше стиснало здраво в ноктите си. В този момент смъртта му се струваше като сладко избавление от ужаса. Той стисна дръжката на револвера в джоба си. Сега оръжието беше единственият му приятел, единственият спасител, който му подаваше ръка.

След дълго ходене Артур се озова в някакъв парк. Беше тъмно и съвсем тихо. „Трябва да се избавя от тези ужасни мисли — разсъждаваше той. — Бих могъл да се справя с Ирма. Рано или късно тя ще ми падне в ръцете. Но загубата на състоянието е лошо нещо. Загубих повече, отколкото имах!“

Гулд крачеше бавно. Неусетно стигна до малко изкуствено езеро. „Ами ако се самоубия? — помисли си той. — Никой не би ме познал. Ще захвърля и двете визитни картички, както и няколкото незначителни писма.“ Картичките и писмата полетяха във водата. Мъжът стисна пистолета. „Да бъде проклет този свят! Защо ли изобщо съм се родил! Сега вече мога да поправа грешката от нещастното си съществуване.“ Той опря дулото на револвера до дясното си слепоочие. Само миг го делеше от края.

Но ръката отслабна и свали оръжието. Една натрапчива мисъл озари измъчения му мозък. Беше проблеснала нова надежда. Гулд изправи глава. Съществуваше път за спасение и той го беше забелязал в последния момент.

Бе измислил нов план, който беше ужасен.

МИСТЕРИОЗНО УБИЙСТВО

Мери, Артур и Ирма Норт бяха в трапезарията на двореца на богатия Йохан Гулд. Господарката покани новата си компаньонка да седне. За да прикрие вълнението си, Артур четеше някакъв вестник. Не беше докоснал закуската си.

— Добре ли настани детето си, мис Норт? — без никакво стеснение прекъсна мълчанието лейди Мери.

Името Норт накара Артур да се сепне.

— Да, струва ми се, иначе не бих била спокойна — отговори компаньонката с леко потреперване в гласа.

— Виждам, че много го обичаш — продължи Мери. — То е единствената ти утеха в безчислените ти страдания.

След това се обърна към съпруга си:

— Каква зла участ е подготвил на тази жена мъжът ѝ, като я е напуснал. Нима може да съществува такъв безсърдечен човек! Ти ѝ съчувстваш, нали, защото имаш благородно сърце!

Артур не смееше да вдигне очи към Ирма. Той едва издържаше този разговор. Без да подозира нищо. Мери продължаваше с мъчителните си въпроси:

— Какво би направила, мисис Норт, ако срещнеш човека, който е забравил своя дълг?

— Аз го намерих, лейди Гулд!

— Нима?

— Да. Той се е венчал втори път.

— Оженил се е за друга! А знае ли, че си го открила? О, този злодей е направил нещастна и втората си жена.

— Да, мисис Гулд, той е злодей!

— И ти все още го обичаш и държиш на него? — попита Мери, клатейки недоумяващо глава.

— Трудно можете да разберете моите чувства, миледи. Много пъти и аз самата не зная как съм могла да изтърпя ужаса на положението си и въпреки това да запазя любовта си.

В този момент от улицата долетяха силни крясъци и прекъснаха мъчителната сцена. Ирма въздъхна облекчено.

Отвън вече ясно се чуваше: „Вестник «Ню Йорк Херълд»! Убийство! Пълни подробности. Убийството на Медисън Стрийт“ Мери бързо стана, водена от лошо предчувствие.

— Баща ми живее на Медисън Стрийт!

В това време влезе слугинята и подаде вестника. Мери го грабна и бързо прочете онова, което търсеше, но още при първия ред изпищя и изгуби съзнание. Ирма и слугинята я повдигнаха и я положиха на дивана.

Компаньонката също беше смутена. Само Артур бе запазил хладнокръвие. Той взе чаша вода и започна да пръска лицето на припадналата. Ирма се наведе, взе вестника и прочете:

„МИСТЕРИОЗНО УБИЙСТВО.

Мистър Шмит, мултимилионер, собственик на корабостроителниците в Бруклин, е бил намерен тази сутрин в своя дворец на Медисън Стрийт мъртъв в спалнята. От страшната рана от гърдите му леглото се е превърнало в локва кръв. По всичко изглежда, че убийството е извършено през нощта. Причината не е кражба, защото както касата с пари, намираща се в съседната стая, така и скъпоценностите дори не са докоснати. Следствието още не е определило дали това не е дело на отмъщение. Досега не е открита никаква следа от извършители.“

Ирма вдигна очи. Тя погледна Артур, наведен над безчувственото тяло на Мери. Докато го наблюдаваше, през ума ѝ мина ужасна мисъл. Спомни си как той се беше опитал да грабне документите ѝ, а сега дори не посегна да вземе вестника. Защо не искаше да узнае причината за припадъка на съпругата си? Нямаше никакво съмнение, че той предварително знаеше какво пишеше там.

На вратата се почука. Влезе слугата.

— Мистър Гулд, един полицаи иска да говори с вас. Казва се Бърнард.

Артур кимна с глава и отиде в стаята, където го чакаше детективът. Последният се представи. Гулд го познаваше и знаеше славата му като вещ полицаи.

— Мистър Гулд — каза той, — дойдох при вас по много неприятен повод. Вашата съпруга, лейди Мери, е единствената дъщеря и наследница на мистър Шмит. Моля, повикайте я тук.

— Печалното известие я разстрои — отговори Артур. — Обяснете ни как е станало така, че ние последни узнаваме за убийството, след като вече целият град знае за него.

— Има важни съображения, които изискват никой да не влиза в дома на убития.

— Искате да кажете, че трябва да се снее предварително дознание относно положението, в което се е намирала къщата в момента на убийството. Трябва да отбележа, че това е пропуск, който много ме тревожи.

— Има обстоятелства, при които правосъдието е принудено да прибегва към по-особени мерки. Намираме се пред едно неразгадано убийство. Кога за последен път бяхте при вашия тъст?

— Доста отдавна.

— А вашата съпруга?

— Преди няколко дни.

— Вие не бяхте ли с нея? Отношенията ви с нея са били обтегнати.

В очите на Артур светна зловец пламък.

— Защо ми задавате такива въпроси, мистър? — попита той.

Бърнард пое със своите сиви проникателни очи злия поглед на Артур.

— Извинете! Задавам ви тези въпроси само за да проверя дали старият слуга не е излъгал.

— Боб ли? Какво?

— Много неща, свързано.

— Моля ви, кажете по-точно!

В този момент вратата се отвори. Влезе Мери, пребледняла и облегната на рамото на Ирма.

— Вие сте полицаи! — извика тя. — Смилете се, кажете ми само едно... баща ми наистина ли... Не, това е невъзможно. Името Шмит е много популярно... много разпространено... да не е станала някаква... грешка...

Мери се отдели от Ирма.

— Това е ужасен удар на съдбата, миледи — каза Бърнард. — Съберете цялата си твърдост. Натоварен съм да ви съобщя за смъртта на вашия баща.

— Но какво се е случило, за Бога? Истина ли е това? Бедният ми баща!

— Да, миледи, истина е!

Мери се разплака и сълзите сподавиха гласа ѝ.

Артур я отведе до едно кресло.

— Разкажете ми всичко, мистър. Как е умрял той?

— Когато тази сутрин слугата ни съобщи за това, няколко полицаи заедно със следователя и лекаря се отправиха веднага за дома на мистър Шмит. Лекарят констатира смъртта. Баща ви е издъхнал през нощта. Тялото му било вече изстинало.

— И кой е пожелал смъртта на баща ми?

— За съжаление още не съм в състояние да ви кажа нещо положително по този въпрос.

— Искам да отида при него. Трябва да го видя.

Мери отново започна да стене. Артур се опита да я утеши и ѝ прошепна няколко успокоителни думи.

— Бяхме длъжни да ви известим, като единствена дъщеря и пряка наследница, и аз поех тази задача — каза Бърнард. — Запечатано е всичко. И най-дребната вещ не е докосната. Съдебната власт преди всичко трябва да констатира положението на къщата, преди да се предприемат каквито и да било действия.

— Трябва да отида там! Трябва да отида при него, Йохан!

Междувременно Ирма не изпускаше от поглед Артур. Тя чувстваше, че нещо необяснимо я отблъскваше от този, когото до вчера беше обичала толкова силно и искрено. В неговите очи имаше нещо зловещо и дяволско. Дали не беше Артур Норт...? В тази минута тя видя своя идол в друга светлина. Но в нея също ставаше някаква промяна.

— Ако искате — каза Бърнард на Мери, когато тя се съвзе отново, — готов съм да ви заведа в дома на баща ви. Никой друг не може да влезе сега там.

— Но съпругът ми може да ме придружи, нали? Той има това право.

— Разбира се, миледи, не може да се попречи на единствените наследници да влязат.

— А къде е Боб, нашият стар Боб?

— В къщата на убития.

— Защо не е дошъл да ме извика?

— Не знам защо не го е направил преди това, но след като е известил полицията, вече е било невъзможно. Той е нужен на следствието.

— А не се ли установи как се е случило?

— Съжалявам, миледи. Престъплението е извършено през нощта. Убиецът е изчезнал.

— Как е възможно!

— Вероятно е имал ключове от всички врати.

— Но само баща ми имаше ключ за главния вход!

— Да, неговият ключ е намерен на масичката в стаята му.

— Тогава как е влязъл убиецът? Може би се е вмъкнал още преди да заключат вратите, а после е избягал през прозореца на партера?

— Това обяснение е доста странно — отговори Бърнард. — Всички прозорци на партера бяха намерени затворени.

— В такъв случай се намираме пред някаква мистерия! — каза Мери.

— Трябва да се съглася, че всичко е забулено в тайна, но тя скоро ще бъде разбулена.

— Още не мога да се примиря. Баща ми — убит!

— Бъди твърда, Мери — призова я Артур.

Тя се обърна към него.

— Ти си единственият, който ми остава сега! — каза тя и увисна на врата му.

Ръцете ѝ стискаха неговите.

— Хайде да отидем на Медисън Стрийт — предложи Артур. — Да си вземем сбогом с баща ти.

— Ако ми позволите, мистър Гулд, аз ще ви придружа — намеси се Бърнард.

Те излязоха. Ирма остана сама в салона. Подозренията ѝ не я напускаха.

ТРУПЪТ НА МИСТЪР ШМИТ

Убийството, извършено в центъра на най-богатия квартал на Ню Йорк, бе предизвикало общо съчувствие в целия град поради популярността на Шмит. Навсякъде говореха за него. Дворецът на Медисън стрийт, беше затворен. Вътре пазеха няколко полицейски служители. Освен тях в къщата се намираше и старият Боб, който в последно време живееше сам с господаря си.

Въпреки огромното си богатство Шмит бе възбуждал навсякъде недоверие у хората. След като омъжи дъщеря си Мери, той премахна от дома си всякакъв разкош, уволни всички слуги и остави само стария Боб. Кантората му се намираше в една отдалечена улица. Всяка сутрин старецът отиваше там с файтон, работеше през целия ден и се връщаше вкъщи винаги в точно определен час, след като вечеряше съвсем сам в някоя гостилница.

В къщата си имаше няколко каси, зазидани в стените. В тях съхраняваше ценни книжа и цялото си богатство — единственото удоволствие в живота му. След като дъщеря му се омъжи, само Боб беше човекът, на когото се доверяваше, разбира се, в известни граници. В деня на нещастieto Боб, както винаги, беше приготвил чая, който Шмит редовно пиеше в девет часа сутринта.

Девет минаваше, а господарят още не слизаше. Слугата отиде до вратата на стаята му и се послуша. Не се долавяше никакъв шум.

— Мистър Шмит! — извика той.

Отговор не последва.

Боб почука, но пак не се чу нищо. След кратко колебание той хвана дръжката на бравата. Вратата беше отключена. Слугата отвори и бързо обходи с поглед стаята. В следващия миг остана като гръмнат. Шмит лежеше безжизнен в леглото си, потънал в кръв. Боб коленичи пред него. След малко трепна и бързо излезе от стаята. Мина му през ума, че убиецът на неговия господар можеше още да е в къщата. Убитият държеше всички ключове от жилището в себе си. Как тогава беше влязъл и излязъл злодеят?

Боб слезе до входната врата. Както винаги, тя беше затворена. Значи престъпникът беше взел ключа, който господарят всяка вечер окачваше в спалнята си.

Слугата изтича горе. В спалнята нищо не беше разместено. Ключът висеше на определеното място.

Старият Боб го взе, слезе бързо долу, отключи входната врата и се отправи към най-близкия полицейски участък.

Екипът на полицията начело с Роджър пристигна веднага на мястото на произшествието. Боб въведе полицаите в спалнята на Шмит. Проницателното око на Маршъл Бърнард веднага обхвана цялата стая. В спалнята нямаше безпорядък, следователно не беше имало никаква борба. Само килимчето пред леглото беше набрано. Роджър установи, че нищо не е откраднато. Изведнъж Бърнард се приближи до стария слуга на Шмит и огледа дрехите му. По тях имаше кървави петна. Той го изгледа строго. Боб обясни:

— Бях прегърнал господаря. Оттам е кръвта по палтото и жилетката ми.

Роджър откри също, че както ключовете на убития, така и часовникът и кесията му, пълна със злато, бяха непокътнати.

В този момент в двора влезе файтон. Пристигнаха съдебният следовател, лекарят и един протоколист. Докторът и съдията огледаха трупа и първият установи, че смъртта бе настъпила преди няколко часа вследствие на голямата загуба на кръв, тъй като раната беше близо до сърцето.

Боб се уплаши:

— Но аз трябва да известя мисис Гулд, тя е единствената дъщеря на мистър Шмит.

Следователят отговори:

— Ти ще останеш тук. Тази работа ще свърши Бърнард.

Когато Мери Гулд дойде и видя мъртвото тяло на баща си, избухна в плач. Артур, който я придружаваше, хвърли бегъл поглед към трупа и го побиха студени тръпки.

— Как е могло да се случи това? — запита той лекаря. — Боб трябва да знае!

— Убийството е извършено преди полунощ — забеляза лекарят. — Вероятно убиецът се е скрил в стаята още вечерта и е издебнал жертвата си.

— Все пак Боб трябва да е чул нещо! Някакъв вик или...
В това време на прага се появи една жена, облечена в черно.
Това беше Ирма.

Видът ѝ смути Артур.

— Коя е тази дама? — попита следователят.

— Тя е компаньонка на моята съпруга — отговори Артур.

Краката на Мери се подкосиха и се наложи да я свестяват.

Артур остана спокоен. Неговото хладнокръвие направи силно впечатление на всички присъстващи, Ирма впи поглед в него.

СТАРИЯТ БОБ

Мери, Артур и Ирма напуснаха жилището на Шмит. Тогава съдебният следовател се обърна към Боб:

— От прегледа на вашите документи се установи, че се казвате Робърт Гардън и че сте на служба в този дом от шест години. Обяснете ми как е могъл да влезе убиецът, когато нито един прозорец не е бил отворен, а ключът от вратата се е намирал у самия Шмит?

— Така е, намерих ключа, окачен на обичайното място, и го взех, когато трябваше да изляза от къщи.

— Тогава остава да предположим, че убиецът се е вмъкнал вътре, когато къщата е била още отворена. Не сте ли забелязали някаква подозрителна личност наоколо?

— Не, господин следовател, не съм забелязал никого.

— По кое време си лягаше мистър Шмит?

— Обикновено към полунощ.

— Той ли заключи вратата?

— Посред нощ чух, че някой ходи по коридора.

— Защо не погледнахте кой беше?

— Защото това се случва всяка нощ.

— Добре, Вие сте намерили тази сутрин ключа от входната врата в стаята на мистър Шмит. Как е могъл тогава убиецът да излезе от заключената къща? — запита Фултън.

Старият слуга не беше в състояние да отговори. Последва дълбоко мълчание.

— Не съм мислил върху това обстоятелство — промълви Боб. — От самото начало бях уверен, че убиецът се намираше още тук.

— Не чухте ли през нощта вик или някакъв подозрителен шум?

— Не, не, милорд!

— Кога прекъсна електрическият ток във вашата стая?

— В полунощ.

— А кога за последен път видяхте стаята на господаря?

— Към десет часа.

— Какво ви каза мистър Шмит?

— Той беше седнал на това кресло, четеше последния борсов бюлетин и не ми каза нищо. Само пое чайника, който му подадох и който тази сутрин намерих празен.

Влезе Роджър, шефът на нюйоркската полиция, и заедно с Бърнард отиде в другата стая. След малко се върна и каза:

— Намерихме там този кожен калъф. Вероятно е от ножа на убиеца.

Фултън го взе и почна да го разглежда, а Бърнард продължи да фиксира с поглед Боб.

— Гардън — попита Фултън, — познавате ли този предмет?

— Не, никога не съм го виждал!

Роджър тръгна из къщата, за да извърши пълен оглед. Той обаче не даде никакъв резултат. Подозрението за убийството падаше все повече и повече върху стария слуга Боб, който не можеше да обясни как е могъл да влезе и излезе убиецът. Когато влязоха трима санитарии, за да вдигнат трупа и да го отнесат в болницата за аутопсия, Боб се хвърли върху тялото на своя господар.

— Стига лицемерие, приятелю! От всичко установено дотук сме принудени да те арестуваме. Ти си убил мистър Шмит!

Боб остана като гръмнат.

— Отведете го! — извика Бърнард на двамата полицаи.

Старецът се отпусна в ръцете им.

ОТ ЛЮБОВ КЪМ ОМРАЗА

Мери се разболя тежко. Тя страдаше и душевно заради това, че върху стария Боб бяха паднали неоснователни подозрения. Беше сигурна в неговата невинност, но той продължаваше да стои в затвора. Собственикът на ножа още не беше открит.

Ирма бдеше непрекъснато над болната. Тя съчувстваше много на Мери и едновременно с това в нея се пораждаше жестока омраза към Артур. Ирма мислеше за своето дете, поверено на скромната вдовица Брук срещу скромно възнаграждение.

— Кой може да бъде убиецът? — възкликна изведнъж възбудена Мери.

— Успокойте се, миледи — утешаваше я Ирма. — Тайната е в ключовете — забеляза тя след кратко мълчание.

— Да — съгласи се Мери, — ключовете са два!

— Два ли? — извика изненадано Ирма и впери поглед в Мери.

— Да. Единият беше винаги у баща ми, а другият — у мен.

— У вас? И къде е сега този ключ?

В чекмеджето на бюрото ми!

Някакво далечно предчувствие завладя Ирма.

— Но тъй като само аз притежавам този ключ, не е възможно да е отворено с него. Кой тогава е убиецът!

— Успокойте се — каза Ирма. Тя като че ли виждаше пред себе си сянката на истинския убиец. Взе ръцете на Мери в своите, болната се облегна и въздъхна успокоена. Тя по никакъв начин не можеше да предположи, че Артур беше свързан с тази, която я наглеждаше.

След като Мери Гулд заспа, Ирма излезе от стаята и се запъти към своята, в другия край на коридора. Когато влезе, някаква сянка внезапно се хвърли върху нея и нечия здрава ръка я сграбчи силно. Тя извика.

— Мълчи! — заповяда ѝ един приглушен глас.

Ирма се опита да се освободи и с големи усилия успя да натисне бутона за електрическото осветление. Когато стаята се освети, тя видя

пред себе си Артур.

— Искам да говоря с тебе! — каза той.

— Какво имаш да ми казваш?

— Трябва да си оправим сметките. На всичко вече трябва да се сложи край, и то още сега, в тази минута.

Ирма усети, че цялата любов, която някога беше изпитвала към този човек, се беше изпарила и на нейно място се беше загнездила омразата.

— Искам да ми дадеш документите, които имаш — каза Артур.
— Трябва да съм сигурен, че няма да ми навлечеш никакви неприятности.

— Невъзможно! Сега разбирам какво си търсил в стаята ми!

— Те трябва да станат мои на всяка цена и ти веднага ще ми ги дадеш. Сега си в ръцете ми!

— Какво ще направиш, мислиш да ме убиеш ли?

— Каква идея! Трябват ми само документите. Когато ме дебнеше, ти ми предлагаше да избирам. Сега аз ти давам право на избор.

— Какъв избор?

— Дай ми документите. Актът за бракосъчетанието ни.

— Те са тук — тя посочи пазвата си. — Трябва да ме убиеш, за да ги имаш.

— Сама ще ми ги дадеш, и то още сега.

— Никога!

— Добре, така да бъде. Иди на Ривър стрийт.

Ирма се уплаши.

— Детето ми! — извика тя.

На Ривър стрийт живееше вдовицата Брук.

— То е при мене. Ще ти го върна, когато ми дадеш документите.

— Лъжеш! Брук е честна жена и не би могла да ти предаде детето. Ти просто се опитваш да ме изнудиш.

— Ще ти върна детето, когато се откажеш от мен завинаги и ми предадеш документите. Тогава ще ти дам и пари, за да можеш още същата нощ да напуснеш моя дом.

Ирма се спусна към вратата, отвори я, премина през коридора, излезе от къщата и се озова на улицата. В този момент тя беше само майка. Владееше я само една мисъл — детето.

Тя се затича към Ривър стрийт.

ОТВЛИЧАНЕТО

Няколко часа преди това една лодка се приближи към къщата на вдовицата Брук, намираща се на крайбрежната улица Ривър стрийт. Беше тъмно и мъгливо. В лодката седяха двама души. Градският часовник удари седем пъти.

— И какво ще правиш, като вземеш детето? — попита единият.

— Не е твоя работа, Джим — каза Хари. — Господинът, който ни праща, е баща на това дете. Той си го иска, а майката го крие от него — така каза той. — Това е всичко, което знам. От нас се иска да изпълним поръчката!

— И това момиченце се намира в дома на пилота, който се удави миналата година!

— Да видим как ще стане работата — каза въглищарят Хари, докато поставяше фенера на дъното на лодката.

Двамата опряха лодката до кея, привързаха я за него и излязоха на пристана. Крайбрежната улица в този час беше утихнала. Светлината по нея беше оскъдна. Хари познаваше къщата на пилота Брук. Те скоро я намериха и се приближиха към нея.

— Старата е вкъщи — прошепна Джим, като видя светлината в един прозорец.

— Тогава да я изпратим някъде навън.

— Я да хвърлим преди това един поглед в стаята!

Погледнаха през прозореца. Насред стаята, над масата, се беше навела петдесетгодишна жена, която четеше нещо от една книга и едновременно с това плетеше чорап. В дъното на стаята имаше легло, а до него едва се забелязваше друго, по-малко. На него лежеше момиченцето на Ирма — Лидия. Вдовицата беше приспала детето и сега се утешаваше с четене на молитви. Смъртта на мъжа ѝ я беше навела на религиозни съзерцания, с които тя уталожваше болката от самотата. През целия ден беше заета с детето. Тази жена имаше добро сърце и обикна много малката Лидия. Ирма не би могла да намери по-добра гледачка за дъщеря си.

Изведнъж някой почука на пътната врата. Брук трепна и постави очилата си. Кой можеше да бъде в този късен час! Тя отиде до вратата и я отвори предпазливо.

— Кой е? — попита.

— Отвори, майко Брук! — каза един глас. — Искам да ти кажа, че на около стотина крачки оттук от една кола изпаднаха въглища.

— Въглища ли? — възкликна жената.

Тя бе твърде пестелива и съобщението ѝ напомни, че би могла да си вземе от въглищата, при това без пари. Вдовицата приготви един стар чувал и взе лопатата.

— Можеш да прибереш всичките въглища — добави другият човек.

Тогава тя видя лицето на Джим.

— Ами ти познаваш ли ме? — попита тя, като излизаше от къщи.

— Познавах мъжа ти и понеже ти остана вдовица и сама се бориш с живота, искам да ти помогна...

— Благодаря, благодаря! Къде са въглищата?

— Ей там долу, на сред улицата. Побързай да ги събереш и да ги вдигнеш всичките, защото иначе друг ще ги вземе — каза Хари. — Аз трябва да тръгвам!

Брук се запъти към мястото, което беше посочил Хари. А той се направи, че тръгва в обратна посока. Но едва беше направил няколко крачки и спря. Джим се приближи към него. Двамата се върнаха бързо в къщата. Влязоха в стаята, Хари взе едно одеяло и уви в него спящото дете. След това те бързо излязоха и се отправиха към кея. Момиченцето се беше събудило и започна да плаче. Мъжете скоро стигнаха до лодката и Хари скочи в нея с детето.

Мисис Брук, която се връщаше с празни ръце, след като напусто беше търсила някакви въглища, чу детския плач, но не помисли, че той можеше да бъде на Лидия. Тя се върна в стаята, седна на стола и продължи да чете, без да се сети да погледне към спящото дете. Неговото мълчание за нея беше доказателство, че то спи дълбоко.

Някой почука на прозореца и се чу женски глас.

— Мисис Брук, моля те, отвори веднага — викаше тревожно Ирма.

Тя се втурна в стаята.

— Къде е детето ми?

— Спи си спокойно — отговори вдовицата.

Ирма се успокои и се отправи към леглото, но след малко нададе остър писък.

— Къде е детето ми? — изкряска тя.

Леглото беше празно. Брук не вярваше на очите си.

— Ти ме излъга, мизерница такава — викаше Ирма. — Кой е идвал тук? Казаха ми, че детето е в неговите ръце!

— Мисис Норт, къде е то, за Бога — повтаряше не по-малко изплашена вдовицата.

— Ти предаде детето ми! — изкрещя Ирма.

— Не, скъпа мисис! — кълнеше се Брук. — Не съм го предала, вярвайте ми. Какво става, Боже мой!

— Кой идва тук?

— Един мъж — отговори смутена старата жена.

— Бледен, с черна брада, нали? — каза Ирма.

— Не, идва един, който ми съобщи, че на улицата имало разсипани въглища... О, сега разбирам, че ме е подмамил с тези въглища, за да може да задигне детето.

— Познаваш ли го?

— Не. Не зная името му.

Сега вече Ирма разбра, че Артур не беше я излъгал. Детето наистина беше в ръцете му. Той беше откраднал последната радост в живота ѝ.

— Значи не познаваш този въглищар? — попита тя пак Брук.

— Не, но той ми каза, че познава покойния ми съпруг.

— А не знаеш ли къде бих могла да го намеря?

— Не, дори не бих могла да го разпозная, защото лицето му беше черно от въглищния прах.

Ирма се сети за Роджър, началника на полицията в Ню Йорк. Този човек би могъл да ѝ помогне. Тя реши да отиде при него. Поиска от Брук перо, мастило и хартия и когато ги получи, написа следното писмо:

„Уважаеми господине,

Зная, че вие винаги сте били внимателен към мен. И ако с нещо съм ви огорчила, моля да ми простите. Нуждая

се много от вашата помощ. Отвлякоха детето ми. Освен към вас, няма към кого друг да се обърна. Бях поверила детето си в една чужда къща, понеже не можех да го взема със себе си в дома на мисис Мери Гулд, чиято компаньонка съм и където вие бихте могли да ме намерите по всяко време. Дъщеря ми беше у вдовицата на пилота Брук, на Ривър стрийт. При едно нейно кратко отсъствие от къщата някакъв непознат е грабнал моята Лидия. Има един човек, който знае къде е тя, защото я държи при себе си. Името на този човек ще ви кажа утре, когато се надявам да се видя с вас.

Ваша признателна Ирма Норт“.

Вдовицата Брук беше изтрила сълзите от лицето си.

— Вярвайте, не съм виновна! — каза тя с умоляващ глас.

— Вярвам — успокои я Ирма. След това излезе и пусна писмото в пощенската кутия.

ЛУДАТА

На следващия ден съдебният следовател отиде в къщата на Гулд, за да събере сведение от мисис Мери за живота на покойния Шмит. Старият Боб въпреки доказаното подозрение върху него още продължаваше да бъде в предварителния арест. Старият човек бе болен и съсипан от терзания. Артур успя да разубеди следователя Фултън да разпита Мери, като заяви, че той самият може да даде исканите сведения.

Ирма беше при Мери и чакаше с нетърпение пристигането на шефа на полицията. На настоятелните запитвания на господарката за причината за безпокойството ѝ Ирма съобщи за отвличането на Лидия, без да сподели своите съмнения относно похитителя. Искаше да говори още веднъж с Артур. Тя изчака удобен момент и отиде в стаята му.

— Идваш да ми съобщиш решението си, нали? — каза той лукаво.

— Ти изпълни закана си и открадна детето — единственото нещо, което притежавах на света.

— Ти сама ме принуди на това.

— Имай милост! — извика Ирма и вдигна умолително ръце. — Спомни си деня, в който ми се кълнеше във вярност и любов.

— Излишно е да споменавах това сега — прекъсна я той нетърпеливо.

— Ти си жесток и безсърдечен. Моля те за последен път да ми върнеш детето.

— И аз имам права върху това дете, защото съм негов баща.

— Отдавна си загубил тези права, още от деня, в който ме изостави.

— Тогава се закълни, че няма да кажеш на никого за брака си с мен.

— И да бъда считана за пропаднала жена, а детето ми за незаконородено?

— За мен това няма значение. Важното е да не стане известно, че някога съм бил твой съпруг.

Ирма му хвърли презрителен поглед. Той я унижаваше дотам, че искаше да я сведе до положението на негова държанка.

— Това, което искаш, никога няма да стане — извика тя.

— Тогава и детето никога няма да ти бъде върнато.

— Но ти ще влезеш в затвора! — каза тя твърдо. — Всеки момент ще дойде мистър Роджър и аз ще те предам на него.

— Твоите закани не ме плашат. Взел съм мерки, за да се защитя от тях.

— Но аз ще те разоблича!

В тази минута мисис Мери се показва на вратата. Тя чу последните думи, Артур отиде при жена си и каза спокойно:

— Виждаш ли какво сме направили? Взели сме в къщата си една луда жена.

Мери стрелна с очи Ирма.

— Добре, че дойдохте, мисис Гулд — каза Ирма решително. — Трябва да ви призная всичко, за да разберете какво става около вас. Този човек не е Йохан Гулд, той се казва Артур Норт. Излъгал ви е, както излъга и мен — неговата законна съпруга.

Мери стисна ръцете на Ирма и я запита съчувствено:

— Какво става с теб, Ирма?

— Този човек е злодей, шарлатанин. Той се ожени за мен, напусна ме и се свърза с вас, премълчавайки миналото си.

— Странанията са размътили мозъка й — забеляза Артур. — Ще я изпратя в лудница, защото иначе може да ни направи тук някоя пакост.

— О, господи — възкликна Ирма. — Той иска да ме изкара луда, за да се отърве от мен. Не се спира пред нищо. Това е същият човек, който ме открадна като графиня Хоенщайн от дома на моите родители, след като ме заслепи и измами със своите клетви за вяност и любов. Венча се с мен и когато бях вече бременна, подло ме изостави.

— Съжали се, Йохан, какво се е случило с тази жена?

— Тя е съвсем полудяла. Не можем повече да я държим в нашия дом.

— Потърсих го — продължаваше Ирма. — Дойдох чак тук, в Америка, заедно с болното си и гладно дете. Най-после го намерих, но

той вече се беше оженил за вас. И когато научих, че живее тук, в тази къща...

Мери се изплаши. Въпреки убедителността на думите на Ирма тя помисли, че нещастната жена наистина е с помрачен ум.

— Погледнете този човек, грехът е изписан на челото му — каза Ирма, като посочи Артур. — Мразя го, той направи и двете ни нещастни. Но пред вас е още по-виновен, защото уби баща ви.

Мери нададе пронизителен писък и се хвърли в прегръдките на Артур.

— Лекарите веднага ще дойдат да я отведат — каза той, успокоявайки жена си, която трепереше като лист.

— Не му вярвайте! Послушайте мен, Мери — продължи Ирма. — Чудно е, че страданията, които ми причини, не са успели наистина да помрачат съзнанието ми. Но и с последния смъртоносен удар, който сега иска да ми нанесе, пак няма да сполучи. Имам доказателства и документи. Те са у мен и ще потвърдят моите показания пред съда.

Тя излезе, за да донесе документите.

— Това, което видях, е ужасно — сподели Мери с Артур. — Много съжалявам тази бедна жена, Йохан. Допускам, че това, което тя ми разказа тази сутрин — за открадването на детето, — също е приумица на лудостта ѝ.

— Нито дума от това, което тя каза, не отговаря на истината. Но да не се тревожим повече. Тази луда е опасна, ако я оставим на свобода.

— Имаш право, Йохан. Страх ме е от нея. Тя каза, че ти си убил баща ми.

— Ще трябва да я изпратим в някоя лудница. Съжалявам само за едно: че няма никакви средства за препитание.

Същевременно на вратата се появи директорът на болницата за луди, доктор Джеферсън. Артур отиде да го посрещне. Лекарят се представи.

— Добре, че дойдохте, докторе. В нашата къща стана ужасен инцидент. Моята компаньонка внезапно полудя — каза Мери. — Тя дори обвини моя съпруг, че бил неин мъж, а след това я е напуснал.

— Къде е тя? — попита доктор Джеферсън.

— Каза, че отива да търси документите, доказващи правата ѝ — намеси се Артур. — Нито минута не мога да я търпя повече в къщата

си.

— Дойдох с колата, мистър Гулд. Доведох и една болногледачка. Къде е болната?

— Тя се казва Ирма Норт и твърди, че по рождение била графиня Хоенщайн.

— Това, разбира се, са само измислици.

— И освен това, че съпругът ми се казвал всъщност Артур Норт. Казва още, че имала и момиченце, което ѝ откраднали. Бълнува за затвор, за крадци и убийци.

— И разправя, че е измъчвана, нали — отговори доктор Джеферсън. — Така е винаги. Това се случва често с жените, когато достигнат определената възраст. Има ли тя някакви средства? Ще може ли да плаща таксата?

— Таксите ще заплати съпругът ми, докторе.

Вратата се отвори и се появи Ирма. Видът, който имаше в този момент, позволяваше да се заключи, че тя действително е луда.

— Той открадна тази сутрин документите ми — извика тя, като посочи Артур.

Във вълнението си Ирма не забеляза директора на лудницата, който я гледаше изпитателно.

— До тази сутрин ги носех винаги с мен, но днес забравих да ги взема и...

Изведнъж тя трепна. Беше видяла непознатия човек.

— Оплачи се на негова милост — каза ѝ Артур, като кимна към доктор Джеферсън. — Нямаме повече време да се занимаваме с твоите частни истории.

Артур хвана под ръка Мери.

— Мръсник! — извика Ирма отчаяна.

Мери отстъпи уплашено назад.

— Не се страхувайте от мен, мисис Мери. И вие сте една нещастна жена като мен. И вашата участ ще бъде като моята. Вие не сте мисис Гулд, а Норт. Аз бях дъщеря на граф Хоенщайн, а вие сте само дъщерята на мистър Шмит.

Джеферсън се готвеше да се приближи към Ирма.

— Той ми открадна документите... Отвлече детето ми — повтаряше нещастната жена. — Но и това няма да го спаси от затвора.

Артур дръпна Мери и двамата излязоха от стаята. Ирма тръгна към непознатия.

— Можеш да ми довериш всичко, миледи — каза ѝ той спокойно. — Всичките тези показания и обвинения не могат да ти помогнат с нищо.

— Мисис Гулд смята, че аз съм луда! Горката! Много съжалявам за това нейно заблуждение. Тя ще осъзнае грешката си и тогава ще настъпи ужасът за нея.

Директорът на лудницата взе шапката си и се отправи към вратата.

— Очаквам тук един господин — промълви Ирма.

— Но вие можете да говорите с него и по-късно — забеляза Джеферсън, който се колебаеше дали да говори с нея на „ти“ или на „вие“. — Сега обаче трябва да ме последвате.

Ирма вярваше, че отива на сигурно място и че ще бъде разпитана като потърпевша, затова се съгласи да тръгне с възрастния господин, който ѝ беше направил добро впечатление.

— Вземете си горна дреха — прибави той.

Слугинята бе донесла всичките вещи на Ирма и ѝ помогна да се облече. Доктор Джеферсън тръгна напред и като настигна своята помощница, едра и кокалеста жена, приличаща на мъж в женски дрехи, ѝ каза да се върне сама в болницата, за да не възбуди никакво съмнение у болната. Вики — така се казваше жената — изпълни нареждането. Джеферсън и Ирма се качиха в колата.

— Трябва да ви открия една ужасна тайна — каза Ирма по пътя. Джеферсън се преструваше, че вярва на думите ѝ. — Този злодей на име Йохан Гулд трябва да бъде арестуван веднага. Истинското му име е Артур Норт и аз ще искам даването му под съд за двубрачие, защото съм неговата законна съпруга. Венчана съм за него, но той ме изостави заедно с детето. Когато дошъл тук, в Америка, отново се оженил — за мис Мери Шмит.

— Ще отбележим всичко това в протокола — отговори Джеферсън.

Ирма не хранеше никакви съмнения. Колата спря пред вратата на голяма каменна ограда, зад която се издигаше голямо здание. Когато влязоха в двора, видяха много мъже и жени, които се разхождаха там. Глупавите и замаяни лица, изгасналите погледи и неестествените

смехове на тези хора биха могли да помогнат на Ирма да разбере къде е попаднала, ако беше в състояние да погледне трезво около себе си. Но доктор Джеферсън бързо я въведе в зданието. Поради голямото душевно разстройство, в което се намираше, Ирма не забелязваше нищо наоколо.

ДУЕЛ ПО АМЕРИКАНСКИ

Шефът на нюйоркската полиция Роджър седеше зад бюрото си. Той току-що беше разпитал за пореден път стария Боб, без да открие никакви доказателства за неговата виновност. Слугата бе толкова съсипан, че полицаят го съжали и го остави да се прибере в килията си. В момента Роджър препрочиташе показанията на Боб.

— Да — говореше той сам на себе си, — калъфът на ножа и ключът са връзката в разигралата се трагедия. Явно е, че е имало два ключа: единият е бил в убития, а другият — у дъщеря му, мисис Гулд. Боб не е убиецът. По лицето му се вижда, че не може да убие човек. Виждал съм много хора да се преструват на невинни, но Боб Гардън не е от тях.

— Калъфът от ножа! — извика той след малко. — Той не е правен тука. Явно принадлежи на човек, дошъл от Германия.

На вратата се почука и един полицаи донесе някакво писмо.

— За вас е, мистър Роджър.

Първата му мисъл беше за Ирма, която беше оставила незаличим спомен в сърцето му. Той пое писмото и се унесе в спомени за изоставената жена, която му беше отказала ръката си, обявявайки, че още се чувства свързана с онзи, който я беше напуснал. Завладян от надежда, Роджър отвори възбуден плика и прочете писмото. Дълбокото впечатление, което то му направи, ясно се отрази върху неговото красиво и сериозно лице. Той скочи на крака.

„Броя часовете и минутите! Знам, че ще дойдете и няма да ме оставите повече.

Ваша признателна Ирма Норт.“

Горката жена ме чака още от сутринта, а сега е вече обед. Сигурно си мисли, че не искам да отида при нея. Той напусна канцеларията, като прекарваше през ума си всички възможни

страдания, които търпеше Ирма Норт, и се мъчеше да намери връзката между отвлечането на детето и името, което тя беше обещала да му каже. Роджър се въодушевяваше от мисълта, че щеше да ѝ помогне и тя щеше да му бъде благодарна, като най-после разбереше неговите чувства. Защото той я обичаше и щеше да бъде най-щастливият човек на света, ако тя бъдеше негова.

Той пристигна на определеното място. Когато влезе в къщата, вълнението отново го завладя. Поиска веднага да се срещне с мистър Гулд. Артур пребледня и пожълтя, когато му казаха, че с него иска да говори началникът на нюйоркската полиция. Черните проникателни очи на Гулд срещнаха открития поглед на Роджър, който го гледаше с недоверие.

— Какво обичате? — попита Артур.

— Има ли във вашата къща компаньонка, германка по произход, на име Ирма Норт?

— Е, и?

— Току-що получих от нея писмо, в което пише, че са отвели детето ѝ.

— Не вярвайте на това, което ви пише тази авантюристка — каза Артур с презрителен тон. — Тя е една неуравновесена жена, която ни причини много неприятности.

— Лъжете се, мистър Гулд — отговори Роджър, като се изправи в цял ръст. — Вашата преценка за нея е погрешна. Мисис Норт не е нито авантюристка, нито неуравновесена. Тя е само една нещастница, отритната от някакъв...

— Но какво ме интересува всичко това! Избавете ме, моля ви, от тази жена! Тя е луда!

— Мистър Гулд, имайте предвид, че стоя пред вас и ви говоря като неин покровител.

Дяволска усмивка пробяга по устните на Артур.

— Така значи! — каза той иронично. — Но всичко това въобще не променя същността на нещата. Аз не мога да се меся във вашите отношения с тази дама.

— Нямам никакви отношения с нея! Работата е там, че тя страда несправедливо, и искам да ѝ предложа защитата си.

— Това не е голяма чест за вас, любезни.

— Забранявам ви да ми говорите така! — разсърди се Роджър. — А също така не ви позволявам да се съмнявате в честността на тази жена и да говорите за нея с ирония. Това оскърбява и мен.

— А мен това не ме засяга — каза Артур, като надменно обърна гръб на шефа на полицията и отиде до бюрото си.

— С подобни извъртания няма да се отървете от мен, мистър Гулд — продължи Роджър. — Искам да говоря с мисис Норт и освен това настоявам да се извините в нейно присъствие за обидното си държане към нея.

— Преди всичко трябва да ви кажа, че жената, която търсите, напусна тази сутрин къщата ми. Идете и я търсете. Освен това не забравяйте къде се намирате. Намирам постъпката ви за безобразна. Ще заповядам на слугите ми да ви изхвърлят навън.

— Стойте — извика Роджър, когато Артур щеше вече да натисне звънеца. — Искам удовлетворение от вас за нанесената обида.

— Няма повече да се разправам с вас — отговори студено Артур.

— Тогава ще ви принудя да ми дадете удовлетворение, мистър Гулд.

— Това закана ли е?

— Призовавам ви на дуел. Никой честен човек не отказва подобна покана.

— Нямам нито мотиви, нито причини да се бия с вас.

— Оставям ви да изберете: камшик или револвер. Но ако откажете да се биете с мен, ще ви накажа с камшика за обидите, нанесени на Ирма Норт.

— Револвери ли? — попита Артур, като вдигна рамене. — Един такъв дуел ще бъде за вас сигурна смърт. Ще ви застрелям като куче.

— Искате да се покажете великодушен, за да избегнете спора. Няма да можете. Дължите извинение на онази жена. Ще приема оръжието, което вие изберете.

— С други думи, искате на всяка цена да бъдете убит — осведоми се хладнокръвие Артур.

— Не искам нищо друго, освен да защитя една невинна жена.

— Съгласен съм. Предлагам обаче дуел по американски, понеже се намираме на американска земя.

Лицето на Роджър помръкна. Дуелът по американски се състоеше в теглене на жребий за самоубийство. Онзи от дуелиращите

се, който го изтегли, е длъжен за кратко време да сложи край на живота си.

— Защо се колебаете? — попита Артур.

— Условията, моля — промълви Роджър.

— Ще вземем два листа хартия, единия — по-дълъг, а другия — по-къс, ще ги сложим в тази книга и ще теглим. И който изтегли по-късия, ще има право да живее една година, считано от днес.

Артур взе листовете, сложи ги в една книга по такъв начин, че когато се затвори тя, да се виждат само краищата им. Роджър спокойно се приближи. След това протегна ръка и изтегли единия лист. След него тегли и Артур. По-късият лист се оказа в ръцете на Роджър. Той беше изтеглил жребия на смъртта. Лицето му обаче остана спокойно и решително.

— Сега е два часът следобед — каза Артур, като погледна часовника си. — Ако една година след днешния ден те срещна жив, ще те застрелям на място като бясно куче.

Като каза това, той се обърна и излезе. Роджър остана за минута неподвижен под силното впечатление на случилото се. Най-сладката му надежда — да се ожени за Ирма — беше загубена завинаги, а ужасният жребий налагаше гробно мълчание.

Той излезе на улицата и отново си спомни писмото на Ирма:

„Броя часовете и минутите...“

ЛУДНИЦАТА НА ДОКТОР ДЖЕФЕРСЪН

— Къде се намираме? — попита Ирма, обзета от ужас, когато влезе с възрастния господин в някаква стая, чиито прозорци бяха преградени с железни решетки.

В това време дойде и надзирателката Вики. Ирма я изглежда уплашено:

— Бъдете милостива... Кажете ми къде съм?... Кой сте вие?

— Тук си на сигурно място и под добър надзор, миледи — отговори доктор Джеферсън и седна зад масата, върху която имаше разтворена книга за регистрация.

— Господи! — възкликна Ирма и тръпки побиха тялото ѝ. — Това е лудница!

— Успокой се, миледи — каза психиатърът. — Не се дразни. Иначе в качеството си на лекар ще бъда принуден да те изпратя в някоя килия с надзирателка.

— Какъв ужасен сън — промълви Ирма. — Не... това не е сън, а действителност. Той ви е повикал и ви е казал, че съм луда! Но аз не съм луда. Изследвайте ме. Онзи дявол в човешки образ, който тук, в Америка, се казва Йохан Гулд, а в Европа се наричаше Артур Норт, иска да ме представи за луда, за да се отърве от мен и да ме погребее жива тук. Но не, на света все още има честни хора.

Ирма си спомни за Роджър и болка сви сърцето ѝ. Той не дойде, отказа се от нея. Тя не прие любовта му и го отблъсна, затова и той се беше усъмнил в нея.

Тя не забеляза, че лекарят я следеше с крайчеца на окото си.

— Не съм неуравновесена — заяви тя вече спокойно. — Ако вие сте честен човек, скоро сам ще признаете това! Аз съм само една нещастница. Гулд ме предаде в ръцете ви, защото снех маската му. Той е мой съпруг, венчан за мен, а тук е сключил втори брак. Не е нищо друго, освен един престъпник, защото открадна и детето ми.

— Стига, миледи — прекъсна я лекарят. — Всичко това после ще се изясни.

— Но вие сте длъжен да ме изслушате. В противен случай искам среща със съдия, пред когото да мога да изложа своите обвинения срещу Артур. Ще предизвикам анкета. Или този престъпник ще победи, или аз ще възтържествувам. Вие трябва да разберете неговия пъклен план и адски намерения...

— Притежаваш ли документи, които да доказват, че говориш истината?

— Аз съм изоставената съпруга на Артур Норт. Преди да се омъжа за него, бях графиня Хоенщайн. Имах документи, но този злодей ги открадна, за да ме лиши от средство за защита. Отвлече и детето ми.

Ирма се разплака. Безчувственият лекар, привикнал към всички прояви на лудостта, на когото не можеше да се въздейства по никакъв начин, записа нейните показания, като вмъкна и една забележка, че за болната ще плаща богатият Гулд. Надзирателката Вики също стоеше безучастна. Изведнъж Ирма вдигна глава. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

— Искам среща със съдия — заяви тя. — Не е достатъчно само показанието на онзи престъпник, за да разполагате така с моята съдба.

— Ще се подчиниш, ще омекнеш и ще престанеш така да обиждаш — отговори Джеферсън и стана от стола. — Не забравяй къде се намираш и че имам пълното право да употребя срещу тебе сила, за да се укротиш.

— Какво искате от мене, да се призная за луда ли? Пуснете ме. Трябва да потърся детето си и правата си.

— Дори и да те пусна, пак ще те заловят и ще те доведат тук.

— Не ме докарвайте до полуда. Пред вас е една отчаяна жена!

— Разправял съм се и с по-луди и по-бесни, но впоследствие всички те съзнаваха, че е най-добре да се подчинят.

— Тогава ще крещя, ще викам за помощ.

И преди надзирателката да се опомни и да я спре, тя отвори вратата. Затича се по коридора към външната врата, която бе отворена и през нея в този момент преминаваха всички луди на път за стаите си. Тя избяга и се смеси с мъжете и жените, които я гледаха с глупави погледи. Нейното бягство им направи силно впечатление. Една от тях започна да гони Ирма, хвана я за ръката и се втурна с нея на двора. Всичко това стана само за секунда. Надзирателите бяха изненадани от тази сцена. Лудите се хвърлиха отново към вратата. Настана суматоха.

Из двора зазвучаха оглушителни писъци и викове. Жаждата за свобода внезапно беше пламнала в болните мозъци.

Надзирателите се спуснаха из двора, но не можеха да хванат никого. Тогава Вики си проби път през развълнуваното множество. Лицето ѝ сякаш беше лице на някакво каменно чудовище.

Ирма стигна заедно с лудата, която я водеше, до средата на двора. Група луди ги следваше със заплашителни викове. Ирма напразно се мъчеше да се откопчи от ръцете на лудата, която беше по-силна от нея. Пресъхналите устни на последната бърбореха нещо неразбрано и объркано.

В този момент Вики настигна двете жени, протегна ръка и отдели лудата от Ирма, която задържа на място. Но лудата, обзета от бяс, се спусна върху надзирателката и стисна гърлото ѝ със сухите си ръце.

Всичко това вбеси Вики. Като остави лудата в ръцете на пазача, тя яростно се хвърли върху Ирма, която беше предизвикала суматохата, и я сграбчи толкова силно, че щеше да я задуши. След това я отнесе в една усамотена постройка встрани от главното здание. Там се намираха килиите за най-опасните луди. Преди Ирма да дойде на себе си и да се опомни, тя я тикна в една от тях. След това бързо и здраво залости вратата. Пристигна и пазачът с другата луда.

— Пъхни я тук — извика Вики и отвори друга врата. — Да стои, докато се успокои. Ако не беше дошъл навреме, Шелер, щеше да ме удуши.

Лудата пищеше и буйстваше.

— Остави я, Вики — каза Шелер. — Нещастната, не знае какво прави! Сега пее ария от операта на лудите. Но каква беше тази болна, която доведе сега тук? Сигурно е нова пациентка?

— Днес я докараха.

— Как се казва?

— И аз още не знам името ѝ. Разправя какви ли не истории. Казва, че била графиня, че откраднали детето ѝ, че богатият Йохан Гулд бил неин мъж, а също и че името му не било Гулд. Обикновено лудите, които страдат от грандомания, поддържат винаги едно и също нещо.

Надзирателите напуснаха заедно уединената постройка и отидоха пред главното здание, където техните колеги вече бяха

усмирили другите луди и ги бяха затворили по стаите.

Когато Ирма остана сама в килията си, в която достигаше много малко светлина, защото нямаше прозорец, а само един тесен отвор, тя осъзна целия ужас на положението, в което се намираше. Никой не би повярвал на нейните изявления. Артур бе възтържествувал... Победената беше тя, затворена в самотна килия. Цялото легло се състоеше от една постелка. Тя падна уморена върху нея и вдигна за молитва треперещите си ръце. Устните ѝ леко помръдваха. Тя се молеше за детето си.

КРЪЧМАТА „ЧЕРНИЯ КИТ“

Когато Роджър напусна къщата на пилота Брук на Ривър стрийт, вече беше тъмно.

Той беше взел оттам точни сведения за похищението, но все още не знаеше къде са Ирма и детето ѝ. Помисли, че тя е отишла да търси дъщеричката си, и сам се убеждаваше, че ако намери детето, ще намери и нея.

Старата вдовица му беше казала, че похитителите са двама въглищари, но и това не беше напълно сигурно. Без да губи повече време, той се качи на параходчето и мина на другия бряг, където се намираха много от складовете за дърва и въглища. Щом слезе на брега, той се огледа наоколо. Към него веднага се приближи един полицейски агент.

— Откри ли нещо, Макнийл? — попита го той.

— Цял час се лутах из складовете за въглища. Когато въглищарите видят полицаи, млъкват и не казват нищо от страх.

— Какво означава онзи зелен фенер, Макнийл?

— Тъкмо върху тази къща исках да обърна вниманието ви, мистър Роджър. Това е кръчмата „Черния кит“. Там се отбиват въглищарите и моряците, за да се напият. Ако отидем, може би ще узнаем нещо.

— Тогава да вървим!

Макнийл се поколеба.

— В униформа ли, мистър Роджър?

В бързината началникът на полицията бе забравил да облече цивилни дрехи.

— Добре — каза той, — ще ида да се преоблека, а вие ме чакайте.

Точно след един час ирландецът Макнийл отново беше пред кръчмата и чакаше своя шеф. Удари десет часът. В кръчмата, с осветени прозорци и зелен фенер над вратата, кънтеше песента на няколко пресипнали гласове. Ирландецът забеляза, че входната врата

често се отваряше и затваряше. Това означаваше, че постоянно влизаха клиенти. Макнийл съгледа един човек, който бързаше към него, и по размера на крачките му веднага позна шефа си.

— Да направим едно посещение на тази кръчма, Макнийл — каза Роджър.

Те влязоха вътре. Гъстият тютюнев дим ги блъсна в носовете. На една от масите се пееше, на друга играеха табла и карти. Лицата на хората там, които пееха и пиеха, бяха черни от въглищния прах. Друга една група моряци разказваше свои приключения.

Кръчмарят и неговото момиче не знаеха кого по-напред да обслужат. Те тичаха от маса на маса, разнасяха ром, бира, ракия, вино и закуски.

Роджър и Макнийл заеха една празна маса и си поръчаха бира.

Изведнъж сред въглищарите възникна оживен спор за нещо, но кръчмарят бързо ги успокои. А на друга една маса бяха извънредно весели, но един от групата искаше да си тръгне.

— Хари — извика му един от въглищарите, — още сме жадни. Щом си плащал всичко досега, можеш да платиш още веднъж.

Но Хари излезе от кръчмата, като клатеше глава. Другите му се присмяха шумно.

— Джобовите на Хари са пълни с пари — забеляза един въглищар.

— Откъде ги има толкова много? — попита друг.

— Един рядко щастлив случай — промълви трети.

Тези думи направиха впечатление на Роджър. Макнийл приближи неусетно до веселящите се, за да чуе разговора им.

— Изглежда е получил голямо наследство, Джим — каза четвърти.

— Приятел ли си с него? Би трябвало да знаеш как стоят работите — добави друг.

— Хари сега може да харчи. Той печели много пари — отговори Джим.

— Но той не получава по-голяма заплата от нас — обади се няколко души едновременно.

Джим направи презрителен жест с ръка.

— Заплата ли? Ха! Много го интересува него сега заплатата.

Тези думи възбудиха любопитството на всички.

— Дявол да го вземе, говори де!

— При него е оставено едно момиченце — отговори Джим, — затова той получава пари.

— Момиченце ли? Сигурно някой го е скрил там.

— Не знам. Той не казва нищо, но изглежда има нещо около момиченцето.

— По дяволите! Защо и аз нямам нещо подобно!

— Добре би било, ако и аз мога да спечеля нещо от тази работа — каза Джим.

В този момент той усети ръка върху рамото си и учуден обърна глава. Ирландецът, който стоеше зад него, му правеше знак да го последва.

— Имам да ти казвам нещо — каза той.

Джим стана и се вгледа в непознатия.

— Там, на онази маса, стои един господин, който иска да говори с теб — прошепна Макнийл. — Този човек има нужда от хора и плаща добре.

Джим погледна към Роджър.

— Търговец на въглища ли е?

— Ела с мен, приятел — отговори агентът и заведе Джим до масата на Роджър.

— Заповядай, седни.

Джим погледна с крайчеца на окото си непознатия господин и го поздрави.

— Вие въглищар ли сте? — попита Роджър, след като Джим и Макнийл седнаха на неговата маса.

— Да, милорд, аз съм въглищар, наричат ме Джим Самсън.

— Кой беше човекът, който си отиде преди малко? — попита Макнийл.

— Казва се Хари, презимето му не зная.

— При него има едно момиченце — каза ирландецът.

Очите на Джим, бездруго блестящи от грога, се оживиха.

Той усети накъде биеха двамата непознати и изръмжа:

— А... Аз само се пошегувах.

Роджър забеляза, че Джим се държеше предпазливо и се канеше да се измъкне. Той каза:

— Търся двама смели и работливи мъже. Веднага ще ангажирам и него, и тебе. Можеш ли да го доведеш тук?

— Хей, кръчмарю, донеси една чаша грог, но да е по-голяма! — извика ирландецът.

— Непременно Хари ли трябва да бъде, милорд? Не може ли някой друг? Тук има и други смели и работливи мъже.

— Знаеш ли къде живее Хари?

— Как да не знам, милорд!

— Тогава трябва да ме заведеш при него.

Кръчмарят донесе голяма чаша с грог.

— Наздраве! — каза Джим, чукна се и отпи. Беше много доволен. — Грогът е моят живот — продължи той и сръбна още веднъж с удоволствие.

— Да си говорим открито, приятел — каза Макнийл и сложи ръка върху рамото на Джим. — Можеш да спечелиш добри пари от този господин.

Роджър извади една десетдоларова банкнота и я сложи пред Джим. Джим погледна банкнотата с крайчеца на окото си.

— Не искам нищо друго от тебе, освен да ми кажеш къде живее Хари?

— Разбирам, милорд, искате да знаете това заради момиченцето.

— Ти си разбран човек — каза Макнийл.

Джим отново пи, защото грогът му хареса.

— Бих искал по-скоро да говоря с Хари и да видя момиченцето — каза Роджър. — Искаш ли да спечелиш тези десет долара?

— Аз съм беден човек, милорд. За десет долара ще направя всичко, което се иска от мен.

— Добре тогава, кажи къде живее твоят другар Хари?

— И да исках, пак нямаше да мога, защото там няма нито улици, нито номера.

— Познаваш ли къщата му?

— Може и да не я позная.

— Можеш ли да ни заведеш?

Роджър държеше банкнотата в ръка.

— Хари не трябва да знае, че отивате при него заради момиченцето.

— А също, че ти си ни завел при него.

— Вие може би искате да отнемете детето от него? — попита Джим.

— Искаме само да го видим и нищо друго.

— Но нали, когато Хари узнае, че аз съм го издал, ще ми строши кокалите.

— С една дума, ти се страхуваш от своя приятел?

— Как ще разбере Хари, че ти си ни завел при него, ако сам не му кажеш това. Разчитай на нашата дискретност — добави Макнийл.

Джим се колебаеше.

— Бих го направил, но Хари може да ви е видял.

— Не е възможно. Е, искаш ли да спечелиш десет долара или не?

— Приеми — каза Роджър, — а след като ни заведеш при Хари, ще ти дам още десет.

— Съгласен съм, милорд — каза Джим въодушежено и протегна ръка към парите.

— Да вървим!

— Хари нищо не трябва да разбере.

— Бъди сигурен!

В това време вратата се отвори и Джим се стовари изплашен на стола.

Влезе Хари.

Като го видяха, възглицарите се развикаха радостно. Роджър и Макнийл не знаеха как да си обяснят това обстоятелство. Хари обясни, че толкова рано не можел да се прибере вкъщи и тъй като нямал какво да прави, се върнал отново в кръчмата.

— Донесете пиене! Хари се върна, Хари плаща! — викаха всички.

Джим се върна при другарите си, използвайки суматохата от всеобщото въодушевление.

— По дяволите! — изруга ирландецът.

— Парите, разбира се, изгубихме — каза Роджър, — но трябва да бъдем нащрек.

— В краен случай ще арестуваме Хари — предложи Макнийл.

— Това никак няма да е лесно тук, а и с това не бихме постигнали целта си.

— Сега поне сме абсолютно сигурни, че момиченцето, което търсим, е у Хари.

— Ами ако Джим ни издаде?

— Не вярвам.

Джим не беше седнал до Хари.

Кръчмарят донесе нови чаши. Изглеждаше, като че ли Хари не обръща никакво внимание на Роджър и агента. Той започна да пие.

— Не бива да го изпускаме от очи, а да го проследим до жилището му.

— Жалко за парите.

— Остави това. По-добре излез навън и пази вратата, но гледай да не те види никой. Щом Хари излезе от кръчмата, ще тръгнеш подире му — нареди Роджър.

Макнийл излезе незабелязано дори и за самия Джим.

Веселието на въглищарите ставаше още по-буйно. Те пиха твърде много, но в един момент започнаха да се разотиват.

Хари също стана. Очевидно беше малко пиан. Джим го последва и когато излязоха на улицата, го хвана под ръка. Двамата се клатушкаха. Бяха пияни. Роджър ги следваше внимателно. Макнийл също тръгна след тях. На двамата полицаи сега предстоеше трудна задача: да не изгубят в тъмнината преследваните. За по-сигурно всеки избра един от тях.

ОТКРИТИЕТО НА МЕРИ ГУЛД

В къщата на богатия Гулд бе тихо. Мисис Мери, след като се посъвзе малко, изпрати всички слуги да си легнат и остана сама в стаята си. Насаме тя можеше да разсъди по-добре. Артур, както обикновено по това време, се беше оттеглил.

Мери предчувстваше, че я очаква ново нещастие. Но тя не можеше още да предвиди онова, което наближаваше. Тя стана, за да иде в спалнята. Трябваше да мине през стаята на Йохан. Когато влезе там, в носа ѝ я блъсна нетърпима воня. Тя спря поразена.

Стаята бе разкошно подредена, електрическите лампи още светеха. Откъде можеше да идва тази ужасна миризма?

Тя усещаше, че между нея и Артур стои някаква тайна. Нещо притискаше душата ѝ. Миризмата идваше откъм бюрото на Йохан. Тя приближи до него. Вонята се засили. Бюрото имаше две големи чекмеджета и две врати под тях. Чекмеджетата бяха заключени. Вратите също. Никакъв ключ не се виждаше.

Мери се послуша. Дали не идваше нейният мъж? Ако беше той, тя щеше да го пита.

Никой не се появи.

След малко Мери си спомни, че преди няколко дни Артур бе загубил ключа си и я бе помолил за един от ключовете на нейната каса, който ставаше за неговото бюро. Мери отиде да вземе своя ключ. Като посегна, тя видя ключа от бащината си къща. Странно съвпадение!

Мери си представи мъртвото тяло на баща си. Ключът ѝ напомни за нещастния стар слуга Боб, който гниеше в затвора.

Ето че сега тя откриваше, че има два ключа. Досега не беше и помисляла за това. Ясно, че за вратата на бащиния ѝ дом съществуваша два ключа и че единият от тях лежеше в чекмеджето на нейната нощна масичка, в която бъркаха единствено тя и съпругът ѝ. Как по-рано не беше забелязвала това толкова очевидно нещо.

Някаква необяснима сила я тласна към стаята на Йохан, където миришеше на гниеща кръв.

Мери беше бледа и трепереше. Усещаше, че ще разкрие някаква ужасна тайна.

Когато вече беше пред бюрото на мъжа си, лампите изведнъж угаснаха. Вероятно долу слугата гасеше.

Мери се оказа в пълен мрак. Тя се уплаши, но миризмата я накара да се овладее.

В спалнята ѝ гореше свещ. Тя отиде дотам, донесе я в стаята на Йохан и я сложи върху бюрото.

С ключа Мери отвори вратите на бюрото, където видя един вързоп с дрехи. Тя го издърпа.

Защо тази смачкана риза беше в бюрото на съпруга ѝ Йохан?

Някакъв метален предмет падна на килима.

Мери забеляза, че ризата, която всъщност принадлежеше на Йохан, бе окървавена.

Побиха я тръпки. Тя извика.

Това сигурно бе кръвта на баща ѝ.

Всичко за нея се проясни. Да, тя не искаше да признае, но всички факти водеха до едно заключение.

Тя се наведе и вдигна падналия предмет. Разгледа го. Беше нож, с който убиецът бе пробол сърцето на баща ѝ.

В този момент тя си представи предсмъртните мигове на баща си, чу виковете му, видя изгасващите му очи, зейналата рана.

Ръката ѝ неволно изпусна ножа. Стоеше като вдървена. Сълзите ѝ бяха секнали. Изправи се и самообладанието ѝ се върна.

„Да — помисли тя, — Йохан Гулд е убиецът.“

В този миг тя престана да бъде негова жена. Цялата любов, която изпитваше до този момент към Йохан, изгасна в сърцето ѝ.

Мери трепна: дали сега той не се прибираше вкъщи?

Тя смяташе да изчака завръщането на Артур, да му покаже какво е намерила и да го предаде в ръцете на полицията.

Стори ѝ се, че из къщата отекват стъпки, но той не идваше.

След малко обаче тя взе друго решение. Уви в един вестник ножа и ризата и ги свърза.

— Ще ги занеса на Бърнард — промълви тя.

Ами ако Артур се върнеше?

Мери бе решена. Макар че беше късна нощ, тя излезе от къщи и тръгна към Бърнард.

ВИКИ, НАДЗИРАТЕЛКАТА НА ЛУДИТЕ

Привечер една кола спря пред лудницата на доктор Джеферсън. От нея слезе Артур. Той заповяда на файтонджията да си тръгва и позвъни на вратата.

— Идвам за една болна. Искам да говоря с надзирателката — каза той на вратаря.

— Попитайте за Вики.

Артур скоро я намери и я попита за мисис Норт.

— Тя е в моето отделение, милорд — каза надзирателката. — Но аз не мога да ви пусна при нея. Съжалявам! Отделих ме я, защото тя припадна.

— Искам да споделя с вас една тайна. Може ли тук?

— О, милорд, нека влезем в тази стая.

— Ще оздравее ли болната? — попита Артур.

Вики вдигна рамене.

— Ако не оздравее, нещастната ще трябва да стои тук дълго време, а това би струвало скъпо.

— За лудите нищо не може да се каже предварително — отвърна Вики.

— Не бих искал тази жена да има участието на другите — каза Артур с престолено тъжен глас. — Не може ли да се направи нещо, за да се прекратят страданията ѝ?

Вики хвърли бърз, изпитателен поглед към Артур.

— Тук не може да се направи абсолютно нищо, освен да се дават успокоителни средства.

— Бъдете така добра, използвайте всички средства — настояваше Артур. — Помислете само какви разноси трябва да правя. Помислете за страданията на болната и за невъзможността тя да оздравее.

— Не можем да употребяваме нищо друго, освен морфин.

Артур хвана ръката на жената.

— Дайте ѝ морфин! В замяна на това ще заплатя лично на вас разноските за цяла година.

— Може да си имам неприятности.

— Невъзможно! Аз съм единственият човек, който се грижи за нея.

— Но аз не ви познавам, милорд.

— Ще ви дам възнаграждението в деня, в който нещастната жена се спаси от страданията си.

— Ами д-р Джеферсън?

— Разбира се, той не трябва да узнае нищо за нашата уговорка.

Вики се замисли. Тя се колебаеше, но Артур ѝ говори дълго и убедително.

— Е, най-сетне се разбрахме, Вики! Става дума за едно добро дело. Помисли иначе колко дълго би страдала добрата жена.

— Така е, милорд. Усамотеност, усмирителна риза, разни принудителни процедури... — каза Вики, потвърждавайки думите на Артур. — Много пъти от състрадание ние прибягваме до тези средства.

— Употребявай успокоителни, Вики. Там, където няма спасение, смъртта е едно благодение.

— Ще видя какво мога да направя.

— Разчитам на тебе, а аз ще си мълча — обеща Артур. — След известно време ще дойда отново, но ако се случи нещо преди това, веднага ми съобщете. Аз съм Йохан Гулд.

— Добре, милорд, ще направя това, което ми казахте.

Артур кимна и излезе.

В този миг Вики погледна към масата. Богатият Гулд беше оставил нещо за нея. На масата лежеше неговата кесия и през отвора ѝ алчната жена зърна доста златни монети.

Радост озари лицето на надзирателката. Тя бързо пхна кесията в джоба на роклята си. В това време чу, че някой минава край стаята ѝ.

— Шелер! — прошепна тя. Позна го по стъпките.

Шелер обаче не подозираше случилото се и мина край стаята на Вики, без да спира. Той бе ходил да търси Вики в общата стая на надзирателките, за да я пита за новодошлата, но като не я намери, отиде сам при болната.

Когато влезе при нея, той извика от изненада:

— Какво виждам! Графиня Ирма фон Хоенщайн? Не ме ли лъжат очите? Това е невъзможно! Тя сега би трябвало да е в Европа, в замъка на баща си. Колко години минаха оттогава? Три! Господи!

Фриц Шелер извика:

— Графиня Ирма!

Тя скочи.

— Кой ме вика?

Когато го погледна, Ирма на свой ред възкликна:

— Мистър Шелер! Познах ви! Да, аз съм графиня фон Хоенщайн. Моят заклет враг ме захвърли тук. Той иска да ме зарови жива, но сега във ваше лице аз виждам надеждата.

— Но как попаднахте тук?

— Не съм вече графиня. Родителите ми се отказаха от мен, защото се омъжих против волята им за Артур Норт. Той обаче, въпреки че съм му законна съпруга, ме напусна и тук се е оженил под името Йохан Гулд за милионерката Мери Шмит. Тъй като аз търся правото си, той, за да се отърве от мен, открадна документа за бракосъчетанието ни, взе и детето ми и ме предаде на доктор Джеферсън под предлог, че съм луда. Аз не съм луда, повярвайте ми! Имайте милост към мен!

— Но как е станало всичко това?

— Нали си спомняте инженер Норт, когото баща ми бе ангажирал заради именията си? Той ме докара до това положение.

— Да, спомням си, но не можах да го видя, защото тогава направих грешката да напусна Германия и да дойда тук, в Америка.

— Моля ви, освободете ме!

Шелер заключи добре вратата.

— Значи всичко това е истина? — попита той.

— Да, повярвайте ми, не съм луда. Казвам ви самата истина.

— Разбирам, че Норт ви е подлъгал, за да сложи ръка на имота ви.

— Майка ми умря от скръб по мене, а баща ми ме изгони в нощта срещу Коледа. — Ирма плачеше. — Но въпреки всичко аз го обичах само допреди няколко дни. Той не заслужаваше това! Сега обаче, когато той открадна и детето ми, аз вече го мразя. Обърнах се за помощ към началника на полицията в Ню Йорк мистър Роджър, но той закъсна и през това време Норт успя да ме затвори тука.

— И как намерихте Норт в Америка?

— Случайно. После успях да стана компаньонка на жена му в тяхната къща на Клинтън стрийт 5.

— После?

— После, когато успях да го изоблича пред жена му, той каза, че така може да говори само един луд човек, и с хитрост ме доведе в лудницата на д-р Джеферсън, без да подозирам.

В това време някой почука.

— Това е надзирателката Вики — каза Шелер.

— Вики ли? О, избавете ме от нея! Страх ме е!

— Ще ви избавя, но сега трябва да отворя вратата. Не се отчайвайте! Утре пак ще дойда да ви видя!

— Какво правиш тук? — попита учудена Вики, като го видя.

— Посещавах самотните болни — Шелер се опита да се пошегува. — Знаеш, че съм голям приятел на жените и че нямам нищо против, ако ти вземеш моето отделение, а аз твоето.

Вики се засмя и влезе вътре, а Шелер излезе. Надзирателката носеше на Ирма една по-голяма кана и я остави в килията ѝ.

ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

Роджър бе отишъл у Бърнард. Те бяха големи приятели.

Роджър му разказа как не бе успял да намери и да види детето, тъй като Хари и Джим бяха изчезнали в тъмнината между някакви къщички.

— Хм! — замислено произнесе Бърнард. — Потърсете отново наоколо.

— Щом се съмне, ще отида отново в селището на въглищарите. То се простира чак до фара.

В този миг звънецът силно извъня.

Двамата мъже поканиха непознатата, но когато влезе, те изведнъж познаха мисис Мери. Тя носеше един пакет.

— Аз съм Мери Гулд, дъщеря на зверски убития Шмит. Дойдох при вас, за да ви направя едно страшно признание.

Тя отвори вързопа и каза:

— Пуснете стария Боб. Той е невинен.

Бърнард и Роджър разгледаха окървавената риза и ножа.

— Арестувайте Йохан Гулд. Той е убиецът.

— Вашият съпруг?

— Той вече не е мой съпруг. Тези вещи са негови. Аз притежавах втори ключ от къщата на баща ми. Гулд се е възползвал от него. Загадката е разкрита. Боб е невинен. Заведете ме при него, искам да му дам обезщетение, да го освободя и да го взема при себе си.

Роджър въздъхна облекчен. Той се почувства свободен от задълженията си във връзка с дуела, защото противникът се оказа един престъпник. Така Роджър вече можеше да живее за Ирма и да ѝ предложи ръката си, както и да търси детето ѝ.

— Знае ли мъжът ви, че сте намерили в неговото бюро тези вещи?

— Не наричайте този престъпник мой мъж. Аз се отказвам от името му. Наричайте ме с бащиното ми име.

— Трябва да вземем мерки, за да попречим на бягството му. Това са достатъчно убедителни доказателства и ние можем да го арестуваме.

— Искам да видя Боб — повтори Мери.

— Мистър Роджър ще изпълни вашето желание — каза Бърнард.

Мери му предаде ключа от къщата си и тримата излязоха навън.

Бърнард тръгна към Клинтън стрийт, за да арестува Артур. Роджър и Мери взеха файтон и се отправиха към затвора, където беше старият Боб.

Като стигнаха там, Роджър поиска да говори с управителя на затвора. Когато той се появи, началникът на полицията му обясни причината за идването.

Придружени от един пазач, Роджър и Мери тръгнаха към килията на Боб.

Старият слуга чу приближаващите се стъпки и видя светлината на фенера. Той се уплаши, че ще го отведат за нови изтезания.

Мери влезе първа в килията и разплакана се хвърли към стария Боб.

— Мисис Мери! — говореше възбудено слугата, виждайки в лицето на своята господарка ангел спасител.

— Ти си невинен, верни ми Боб! Дойдох да ти съобща, че си свободен.

В същия миг арестантът, развълнуван от случилото се, изпадна в безсъзнание. Дадоха му чаша вино и той дойде на себе си.

По същото време Бърнард крачеше към Клинтън стрийт. Като подминаваше ъгъла на една сграда, в която имаше един хубав ресторант, той видя пред себе си един човек, който му заприлича на Йохан Гулд. Той бръкна в джоба си, за да се увери, че револверът му е там и последва човека, който обаче изчезна безследно.

Бърнард реши да влезе в един дом над ресторанта, чиято врата беше отворена и където предполагаше, че се е скрил преследваният. Той извика вратаря и му нареди да заключи всички врати на къщата и да не пуска никого да влиза в продължение на четвърт час.

После Бърнард влезе в ресторанта, където имаше няколко души. Той ги огледа и се убеди, че Гулд не е сред тях.

Съдържателят на ресторанта му обясни, че скоро никой не е влизал в заведението. От това Бърнард заключи, че подозрителният

човек се е качил на горния етаж, и се надяваше, че при заключени врати той не можеше да излезе от къщата.

Бърнард излезе от ресторанта и се качи по стълбата на горния етаж. Той натисна електрическия звънец на една врата и някакъв скрит механизъм моментално я отвори.

Влезе вътре. Нямаше никой. В дъното на стаята имаше още една врата. Бърнард почука. Обади се женски глас и го покани да влезе.

Полицаят отвори и се оказа в малък салон, а пред себе си видя една дама, облечена в скъпо наметало и с шапка, от която се спускаше син воал.

Дамата се обърна към Бърнард.

Той я поздрави бегло и се огледа.

— Не влезе ли тук преди малко един господин на име Йохан Гулд? Търся го по една много важна работа.

— Гулд ли? — заговори бавно жената. — Не, мистър.

— Но той трябва да е тук — заяви решително Бърнард.

— Не е възможно, мистър. Аз влязох преди малко в къщата и тя беше затворена, но ако настоявате, можете свободно да го потърсите — аз ви позволявам.

— Благодаря — отвърна Бърнард, не вярвайки на дамата със синия воал.

— Мога ли да запаля свещ?

Дамата кимна в знак на съгласие.

Бърнард запали свещ и я взе в лявата ръка, а с дясната извади револвера си.

Като видя оръжието, жената трепна и явно засегната, се оттегли в дъното на стаята.

Бърнард не ѝ обърна внимание и претърси всички ъгли на стаята. Като не намери нищо, той тръгна, към вратата на съседната стая.

— Позволявате ли, миледи? Мисля, че и вие самата не сте сигурна, че някой не се е скрил в дома ви.

Бърнард претърси всички стаи, но не намери нищо. Върна се при дамата със синия воал и ѝ благодари.

След това събуди всички обитатели на къщата, но не намери никой, който да прилича на Гулд.

Когато слезе долу, той научи нещо неприятно. Вратарят му обясни, че къщата има и втори изход към друга улица, нещо, което

отначало той не беше казал. Това обяснение ядоса Бърнард.

За да не губи време, той незабавно тръгна към къщата на Гулд на Клинтън стрийт.

БЯГСТВО ОТ ЛУДНИЦАТА

Болницата на д-р Джеферсън бе потънала в мъртва тишина. Светеха само няколко от зарешетените прозорци, както и някои от коридорите в зданието.

Някаква сянка се мярна в двора. Тя се появи откъм задната врата и се придвижи до отделението със самостоятелните стаи. Там тя спря за миг.

Небето бе покрито с гъсти тъмни облаци, така че лунната светлина не можеше да пробие.

Вратата на отделението леко се отвори.

— Мисис Норт! — прошепна сянката пред вратата на една от стаите. — Аз съм, фриц Шелер.

Ирма скочи и отвори.

— Слава богу, че дойдохте! Мислех, че ще умра тук. Ужасно съм жадна!

— Вики не ви ли донесе вода?

— Да, но в каната има нещо отвратително на вкус.

— Какво може да е то? — той допря устни до каната, но веднага я остави.

— Сложили са нещо в нея.

— Имам чувството, че са искали смъртта ми — каза изплашена Ирма.

— Сега разбирам защо снощи Вики искаше от мен ключа за това отделение: за да ми попречи да идвам тук. Учудих се, когато каза, че е загубила своя ключ. Аз ѝ дадох моя, но намерих нейния в чекмеджето на масата в коридора.

— Мистър Шелер, пуснете ме да си вървя! Нека да ида да потърся детето си.

— Затова съм тук — да улесня бягството ви.

— Бог да ви благослови!

— Бързо след мен! Нощта е прекрасна, защото в перачницата няма никой.

— Но как ще ме изведете навън?

— Имам ключ от задната врата.

Ирма се почувства обнадеедена. Сложи наметалото и пусна воала си.

Шелер угаси свещта във фенера и хвана Ирма за ръката.

— Колко е часът?

— Минава два.

— Няма ли да затворите килята?

— Не. Ще оставя ключа на вратата, за да изглежда, че надзирателката Вики го е забравила тук. Нали тя самата ми каза, че е загубила своя.

Ирма се съгласи, че това е разумно.

Когато излязоха, човекът, на когото Ирма дължеше спасението си, прошепна:

— Кой би допуснал, че бръснарят фриц Шелер някога ще води под ръка графиня Хоенщайн. Оказа се, че и бръснарите са потребни на този свят.

— Вие се смеете, Шелер!

— Човек никога не бива да губи доброто разположение на духа си.

Той изведнъж спря.

— Кой е? — попита Ирма уплашено.

— Нощният пазач. Той не трябва да ни вижда.

Двамата се приближиха до стената на главното здание и изчакаха, без да мърдат.

Пазачът отмина, без да ги забележи.

Тогава Шелер отключи външната врата, пропусна Ирма и каза:

— Утре целият свят ще се чуди как сте могли да се измъкнете от този затвор, защото никой няма да допусне, че аз съм ви освободил. А сега на добър час, мисис Норт!

— Благодаря! — каза развълнувано Ирма. — Вие ми помогнахте в нещастиято, което ми беше причинено така подло.

— Лека нощ, мисис Норт.

Ирма излезе на пустия път. Отсреща бяха гробищата.

Часът бе близо три след полунощ. Първата мисъл, която завладя измъчената жена, бе да тръгне да търси детето си.

Съвсем сама на този свят, тя пое в тъмнината към речния бряг и скоро стигна там.

Тя се подслони в къщата на салджията, за да изчака разсъмването. Стопанинът и семейството му гледаха с учудване тази непозната бледа жена, облечена в тънка черна дреха.

Когато съмна и Ирма слезе от сала на другия бряг, където се намираха складовете за въглища, въглищарите вече започваха работа.

Ирма разглеждаше тази непозната за нея, дъщерята на един милионер, част от града с любопитство, слизайки надолу по брега към фара.

Изведнъж тя спря и се ослуша. Плач на дете достигна до слуха ѝ. Тя трепна. Неизразимо чувство на радост запърха в душата ѝ. В нея заговори майчиният инстинкт.

Письците идваха от една малка къщичка, разположена оттатък пътя.

Ирма разбра, че това бе нейното дете. Къщичката принадлежеше на един въглищар. Самият той не беше вкъщи, а по всичко изглеждаше, че жена му също не беше там. Детето се беше събудило и плачеше за своята майка.

Ирма прекоси като мълния улицата. Надеждата я окрили и ѝ вдъхна нови сили и мъжество.

Ръката ѝ трепереше, когато натисна вратата, която не беше заключена. Ирма влезе без страх в къщата, потънала още в утринен полумрак.

Не срещна никого.

Отвори една врата.

— Лидия! — извика тя, обзета от неописуемо вълнение.

Детето я погледна и се хвърли в обятията ѝ. Двете започнаха да се целуват бурно.

Ирма съобрази, че всеки миг можеше да влезе някой.

Бързо облече детето.

— Остави ме да вървя сама, мамо — каза то. — Аз мога да тичам. Искам да тичам бързо, за да избягаме оттук по-скоро, да избягаме от тези лоши хора.

Лидия хвана майка си за ръка.

В момента, в който Ирма се канеше да излезе с детето за ръка, на прозореца се показва лицето на една жена. Може би това беше жената

на въглищаря. Тя носеше син воал.

Уплашена от внезапното ѝ появяване, Ирма бързо излезе с детето от стаята. Пред нея се изпречи непознатата и извика:

— Къде искаш да отведеш детето? Искаш да го откраднеш ли?

И тя се спусна да изтръгне Лидия от ръцете на майка ѝ. Момиченцето обаче здраво се хвана за майка си и завика:

— Мамичко, вземи ме със себе си!

— Не чувате ли, това дете е мое! — извика Ирма и взе Лидия на ръце.

— Тук живее един въглищар с жена си. Детето трябва да стои тук, докато се върнат. Ти не можеш да избягаш с него.

Тя се опита да изтръгне детето от ръцете на майката.

— Коя сте вие? — извика Ирма решително, като притискаше силно Лидия.

В този миг тя съобрази, че шумът може да привлече другите обитатели и тогава всичко щеше да пропадне.

Тя се обърна и хукна да бяга.

Непознатата се развика и се втурна след Ирма.

За щастие наоколо нямаше никой. Скоро обаче пред Ирма се изпречи реката. Тя не можеше да я премине. Инстинктивно тръгна към фара, чиято врата беше отворена и където Ирма се надяваше да намери убежище.

НЕПОЗНАТАТА

Нека се върнем сега при Бърнард, който през нощта беше проникнал в къщата на Клинтън стрийт 5 и чакаше там Артур. Той се надяваше, че ще го изпревари, за да го изненада и арестува. Мисис Мери Гулд му беше дала ключ за вратата. Така Бърнард можа да проникне в къщата. Но той трябваше най-напред да провери дали Артур вече не е дошъл.

Бърнард отвори вратата, вмъкна се вътре и отново бързо я затвори. Извади една свещ и я запали. Отиде в стаята на Артур, в която все още гореше свещта, запалена от Мери. Тъй като завари всичко така, както му го беше описала Мери, Бърнард реши, че Артур още не се е върнал.

За по-сигурно той отиде в спалнята на Артур. Леглото не беше докосвано.

Върна се в стаята с бюрото. Вратичката зееше отворена. Там Мери беше намерила веществените доказателства.

Изведнъж Бърнард трепна. Звънецът беше иззвънял. Дали Гулд не се връщаше? Имаше ли той ключ от външната врата?

Оказа се, че е Мери.

— Не се ли е върнал още? — попита тя.

— Познавате ли една дама, която се облича елегантно и носи на лицето си син воал?

— Какво значи това? — недоумяваше Мери.

— Моля, спомнете си! — повтори Бърнард.

— Но коя е тя? — повтори Мери.

— Искам само да зная познавате ли я, познава ли я Гулд.

— Какво общо има?

— Не зная още със сигурност, миледи. Преди малко ми се стори, че видях Гулд. Той влезе в една къща, в която после намерих въпросната дама със синия воал.

Мисис Мери се изплаши.

— Струва ми се, че съм виждала син воал у моята компаньонка, но не е възможно да е била тя, защото сега се намира в лудницата.

— Боя се, че чакам тук напразно. Гулд ме е видял, сетил се е, че сте го разкрили, и няма да дойде. Все пак аз не губя надежда. Ако Гулд се върне, не показвайте, че сте открили престъплението му. Оставете го да се чувства сигурен и ме извикайте утре рано, преди той да стане.

— Ще направя така, както ме съветвате, мистър Бърнард.

Мери сложи всичко в ред, скри ключовете и се оттегли в спалнята си. Тя си легна, но сърцето ѝ бе толкова неспокойно, че заспа много късно. Преди това часовете минаваха бавно един след друг. В ума ѝ беше все дамата със синия воал.

Събуди се на размъване. Мисълта за Ирма отново я обзе. Тя се питаше дали компаньонката ѝ не беше в някакъв заговор с Йохан и дали просто не играеше ролята на луда. Може би вместо в лудницата тя е била изпратена в къщата, където я бе видял Бърнард, за да се срещне с Артур? Това бе предположение, което се налагаше все повече. Наред с омразата към убиеца на баща ѝ в нея се пораждаше и мъката от измамата.

Когато се появи слугинята, тя я попита за мъжа си. Момичето не знаеше нищо. Мери нареди да впрегнат каляската и заповяда на кочияша да кара към лудницата на доктор Джеферсън.

Там тя поиска веднага да говори с доктора.

— Миледи — каза той, когато се появи, — случи се нещо невероятно: болната избяга.

— Да, знам.

— Как, вие знаете? — извика директорът.

— Йохан Гулд я е освободил и е избягал с нея.

— Вашият съпруг.

— Да. Той е идвал тук. Сигурна съм, че е идвал. Болната носеше ли син воал?

— Не зная.

— Кой я е пазел?

— Надзирателката Вики.

— Моля, повикайте я!

Доктор Джеферсън позвъни, за да може Мери лично да чуе от Вики какво се е случило.

Мери беше убедена, че предчувствията ѝ не са я излъгали. Бърнард бе видял през нощта и Артур, и жената със синия воал. Това потвърждаваше предположението на Мери, че Артур е освободил Ирма и че тя е негова съучастница.

Вики влезе. Мери я изгледа изпитателно и каза:

— Вие познавате мистър Гулд. Той е идвал тук, знаейки това. Вие сте улеснили срещата между моята бивша компаньонка и съпруга ми. Не отричайте!

Вики поклати отрицателно глава.

— Имате грешка, миледи. Никаква среща не е имало тук.

— Напразно отричате. Срещата се е състояла и резултатът от нея е бягството на лудата — това са факти.

— Аз не съм помагала никому.

— Не е вярно. Не е възможно мъжът ми сам да отвлече Ирма. Вие сте му помогнали. Това е повече от очевидно.

— Не, казвам ви истината, миледи.

— Тогава лудата трябва да е станала невидима, за да може да излезе оттук.

— Че болната е изчезнала, това е истина — съгласи се Вики. — Но аз нямам ни най-малка представа как е станало това.

Намеси се и доктор Джеферсън.

— Мисис Гулд, ако тази болногледачка нямаше зад себе си толкова дългогодишна вярна и безупречна служба, аз наистина щях да повярвам в съучастничеството ѝ. Но...

— Как тогава е могла така добре пазената мисис Норт да избяга?

— Обяснете, Вики — каза Джеферсън.

— Болната беше в уединена килия.

— И само ти я наблюдаваше, нали?

— Да, но тази сутрин намерих вратата на килията ѝ отворена.

— Но за мен това е необяснимо, Вики — извика Джеферсън. — Как е възможно вратата да се отвори сама и лудата да излезе както от стаята, така и от двора.

— И аз не мога да си обясня — каза Вики.

— Само един изход ли има дворът? — попита Мери.

— Има още един, но той се отваря много рядко.

— Ясно е, че някой от съучастниците е пропуснал мисис Норт именно през този втори изход — каза Мери. — Освен ако лудата все

още не се крие някъде в двора.

— Пазачите претършуваха всички ъгли, но не намериха нищо.

— Само ти ли имаш ключове за отделението, където е била Ирма? — обърна се мисис Мери към надзирателката.

— Да — отговори последната.

— Тогава ти си се възползвала от тях, за да отвориш вратата.

— Вчера аз изгубих един от ключовете.

— Изгубила си го! А може би си се сдобила и с ключ от външната врата?

— Не, миледи, нямам такъв ключ.

— Мистър Джеферсън — каза решително Мери, — аз съм убедена, че пазачката е улеснила бягството на така наречената мисис Норт и че тя е била подкупена да извърши това. Погледнете я само: лошите мисли и алчността ѝ са изписани на челото ѝ.

Грозното, кокалесто лице на пазачката не трепна при тези думи.

— Погледнете я! — повтори Мери. — И кажете виновна ли е или не. За мен нещата се изясняват. Аз съм била измамена както от компаньонката ми, така и от Йохан Гулд.

— Мога да се закълна, мистър Джеферсън — каза Вики, — че нямам нищо общо с бягството на болната.

— Ние сме изправени пред една загадка — каза Джеферсън на Мери. — Аз съм отчаян. Това е първият такъв случай в моето заведение. Не мога да си обясня начина, по който е станало бягството даже ако допусна, че надзирателката е проявила небрежност, като е изгубила ключа. От двора на моята болница е невъзможно да избяга някой.

Мери разбра, че не може да се добере до никакви сигурни факти относно дамата със синия воал, защото както и да размисляше, безспорно оставаше едно: че Ирма е избягала или е била отвлечена от заведението на доктор Джеферсън.

Но кой би я отвлякъл?

Съществуваха две възможности. Или жената със синия воал е любовница на Гулд и като негова съучастница го крие в къщата си, или това беше самата Ирма. Мери трябваше да докаже едно от двете предположения и да се бори срещу една от тези жени, която и да е тя.

КУЛАТА НА ФАРА

Ирма и детето влязоха във фара, съкрушени от умората и напрежението. Надяваха се, че ще намерят убежище. Не се виждаше никой, но Ирма все още вярваше, че ще намери пазача на кулата и че той няма да ѝ откаже помощ.

Като затвори вратата, тя чу стъпките на онази, които я преследваше. Трябваше бързо да се скрият. Ирма бутна една врата и влезе в стая, където имаше едно легло, по всяка вероятност на пазача.

Нямаше никой.

Ирма помисли, че пазачът се е качил в кулата. Тя притисна детето и тръгна нагоре по стълбата. Краката ѝ трепереха. Силите я напускаха. Чрез върховни усилия тя успя да стигне до една площадка, на която имаше две врати. И двете бяха затворени. Стълбата просто свършваше пътя, макар че до върха на кулата и до самия фенер имаше още разстояние.

Двете не можеха повече да се изкачват.

Ирма отвори едната врата и влезе в малко помещение, в средата на което се виждаше някакъв капак. Една врата водеше към галерията в горната част на кулата, обградена с железни решетки. Тя беше полуотворена.

В мига, в който Ирма се канеше да влезе през тази врата, навън по каменната стълба се чу шум от стъпки. Това сигурно беше жената, която ги преследваше. Обзета от тази мисъл, Ирма пусна детето на земята, върна се към предната врата и бързо я заключи. Така жената не можеше да влезе. Ирма се надяваше, че ще може да вика за помощ от външната галерия на кулата и че хората, които евентуално щяха да се отзоват, щяха да повярват на думите ѝ и да я отърват от преследвачката.

Но какво щеше да стане, ако жената със синия воал се окажеше по-убедителна? Тя можеше да накара хората да повярват, че Ирма е откраднала едно дете и тя трудно би могла при подобни обстоятелства да докаже, че детето е нейно.

Ирма взе Лидия на ръце и мина в откритата галерия. Те изведнъж се оказаха на една главоломна височина. И двете извикаха от уплаха. Виковете им се разнесоха надалече.

В това време Роджър, който се беше разделил през нощта с Мери и беше отдъхнал малко, отново се върна към търсенето на откраднатото дете. Сега, през деня, задачата щеше да бъде по-лесна. Той добре помнеше квартала на въглищарите и тръгна право към него.

Използвайки за ориентир кръчмата „Черния кит“, той бързо намери мястото, където бяха изчезнали двамата въглищари. Сега, на дневна светлина, той можеше внимателно да оглежда къщичките.

Една жена излезе и тръгна насреща му.

Роджър я попита дали познава някой си Хари.

— Да, спомням си го — каза жената. — Тръгнете направо към фара. Той живее в една малка къщичка ей там — тя посочи с пръст и се усмихна. — Този Хари сега гледа едно малко момиченце. Да не би вие да сте бащата?

Роджър поклати глава.

— Говорят, че той получава много добро възнаграждение за детето — продължи тя.

Роджър кимна и се отдалечи. Той бързо стигна до къщичката. Вратата беше отворена, но нямаше никой. Това му се видя подозрително.

В една от стаите имаше детско креватче.

Роджър реши да почака, предполагайки, че жената на въглищаря е излязла някъде с детето. Той неволно погледна към фара.

Далечен вик за помощ достигна до слуха му. Роджър помисли, че някой е паднал във водата, и забърза нататък.

Приближавайки към фара, той видя на кулата човешка фигура и скоро разбра, че това е жена, молеца за помощ. След малко долови и писъците на дете.

Като наближи до самата кула, Роджър чу, че го викат по име.

— О, небеса! — извика той, като позна Ирма.

— Мистър Роджър, спасете ни! — викаше Ирма. — Елате ни на помощ!

— Какво се е случило? — питаше Роджър.

— За Бога! Спасете ни! — продължаваше Ирма. — Не мога да изляза оттук с детето си. Една жена иска да ми го отнеме и не вярва, че то е мое, че аз съм негова майка.

— Идвам веднага, мисис Норт. Да не би това да е жената на възглицаря Хари?

— Не е. Някаква непозната е. Носи син воал на лицето си. Тя влезе във фара и ни принуди да се качим чак тук.

— Идвам при вас! — извика Роджър.

Той изкачи каменната стълба, но установи, че вратата е заключена отвътре. Заблъска я. Дали в кулата не беше пазачът на фара?

На вратата имаше звънец. Роджър натисна бутона, очаквайки с нетърпение пазача, но никой не дойде да отвори.

Роджър трябваше на всяка цена да влезе във фара. Той още веднъж натисна звънеца и потропа силно на вратата.

— Отвори, пазачо! — извика той. — В името на закона, отвори! Аз съм шефът на полицията, полковник Роджър.

Напразно. Никакво движение не се долавяше във фара. Никой не отвори.

Тогава Роджър се опита да проникне със сила, но всичките му опити бяха напразни, тъй като дебелията дъбова врата не помръдваше.

Роджър слезе по каменната стълба.

— Мис Норт! — извика той. — Не мога да вляза. Слезте долу и ми отворете.

— Не мога да изляза оттук, вратата е заключена — отговори Ирма.

В този миг на Роджър му хрумна нещо. Наблизо трябваше да бъде къщичката на пазачите на фара. Той се огледа. Къщичката беше скрита сред дърветата от другата страна на пътя. Роджър веднага тръгна натам.

Като стигна до нея, той надникна през прозореца. На една пейка спеше един от пазачите. Роджър почука на стъклото няколко пъти. Най-сетне спящият се събуди и стана. Роджър му направи знак, човекът приближи до прозореца и го отвори, като мърмореше нещо.

— Ти ли си пазачът на фара? — попита полковникът. — Ела с мене да ми отвориш вратата. Аз трябва да вляза в кулата.

— По дяволите! — възрази човекът. — Това не е моя работа. Освен това не е позволено да се влиза във фара.

— За мене е позволено, аз съм полковник Роджър, началникът на полицията, и трябва на всяка цена да вляза.

Пазачът изведнъж промени отношението си, но каза, че неговият другар би трябвало да е вътре, защото той го е сменил тази сутрин.

— По дяволите! — извика сърдито Роджър. — Как е възможно тогава да няма никой във фара?

— Може да е отишъл да купи нещо — забеляза пазачът.

В този миг по пътя се зададе един човек с кошница в ръце.

— Ето го — извика пазачът и махна към човека. — Къде беше досега? — извика му той. — Заклучил си вратата на фара и мистър Роджър не може да влезе вътре.

Том спря на място.

— Заклучена ли е вратата? — попита той. — Не може да бъде. Може би ти си я заклучил?

— Аз тъкмо идвам от фара — каза Роджър. — Вратата е заклучена. Може би жената я е заклучила отвътре.

— Коя жена? — попитаха едновременно двамата пазачи.

— Една непозната, която е преследвала една майка с детето ѝ.

— Тогава да идем да видим каква е работата.

— Бързо! — извика Роджър.

МИСТЕРИОЗНО ИЗЧЕЗВАНЕ

Ирма влезе с детето в стаята, за да посрещне Роджър, който трябваше да дойде всеки миг. Вместо него се появи жената със синия воал.

Започна борба между двете жени. Непознатата хвана Лидия и я изтръгна от ръцете на майката. Детето изпищя. Жената със синия воал побягна с момиченцето и бързо се скри в един отвор, който се появи изведнъж в стената, когато тя натисна едно копче, и после веднага се затвори.

След известно време долу се чуха силни удари по заключената врата. Ирма бързо се спусна по стълбите, за да отвори на Роджър.

В това време пазачите отвориха и Ирма, виждайки Роджър, падна в несвяст.

Роджър беше напълно озадачен.

— Да претърсим отново фара! — заповяда той на двамата пазачи.

Те тръгнаха да изпълнят нареждането му, а Роджър коленичи пред леглото, където беше положил Ирма. В този миг тя отвори очи. Той погали ръцете ѝ, като я гледаше с благоговение.

После започна да я разпитва за жената със синия воал.

— Къде изчезна тя? — попита Роджър.

— Слезе с асансьора надолу — отговори Ирма.

— Ирма, аз ви обичам — каза той, изведнъж развълнуван. — Ще направя всичко за вас.

— Не забравяйте Лидия! — помоли Ирма. — Потърсете я.

В това време се върнаха двамата пазачи и докладваха, че никого не са намерили. Наистина жената бе изчезнала заедно с детето, спускайки се с асансьора, като пазачите по-бавно слизаха по стълбите.

Роджър предложи на Ирма да се настани в неговата къща.

МИСИС МЕРИ И НЕПОЗНАТАТА

Старият Боб веднага беше освободен, мисис Мери го взе със себе си.

Мери разбра, че Йохан Гулд е Артур Норт, мъжът на Ирма. Тя не можеше да си обясни как е могъл той да я изведе от лудницата. Нямаше отговор и на въпроса, дали непознатата със синия воал е самата Ирма. Артур Норт не беше открит, въпреки че претърсваха всеки параход, който напускаше нюйоркското пристанище.

Бърнард търсеше денем и нощем.

Мери реши сама да се опита да разбере нещо за дамата със синия воал.

Тя отиде в къщата, където я бе заварил преди Бърнард. Влезе в ресторанта. Съдържателят тръгна насреща ѝ.

— Кой живее в тази къща? — попита Мери.

— Не се интересувам от съседите си, миледи — отговори той. — Зная само, че на втория етаж живее един запасен капитан, който се храни често тук.

— На първия етаж живее ли някаква дама?

— Да, отскоро. Непрекъснато ходи със син воал. Преди малко излезе.

— Не идва ли при нея някакъв господин?

Гостилничарят разбра, че Мери страда от ревност.

— Не зная, миледи. Струва ми се, че в тази къща идват много господа.

Мери седна на една маса и реши да чака завръщането на непознатата жена. Поръча си чай.

Когато келнерката го донесе, тя я запита за дамата със синия воал и за нейния предполагаем посетител.

— Да — отговори момичето, той често идва при нея: висок, млад, хубав мъж.

По описанието Мери разбра, че става въпрос за Артур.

— Но от доста дни не съм го виждала — добави келнерката.

Когато тя се оттегли, Мери видя през прозореца, че една добре облечена жена се приближава към къщата. Тя носеше син воал.

Сърцето на мисис Шмит се разтуптя. Тя видя, че жената влезе във входа и се заизкачва по стълбите.

Решителният миг беше настъпил.

Мери бързо напусна ресторанта и тръгна по стълбата. Тя настигна жената точно когато се канеше да отвори една врата. Жената се обърна и изгледа Мери продължително и с учудване.

— Вие Ирма Норт ли сте? — извика Мери, като се приближи до нея.

— Кого търсите, миледи? — на свой ред попита непознатата.

— Моля, кажете ми, не сте ли вие Ирма Норт — настоя Мери.

— Коя сте вие? — попита жената. — Не забравяйте, че се намирате в чужда къща. Не мога да разбера как сте се вмъкнали?

— Отговорете на моя въпрос. Трябва да зная дали сте Ирма Норт.

— Не ви познавам и ще ви сметна за крадла, ако веднага не си отидете.

— Свалете воала! — извика Мери и посегна да го смъкне.

Тя обаче не успя, защото дамата бързо се дръпна. След това тя блъсна Мери надолу по стълбите и ако не беше се задържала за железния парапет, тя щеше да полети с главата надолу.

Жената със синия воал тръшна вратата след себе си. На Мери ѝ се стори, че тя се изсмя иронично отвътре.

Мери реши да отиде при Бърнард.

Тя влезе при негов полицейското управление силно развълнувана.

— Трябва да говоря с вас веднага!... Идвам от дома на онази дама със синия воал, за която вие ми говорихте. Мисля, че знам коя е тя, и съм на мнение, че убиецът Гулд се крие при нея. Истинското ѝ име е Норт, тя е неговата първа жена.

— Видяхте ли го? — попита Бърнард.

— Не, но видях неговата първа жена.

— Значи смятате, че те са се помирили?

— Имам основание да вярвам в това.

— Тогава аз лично ще отида там.

— Тя отказа да свали воала си.

— Ако вашите предположения са верни, миледи, те обясняват защо не можем да хванем още нито Гулд, нито Норт.

— Употребете сила, за да принудите жената да говори — каза мис Мери. — И ако тя е бившата ми компаньонка и ме е излъгала по най-подъл начин заедно с мъжа ми, арестувайте я като съучастница.

— Няма как Гулд да е заминал оттук. Невъзможно е да е напуснал Ню Йорк.

— Кога ще отидете при тази тайнствена жена?

— Утре, миледи.

Мери се раздели с полицая поуспокоена.

Щом тя излезе, Бърнард веднага се преоблече. Наметна широка пелерина и сложи на главата си една стара барета.

Така преобразен, той излезе, отиде на пристанището и се качи на едно малко параходче, за да се прехвърли на големия трансатлантически параход, който тази нощ щеше да тръгне.

Когато пристигна на парахода, той огледа внимателно всички пътници и установи, че сред тях липсва търсеният от него човек.

Артур беше останал в Ню Йорк.

СТРАШНИЯТ МИГ

Роджър беше настанил Ирма в жилището си, разположено в дясната част на едно здание.

— Тук сте на сигурно място, Ирма — каза той, като я въведе в една добре мебелирана стая.

— Благодаря ви за гостоприемството — отвърна измъчената жена. — Във ваше лице виждам верен и благороден приятел.

— Надявам се, че в скоро време ще бъда за вас повече от приятел. Нищо не може да попречи на развода ви с онзи престъпник и след това ще се радвам, ако ми дадете ръката си. Чакам с нетърпение този миг. Искам да бъда добър баща за Лидия.

— Ах, мистър Роджър, намерете моята малка Лидия!

— Веднага тръгвам да я търся.

Роджър сърдечно стисна ръката на Ирма и тръгна.

Тя остана сама. Една стара жена ѝ донесе вечеря. После и тя си отиде. Нещастната майка остана съвсем сама в къщата.

Бе започнало да се мръква.

Изведнъж тя трепна. До слуха ѝ достигнаха далечни викове. След малко тя ясно дочу:

— Спрете го! Хванете го!

Викове идваха от отсрещния бряг на реката. Преследваха някого.

Ирма погледна през прозореца. На брега се появи полицаи, той явно гонеше някого.

Някакво лошо предчувствие мина през главата на Ирма. Тя погледна към ъгъла на улицата. Там се озърташе преследваният човек. Когато той извърна лице към зданието, в което се намираше Ирма, тя извика от удивление.

Беше Артур. Гологлав.

По-късно Ирма не можеше да си спомни как той беше притичал до нейната къща, как се бе качил в стаята ѝ. В един миг обаче той се озова срещу нея. Може би я беше видял на прозореца.

Тя стоеше вцепенена от уплаха.

Норт беше с разкопчана жилетка, смачкана риза. Косата и брадата му бяха в безпорядък. Дишаше тежко. Очите му блестяха.

— Тук съм на сигурно място — каза той с пресипнал глас. — Никой няма да ме търси тук. Ти ще ме скриеш.

Приближи до нея.

— Боже! — извика тя.

— Кой друг живее в тази къща? — попита той, като я хвана за ръката.

— Проклетник, остави ме!

— Какво правиш тук? — продължи той, без да обръща внимание на съпротивата ѝ.

— Сега ще те предам на полицията! — извика тя, като се откопчи от ръката му, за да отиде до прозореца, да го отвори и да извика за помощ.

— Не предизвиквай смъртта! — каза той.

— Помощ! — извика Ирма.

Артур я дръпна и я повлече към средата на стаята.

— Слушай ме — прошепна той. — Става дума за детето.

Ирма трепна.

— Твоето дете е в ръцете ми.

— Лъжеш! — извика тя.

— Ако още веднъж извикаш, съдбата на твоето дете е решена.

— Не може да бъде, ти лъжеш, че детето ми е при тебе!

— Да ти докажа ли? Жената, която ти го отне във фара, ми го доведе.

— Жената със синия воал ли?

— Тя отдавна е на моя страна. Ако не изпълниш това, което искам сега, никога няма да видиш детето си.

Ирма отчаяно закърши ръце.

— Не можеш да получиш детето си от друг, освен от мене.

— Теб ще те заловят и пак ще вземат детето.

— Грещиш — каза той. — В този момент то вече не е в Ню Йорк и никой, освен мене не знае къде е. Детето ти е в една трупa от пътуващи комедианти. Ако не изпълниш волята ми, никога няма да го видиш.

— Горката Лидия! — повтаряше Ирма през плач.

— Ти можеш отново да я имаш — продължи Артур. — Тя ще живее, ако ме скриеш тук. Преследват ме. Чуваш ли виковете на полицаите? Тук живее началникът на полицията Роджър. Никой няма да се сети, че съм тук. Няма къде да избягам. Бърнард ме търси навсякъде.

Навън явно полицаите въпреки всичко влязоха в къщата. Други останаха да пазят навън.

Артур се скри зад едно канапе.

Изведнъж вратата се отвори. Роджър влезе, държейки в едната си ръка лампа, а в другата револвер.

— Защо стоиш на тъмно, Ирма? — попита той. — Сигурно те е страх, защото...

Думите му секнаха. Той беше зърнал крайчеца от ризата на Норт.

Съмнението се заби като нож в сърцето му. Точно когато се приближаваше до къщата си, полицаите го предупредиха, че Артур се е скрил някъде наоколо. Той си представи страха и положението, в което се намираше Ирма, и бързо поведе след себе си полицаите.

Сега му се изясни всичко. Събитията се развиха толкова бързо, че Ирма не можа да дойде на себе си и да обясни на Роджър какво се е случило. Започна гонитба из стаята.

Норт се опита да избяга от къщата.

— Предай се! — викаше след него Роджър с насочен револвер.

При вида на оръжието Артур спря и се остави на полицаите.

— Отведете го! — нареди Роджър и се обърна към Ирма. — Какво значи това? Как е могъл да попадне той тук, в моето жилище, и откъде знае, че вие сте тук? Много странно!

— Не знам. Не съм го скрила. Той ме заплаши със смъртта на детето ми, ако викам за помощ.

— И вие повярвахте? Нима не знаете, че детето е още в жената със синия воал?

— Тя е негова съучастница. Той ми каза, че тя му го занесла.

Роджър не можеше да се освободи от ужасното съмнение, че Ирма още е във връзка с Артур и че тя го е очаквала тъкмо в тази стая, за да го скрие.

— Мистър Роджър, заставете, моля, Артур да каже какво е станало с детето ми — помоли Ирма.

Роджър кимна с глава и излезе съкрушен. Не беше ли той дал сърцето си на една жена, която не го заслужава и го лъже?

ДВЕТЕ ЖЕНИ НА АРТУР

На следващия ден Ирма взе едно решение, което ѝ се стори единствено разумното в положението, в което се намираше. Тя усещаше, че между нея и Роджър се беше разтворила пропаст и че не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне дома му. Неговата студена въздържаност я беше убедила, че той не ѝ вярваше, при все че нищо не бе казал. Тя, от друга страна, бе твърде горда, за да се унижава с молби и сълзи. Освен това бе майка и беше длъжна да търси детето си с всички средства.

Да спаси детето — ето какво ѝ предстоеше. Тази задача ѝ даде нови сили. Тя реши да напусне къщата на Роджър, без да му каже поне едно сбогом. И помисли, че на света има още едно същество, което може да ѝ вярва и да ѝ помогне. Това беше мисис Мери.

Мисълта за детето, което може би се намираше в опасност или в нищета, я измъчваше страшно. Тя написа на Роджър едно писмо и го остави на масата.

Запъти се към дома на мисис Мери на Клинтън стрийт, там, където беше познала безграничната подлост на Артур.

Когато Ирма застана пред Мери, тя скочи поразена. Неописуема омраза закипя срещу бившата ѝ компаньонка.

— Как! Вие се осмелявате да влизате в къщата ми! Да престъпвате прага на дома ми!

Ирма се уплаши и каза смирено:

— Миледи, дойдох при вас като при сестра, след толкова страдания.

— Ха-ха-ха! — избухна Мери презрително. — Ти беше достойна за онзи мъж. Предчувствам какви лъжи и измами ще подхванеш сега. Всичко това беше само един добре обмислен план. Ти и оня подлец, който ме излъга, работите ръка за ръка. Ти си позволила на този негодник да се венчае за дъщерята на милионера Шмит, за да можеш да извлечеш някаква парична полза от това за себе си. Ти дойде като

прелъстителка в къщата ми, а аз те приех с добро сърце и със съчувствие. И на всичко отгоре ми причини такава голяма мъка.

Ирма остана вкаменена за минута.

— Миледи — каза тя, — всичките ви обвинения срещу мене са неоснователни. Обяснявам си ги с това, че сте пострадали. Но разберете, че и аз съм жертва на същото зло, както и вие. Излъгани сме били и двете.

— Защо тогава постъпи на служба при мен?

— Защото намерих Артур при вас.

— И искаш да бъдеш близо до него, за да си играеш своята игра в моя вреда, нали!

— Това е само едно съмнение. Аз имах най-голямо право върху него.

— И си го изоставила.

— Надявах се, че ще мога да го поправам, вярвах, че ще мога да припомня задълженията му, исках да го оставя да избира между мен и вас.

— Стига, не искам да чуя нито дума. Какво търсиш тук?

— Желанието да намеря детето си ме доведе тук, миледи. Една жена със син воал ми го отне и разбрах, че тя поддържала от много време близки отношения с Артур Норт.

— Ха-ха! Това е сега друга комедия! Не можеш да ме убедиш, че ти самата не си тази дама със синия воал.

Високомерният смях на мисис Мери засегна болезнено Ирма и тя каза:

— Може би вие познавате тази личност?

— Да, да... Тази личност си ти самата. Напразно се преструваш.

— Нима вие вярвате, че аз съм жената със синия воал?

— Зная от опит, че ти си една превъзходна комедиантка, сама ми даде толкова доказателства за това. Можеш ли да откажеш, че си в съюз с оня убиец и че си го скрила, и че ти си го запазила, докато иде на параходчето, и че оттам е бил избягал, когато са го конвоирали.

— Избягал ли? Кой, Норт ли?

— Разбира се, аз зная всичко, осведомена съм за всичко, което става с този мошеник.

— Наистина ли е избягал той?

Вместо да отговори, Мери извика:

— Махай се от очите ми. Твоето присъствие тук ми напомня за голямото нещастие, което ме сполетя. Да не се явяваш вече никога в къщата ми, никога!

Мери беше съкрушена.

Тя започна да плаче. Колкото и голямо да беше недоверието, което Ирма почувства върху себе си, тя все пак забрави обидата и прояви съчувствие към нещастната жена.

— Миледи — каза тя кротко. — Ние и двете сме нещастни. Но аз съм измъчена повече от вас, защото загубих всичко — и най-скъпото — детето си. Сега видях, че вие не познавате онази жена със синия воал, която е съучастница на Артур и за която вие мислите, че съм аз. Аз бях дошла при вас да узная нещо за тази жена, за помощ. Сега виждам, че никаква подкрепа не мога да очаквам. Аз ви прощавам заблуджението и обидата. Нека Бог се смили над вас.

Мери не я чу и не стана.

Ирма излезе. Сега тя беше съвсем сама на света. Образът на баща ѝ изникна във въображението ѝ! Тя се спря, блъскана от навалищата. Накъде да върви? Като че ли далече, нейде из тъмните дебри на незнайния свят, тя дочуваше нежния глас на малката Лидия:

— Мамо, мамо, ела да ме освободиш!

Тогава у Ирма узря решението да иде и да търси сред всяка пътуваща трупа от комедианти. Тя се отправи към крайните квартали. Графинята просякиня търсеше детето си.

БУНТ НА БОРДА НА ПАРАХОДА

Тримата полицаи, които заловиха Артур, го вързаха и поведоха из улиците. Те преминаха покрай складовете с въглища. Това място беше познато на Норт.

В този момент много от въглищарите се връщаха от работа и чакаха идването на параходчето, за да преминат на другия бряг на реката, към отдалечените квартали, където живееха.

Между въглищарите и полицията отдавна съществуваше неприязън. Когато полицаите стигнаха с пленника до моста, където беше вече спрял параходът, който се готвеше да тръгне, на брега се намираше събрано значително число работници, които искаха да минат оттатък. Повечето бяха въглищари. Някои започнаха да мърморят против полицаите. Последните не обърнаха внимание на това и минаха напред до самия мост, защото след няколко минути параходът щеше да тръгне.

При пристигането на парахода винаги имаше бъркотия. Всеки бързаше. По време на блъсканицата една жена падна във водата. Един юмрук се издигна заканително над множеството. Някакъв висок и широкоплещест негър от групата на въглищарите, стоящ най-близо до полицаите, направи забележка, че те са предизвикали безредицата.

Това беше знак за суматоха. Единият от полицаите поиска да блъсне негъра на една страна, обаче последният се разяри повече и се спусна върху тях. На моста се вдигна шум, блъсканица и полицаите заедно с арестанта се намериха сред гъста тълпа.

В това време параходът спря. Острият звук на сирената се смеси с виковете на хората и нервното напрежение се усили. Множеството се натрупа на мястото за слизание. Започна блъсканица между тези, които слизаха, и онези, които искаха да се качат.

Норт разбра, че това положение е най-удобно за бягство. Единият от полицаите го беше хванал здраво за рамото и го влачеше към параходчето. Вторият вървеше зад тях, а третият се разправяше с негъра, който го блъсна. По този начин той загуби връзката с другарите

си и с пленника. Той се опита да ги достигне, негърът също се впусна след него. След негъра напиреха въглищарите. Това стана в един миг. Тримата полицаи се видяха заклещени между гъстата човешка маса. Предупрежденията и заканите им останаха без отзвук. Единият искаше да обясни на най-близкостоящите от тълпата, че те са хванали убиец, но гласът му се загуби във врявата. Тогава полицаят, който беше нападнат най-напред, развъртя палката си. Настана всеобща суматоха. Вторият полицай стреля във въздуха, за да сплаши тълпата, но само за миг беше обезоръжен. Някои работници, които не знаеха в какво се състои работата, изтръгнаха арестанта от ръцете на стражарите, Норт се възползва от това и помоли един от работниците да му развърже ръцете. Освободен, той се изскубна от полицаите, които напразно се помъчиха да го заловят повторно. Техните усилия раздразниха още повече работниците и сега конвойт трябваше вече да се разправя с тях.

Норт успя да се промъкне на парахода, който се отдели от кея. Той изтича на кърмовата част и когато параходът беше вече в ход, скочи на понтоната. Множеството продължаваше да се бие и никой не го забеляза. Артур най-после се видя свободен. Сега трябваше да се крие. Той бързо се отдалечи от брега и се потули зад една ограда. В мрака никой не можеше да го забележи.

ОТНОВО ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

— Вашето предположение е неправилно, мистър Бърнард — каза на другия ден Роджър, като влезе в неговия кабинет.

— Дойдох до него — отвърна Бърнард — само въз основа на сериозните обяснения, които ми направи мисис Мери Гулд. Тя е напълно убедена, че жената със синия воал не е никоя друга, а Ирма, първата жена на Норт.

— Аз пък мога да ви докажа, че това е заблуждение. Мисис Норт се намира в моя дом.

Бърнард още не знаеше за тръгването на Ирма.

— Обаче според вашите собствени обяснения и тези на стражарите тя още е във връзка с него.

Лицето на Роджър се помрачи.

— Това именно не мога да разбера. Виждам, че се намирам пред една гатанка, която не мога да разреша. Оня човек трябва да има силата на демон.

— Не се предверявайте на влюбените жени! Виждал съм много други подобни случаи.

— Все пак не ми се иска да повярвам.

— Да ви направя ли едно предложение, мистър Роджър?

— Кажете!

— Постъпили сте умно, че сте взели тази жена в жилището си. Не я оставяйте да го напусне. Задръжте я внимателно и я следете на всяка крачка, без тя да усети. По този начин по-скоро ще стигнем до целта — да хванем престъпника.

Роджър мълчеше.

— Виждате — продължи Бърнард, — че имаме работа с един извънредно хитър и изкусен престъпник, надминаващ всички, с които сме имали работа досега.

— Голям талант е този Норт. Богат е и опитен. Живял е в отбрано общество. Но ние имаме неговата първа жена. Той сигурно ще ѝ пише.

— Да говорим сега за жената със синия воал — предложи Бърнард.

— Не сте ли узнали още пътищата, по които се движи?

— Ще заповядам да я арестуват.

— Това е единственото средство да си обясним по-нататък нещата. Боя се обаче, че не бихме стигнали много далече с нейното задържане. Тя няма да каже нищо. Ще признае само, че е била в любовни връзки с Гулд.

— Тогава ще направя обиск в жилището ѝ.

— Как?

— Може би Норт ще дойде при нея.

— Но ние не знаем още как се казва тя.

— Името ѝ няма голямо значение, понеже тя сигурно има фалшиво име. Ясно е, че е в здрави връзки с Норт, щом като е предала на него детето, което е отвлякла от Ирма.

— Че жената със синия воал не е мисис Норт, се доказва от факта, че тя ѝ е откраднала детето.

— Следователно, мистър Роджър, ние трябва да установим преди всичко коя е тя. Тя започва да играе важна роля и е взел на сегашните ни издирвания.

— Искате да отидете при нея?

— Първо ще разпитам полица, който пази на улицата.

— И аз ще дойда с вас — добави Роджър.

Двамата приятели напуснаха полицейското управление и отидоха към къщата, където живееше жената със синия воал.

— Елтън — каза Бърнард, като отиде при полица. — Знаеш ли кой живее в онова отделение на тази къща?

— Една жена с грозно лице и с червеникава коса, която носи винаги син воал.

— Не си ли забелязал кой ходи у тях?

— Един господин идва често.

— Познаваш ли го?

— Не. Но е хубав и млад.

— Нещо повече за жената?

— Казват, че е ездачка в цирк или някаква комедиантка.

— Сега у дома си ли е?

— Не съм я видял още.

— Да си видял някое малко момиченце с нея?

— Не!

Стражарят отдаде чест.

— Да влезем в къщата — предложи Роджър.

— Може би сега тя държи скрит при себе си Гулд или пази парите му, които е задигнал от убития Шмит.

— Предчувствам, че няма да ни отворят вратата — каза Бърнард, като се качваха по стълбата.

— Ще я отворим със сила.

Предвиждането на Бърнард се сбъдна. Позвъниха три пъти и вратата пак не се отвори. Тогава той извади две длета и с едното от тях изкусно и без много шум отвори вратата.

Двамата полицаи влязоха, като държаха револверите си готови за стрелба, Бърнард отвори вратата и огледа стаята. Тя беше празна. Без да губи нито минута, той отиде в съседната стая, а Роджър разгледа внимателно първата.

— Искам да остана тук и да пазя — каза Бърнард.

— Но се налага най-голямо внимание, защото знаете с кого имате работа.

— Трябва ли да повикаме още полицаи наблизко?

— Излишно е, защото те не биха ни послужили за друго, освен да се издадем.

Роджър се раздели с другаря си и си отиде. Бърнард се разположи добре в стаята. Когато се стъмни, запали лампата, но изолира светлината, за да не се вижда от улицата. В този момент вратата на съседната стая изскърца. Докато се усети, вратата на неговата стая се отвори и изведнъж пред него застана една красива жена. Той посегна към револвера си, но почувства остра болка в главата. В тъмнината тайнствената жена го беше ударила с нещо остро по главата. Той веднага си спомни предупреждението на полицая, че тя била акробатка и че притежавала необикновена физическа сила.

Бърнард падна по гръб. Започна да губи съзнание. Всичко това стана по негова вина, защото не взе никакви предпазни мерки, нито няколко полицаи, които в случая биха му помогнали.

Жената се изсмя презрително, изгледа подигравателно лежащия и бързо излезе.

МИСТЪР РОДЖЪР

Борба имаше и в сърцето на Роджър. Съмнението и любовта бяха в двубой. Не намери ли той при Ирма нейния собствен мъж въпреки нейните уверения, че тя го мрази? Не беше ли това едно доказателство, че тя още не е скъсала окончателно с Артур? Той виждаше по нейното лице ангелска кротост, а събитията я уличаваха в потайност и двуличие. Да си обясни обаче напълно нейното поведение сам той не можеше. Когато намери стаята празна и се убеди, че Ирма беше избягала, сърдечната болка бе голяма, но така също и съмнението в нейната искреност. Той прочете писмото. „Аз си отивам и вие никога няма да ме видите вече!“ — пишеше тя.

— Но аз ще те намеря пак — промълви той на себе си.

„Няма да ви забравя никога. Бъдете щастлив!“ — завършваше тя в края на писмото.

Ръцете му стиснаха хартията, а очите му се просълзиха.

Той пак се зае с търсенето на Ирма, защото сега тя се намираше в по-голяма опасност от Артур, който беше свободен и в състояние да ѝ напакости.

На другия ден той започна с палатките на фокусниците край града. Беше в униформа. Запита един от цирковите артисти не е ли видял едно малко момиченце между акробатите.

— Значи и вие търсите това дете — отвърна комедиантът усмихнат. — Вчера една жена също го търси. То беше в цирка „Бумпо“. Той се вдигна оттук преди няколко дни.

— Как беше облечена жената? — запита Роджър.

— В черна рокля.

— И накъде отиде?

— В селото Йорк, закъдето замина и циркът.

Значи Роджър попадна в дирите и на майката, и на детето. Два пъти водеха към селото Йорк. Когато стигна там, беше късно. Той остави коня си в един хан и отиде към цирка.

При входа стояха двама души.

— Кой е притежателят? — попита ги той.

— Управителят Бумпо. Аз съм Бумпо — каза единият от тях.

— Виждаш ли кой съм? — каза Роджър.

— Да, изглежда, че сте полицейски агент.

В това време другият човек влезе в цирка.

— Не е ли идвала тук някаква жена вчера? — продължи Роджър.

— Никаква жена не е идвала при мен и не познавам, освен моите ездачки. Защо питате?

— Тя търси момиченцето си. Не ти ли е предадено още в Ню Йорк от един господин едно малко момиченце?

— Момиченце ли? Какво момиченце? — започна да говори провлачено циркаджията, за да печели време.

— Да, това момиченце е при тебе — каза Роджър натъртено.

И без да обръща повече внимание на съдържателя, вдигна завесата и се озова пред арената. В средата един музикант свиреше на цигулка, а наоколо му няколко момиченца в акробатски костюми говореха тихо. Вниманието на всички се насочи към новодошлия. Жената на Бумпо, която беше също там, се обърна към мъжа си, стоящ зад Роджър, и каза:

— Кого ми водиш тук?

— Негова милост идва тук да търси едно момиченце.

— Момиченце ли? — повтори жената.

Роджър започна да се убеждава, че работите в цирка „Бумпо“ не бяха чисти, че всички лъжат и се стараят да го заблудят със своите дебелашки извъртания и преструвки.

— Това момиченце е тука — отсече Роджър.

Като видя, че нищо не може да разбере от лъжите на акробатите, Роджър поиска да разгледа всички помещения, коли и палатки на цирка. Без да обръща внимание на брътвежите на жената на Бумпо, той направи щателен оглед, но не намери нито детето на Ирма, нито никакви указания, че то е пребивавало тук. Тогава напусна цирка, отиде в една съседна градина и реши да изчака идването на Ирма, която сигурно щеше да обикаля около цирка и да издебне удобен момент да направи внезапен преглед на цирка.

ВАЖНА НОВИНА

Когато Бърнард дойде в съзнание, беше късно през нощта. Той можа да си припомни какво е станало с него. Намери пипнешком и револвера си, който тайнствената жена не беше взела. Макар и с окървавено лице, той можа да запали лампата. После се изми, облече се и отиде в бюрото си. Никой от подчинените му не посмя да попита откъде е получил раната в главата.

В кабинета влезе тайният агент Пен, от ръцете на когото беше избягал Артур. Той докладва, че е попаднал в дирите на жената със синия воал.

— Арестувайте я веднага! — извика Бърнард.

— Тъкмо сега попаднах на следите ѝ. Снощи тя е била в един отдалечен квартал на града.

— Кой я е видял?

— Един от полицейските агенти. Той ми каза, че тя се числи в персонала на един цирк, който преди няколко дни е давал представления в същия квартал.

— Циркът все там ли е?

— Не, преместил се е.

— Ами жената?

— Агентът ми добави, че тази жена играела в цирка с електрически жици, без да бъде наранена от тока.

— Това е важно. Не ти ли каза, че има червена коса?

— Да, извънредно очебийна, червена коса.

— Как се нарича циркът?

— „Бумпо“! Още нещо да ви доложа, господин началник. Циркът заминал внезапно, като никой не очаквал това. Когато тази жена играела, било препълнено със зрители.

— Да — забеляза Бърнард, — това прибързано заминаване е подозрително.

Бърнард тръгна да търси цирка, като взе със себе си и Пен. Отправиха се най-напред към къщата на един каруцар, в която снощи

неизвестната жена влязла, когато била следена от другия агент. Каруцарят отсъстваше, а къщата беше затворена. Тогава Бърнард отиде в една съседна гостилница.

Когато полицаите влязоха вътре, посрещна ги гостилничарят, по чието лице се виждаше, че е бивш циркаджия.

— Вие ли сте хазаинът? — попита Бърнард.

— Да, аз съм.

— Идват ли в заведението ви акробати и въжеиграчи?

— Да, моят ресторант е за такива артисти.

— Познавате ли електрическото момиче?

— Астрела ли? Как да не я познавам. Тя е първокласна артистка. Бърнард научи името на непознатата.

— Виждали ли сте я, господо? — въодушевено запита гостилничарят.

— Не! — отговори Бърнард и Пен.

— О, само да я видите! Когато играе, наоколо ѝ блещукат електрически искри като звездици. Когато някой я бутне, получава веднага електрически ток. Като че ли тя самата е електрическа машина.

— Има ли червена коса?

— Да. Така говорят.

— Ами с нея заедно едно момиченце?

— За момиченце не зная.

— Циркът „Бумпо“ замина ли си?

— Да, за жалост. Той ми направи голям оборот.

— Слушай — каза Бърнард, — не знаеш ли как е истинското име на Астрела?

— Не зная. Но защо питате? — подозрително зададе въпрос гостилничарят.

— За едно наследство — каза Бърнард, като придаде на думите си тайнствена искреност.

— Нима? — каза гостилничарят заинтригуван.

— Да, но трябва първо да установим дали е тя всъщност.

— Тогава питайте стареца Блуум.

— Къде живее той?

— Ей тук, насреща. Той е каруцар. Снощи е бил ангажиран с колата си набързо от Астрела и я откарал веднага. Преди да тръгне,

идва при мен, изпи едно уиски и сам ми каза това.

— Но накъде замина?

— Не ми каза.

— Дори и да бъде пиян, ще го накараме да изтрезнее — каза Бърнард на Пен, като напуснаха гостилницата и се отправиха към къщата на каруцаря.

Къщата беше затворена. На ударите никой не отговори.

— Щом изведем коня и каруцата, веднага ще изтрезнее този пияница и ще отвори — каза Бърнард. — Хайде, Пен!

Агентът влезе в обора и намери там каруцаря, прострян мъртво пиян на земята. Хъркаше юнашки.

Пен го раздруса силно.

— Ей, Блуум — извика силно в ушите му Бърнард.

— Да, милорд, искате да пътувате ли? — каза с пресипнал глас каруцарят.

— Да, веднага — отвърна Бърнард.

— Трудно ще ми е.

— Защо?

— Защото току-що се завърнах от Йорк. Цяла нощ съм бил на път.

— И аз искам да замина за там. Ще ти платя добре.

Блуум се съгласи най-после и поведе двамата полицаи.

СРЕЩАТА ПРИ ЧЕРВЕНАТА ВОДЕНИЦА

На брега на реката Делауер, на разстояние осем мили от Ню Йорк, се намираше воденица с червено боядисани дъсчени стени. Тя беше уединена и запустяла. Недалеч от нея имаше хан с кръчма. Кръчмарят беше немец на име Шулц. Под кръчмата имаше голяма изба с големи винени бъчви. По-рано избата бе служила за брашнен склад. В голямата и слабо осветена зала на кръчмата на една маса седеше Артур Норт и гледаше през прозореца пътя по продължение на реката. Той се чувстваше тук спокоен, на сигурно място. Отпиваше от една чаша вино и говореше с Шулц, стоящ зад бара. Норт беше взел със себе си голям куфар, обвит с черна мушама.

— Понеже почва да се мръква, аз мога да ви приготвя една стая за нощуване горе — каза Шулц. — Имате намерение да пътувате из страната, нали?

— Не, ще отида само до Йорк — отвърна сухо Артур.

— Искате да купите някои земи ли?

— Не. Направиха ми няколко предложения в Ню Йорк.

— Научихте ли за убийството на стария корабопритежател Шмит? Хванали убиеца, но той успял да избяга.

Норт започна да се смее.

— Вижда се, че стражарите са били страхливи като баби.

— Казват, че бил германец — продължи Шулц. — Това е жалко. Хвърля се голямо петно върху тукашните германски заселници. Казвал се Йохан Гулд и се оженил за дъщерята на Шмит. Много е чудно как тя се е омъжила за такъв авантюрист.

— Всяка жена мисли за женитба. Когато мъжът ѝ замае главата, тогава тя пада сама в ръцете му.

— И чак по-после се е разбрало, че убиецът не се е казвал Гулд и че е бил германец.

— Публикуваха ли вестниците истинското му име?

— Не. Вижда се, че още не го знаят.

Норт, който не трепваше никак от думите на кръчмаря, изпи спокойно чашата си. Но изведнъж той стана на крака. Очите му пламнаха и се втренчиха в пътя, по който идваше една жена, облечена в черна рокля. Тя се спря за минута в размисъл. Норт я наблюдаваше и позна в нея Ирма. Той се обърна към кръчмаря и каза:

— Ще ми направиш една голяма услуга, ако ми намериш място да се скрия.

— Какво има? — попита учуден кръчмарят.

— Виждаш ли онова момиче?

— Да.

— Обичам я до полуда и искам да я изненадам.

— Добре — съгласи се Шулц.

Той скри Норт. Не след дълго Ирма влезе в кръчмата. Кръчмарят я огледа и си обясни думите на посетителя. Жената, която стоеше пред него, беше с рядка красота, макар че беше лошо облечена.

— Добър вечер — каза тя. — Можете ли да ме приемете за нощуване? Късно е вече.

— Но за къде пътувате?

— Отивам в Йорк.

— Не е далеч.

— Искам да потърся детето си.

— Детето! Значи ти си майка?

— Да — отговори тя бавно и сложи парите си на масата.

— Задръж парите си. Можеш да пренощуваш, без да ми платиш. Ако си гладна, ще ти донеса ядене също безплатно.

Хитрият кръчмар си правеше сметка, че богатият лорд горе, влюбен в тази красавица, ще плати щедро за нея. Като вечеря, Ирма отиде в посочената й стая. Тишина царуваше в цялото здание. Облада я страх. Изведнъж трепна. Дочу лек шум. Като се вслуша, разбра, че шумът идваше изпод пода на стаята. Тя долови как нещо се мърда около нея. И докато се усети, пред нея застана Артур.

— Помощ! — извика тя.

— Напразно! — каза той и я хвана за ръката. — Никой няма да ти дойде на помощ!

— Махай се от очите ми.

— Да се махна, защото те напуснах? Напуснах те, защото бях загубил всичко и трябваше да придобия наново богатство, за да мога

да те направя пак щастлива.

— Щастлива ли?

— Да. И сега искам да те направя щастлива. Обичам те! Сега те обичам повече от когато и да било. Усещам, че ме обладава луда страст по тебе. Ти трябва пак да станеш моя жена.

— Никога! Никога! Ако не ме оставиш на мира, ще извикам съдържателя и ще му кажа, че ти си убиецът Норт!

— Ти няма да направиш това.

— Помощ!

— Детето ще умре, ако ме издадеш.

— Аз зная къде е то и ще го търся.

— Слушай ме.

— Бягай далеч от мен, демон!

— Ти трябва пак да ми принадлежиш — шепнеше Артур сладострастно. — Аз ще поправя злото, което сторих на тебе и на детето ти. Ирма, ти трябва да бъдеш моя. Да, ти си още моята жена.

— Пусни ме. Всяка връзка между нас отдавна е скъсана.

— Ние ще избягаме в друга държава, където никой не ни познава — говореше Артур увлечено. — Ще живеем и тримата щастливо. Аз ще купя един чифлик.

Той извади портфейла си, пълен с банкноти, и го показва.

— Гледай. Близо един милион долара!

— Махни се! Тези пари са опетнени с невинна кръв.

— Глупачка. Аз трябваше да убия. Не можеше иначе!

— Ужасявам се от теб, остави ме!

— Ела с мене! Ако ме отблъснеш, ще ме изпратиш в пропастта. Само ти можеш още да ме избавиш.

— Тебе никой не може вече да те избави. Ти си завинаги пропаднал.

— Ирма, избави ме! Не мога да намеря никъде вече спокойствие без тебе.

— Ти сам си виновен. Докара ме до състояние на просякиня. И открадна детето ми.

— Заклевам се, че ще ти го върна.

— Не искам да го приема от твоите ръце.

— Забрави всичко.

— Аз се страхувам от тебе.

Тя поиска да избяга. Вратата беше заключена. Тогава тя придоби необикновена смелост. Вихрено премина стаята, разтвори прозореца и скочи. Той мислеше да я гони, но я изостави. Беше измислил друго средство да я държи при себе си.

ЦИРК „БУМПО“

— Тя не е тук, нито детето ѝ — каза Роджър на Бърнард, когато се срещнаха в Йорк, в околността на градчето, в една къща близо до цирка. Онази жена е предугадила опасността и навреме е избягала, като е взела детето със себе си.

— Вярвате ли, че е дошла тук с детето?

— Уверих се, че не. Електрическата жена, или Астрела, сама е тръгнала от Ню Йорк.

— А уверихте ли се, че детето не се намира в цирка „Бумпо“?

— Да. Също, че Ирма Норт не е тук.

— Но къде може да бъде самият Норт?

— Вероятно скрит някъде в Ню Йорк.

— Или избягал зад граница.

— Помислете само колко малки хотели има в Ню Йорк — каза Роджър. — Кой държи сметка кой ги посещава? В един такъв грамаден град човек може много лесно да се укрие.

— Цялата ми надежда е в жената със синия воал. Ако намерим нея, ще намерим и Норт.

— Ето един човек вън, който неспокойно се оглежда. Като че ли търси някого.

Бърнард отвори прозореца. Човекът съгледа униформата му.

— Милорд, най-после ви намерих. Много се радвам. Търсих ви къде ли не. Праща ме управителят Бумпо.

Човекът влезе. Роджър го изгледа с недоверие.

— Е, та какво? — попита той.

— Едно известие за вас от голяма важност, понеже търсите Астрела.

— Говори.

— Тя наистина замина за Йорк. Но освен този Йорк има още един Йорк, по-голям град, който е разположен по-на юг. Тя заминава за него.

— Грешка имаш, драги ми. Тя е дошла тук или поне някъде наоколо. Така ми каза каруцарят — отвърна Бърнард.

— Не е идвала тук, милорд. Тя се намира в другия Йорк, а не в този.

Роджър, знаейки, че жената се смята преследвана, започна да вярва на думите на човека. Бърнард от своя страна знаеше, че Астрела не е в цирка.

— Сега правете каквото искате, аз изпълних задачата си — каза дошлият и излезе.

Роджър се приближи до Бърнард.

— Жената, която търсим, не е дошла в цирка. Детето също не е в цирка. Нека да отидем по другото направление.

— И ако там не сполучим, можем да се върнем пак тук — добави Бърнард, като се съгласи на предложението.

— Да вървим!

Тъкмо когато пристигаха на железопътната станция, един човек, който тичаше зад тях, им извика. Това беше Шулц.

— Вие полицаи ли сте? — попита той, като се доближи запъхтян. — Едно откритие: снощи убиецът Норт пренощува в моя хан. Избяга с една жена, като скочили през прозореца.

Роджър го погледна строго.

— Норт ли? И ти идваш чак сега да ни съобщиш това.

— Да не мислите, че съм негов съучастник. Боже мой! Аз съм кръчмар, казвам се Шулц.

— Ами не знаеше ли, че полицията търси убиеца?

— Знаех го добре. Аз дори разговарях с него по убийството.

— Не подозираше ли, че лицето, с което говориш, е самият убиец?

— Нито можех да помисля.

— А как разбра после?

— Една жена стана причина. Много хубава, с черна рокля. Когато я видя, той каза, че иска да се скрие, да я изненада, понеже много я обичал. И когато тя пренощува при мен, изморена от дълъг път, през нощта чух свада. Дочух думата Норт. Реших да ги издам. Но беше късно, защото през нощта и двамата избягали през прозореца. Търсих ги доста, но не можах да ги намеря.

— Това е ужасно — каза Роджър. — Той пак е хванал жертвата си. Да вървим, Бърнард, бързо!

— Ами какво да правя, ако той пак дойде при мене? — попита Шулц.

— Няма да дадеш да се разбере, че знаеш кой е. Затвори го добре в стаята и веднага прати за полиция. Но аз не вярвам, че той пак ще се върне при тебе.

Роджър и Бърнард отидоха на гарата, а Шулц се върна в червената воденица. След един час човекът, който се беше явил при двамата полицаи от името на Бумпо, се върна при последния и тържествуващ заяви:

— Тръгнаха. Сега съм спокоен. Отпратих ги на противната страна.

— Къде е Астрела? — попита Бумпо.

— В гримьорната си.

— Знаеш ли къде са плакатите? Иди и впиши в тях, че електрическата жена ще играе. Ще имаме много публика.

Когато клоунът отиде на вратата да окачи обявата, маса любопитни се струпаха на входа, за да узнаят дали Астрела ще играе тази вечер. В това време жонгльорът отиде при електрическата жена.

— Какво има? — попита тя.

— Всичко е наред. Добре ги изиграх.

— Не зная какво искат тези хора от мен.

— Сега няма да ви безпокоят вече, мисис!

— Тогава кажи на директора, че ще играя!

Съседната стая се изпълни със смеховете на момичетата, които се обличаха.

Бумпо се намираше в обора и даваше своите нареждания. Жена му стоеше на касата и продаваше билети. Един клоун на входа с пресипнал глас канеше публиката. Парите просто валяха в цирка. След много номера най-после дойде редът на мисис Астрела. Тя се беше нагиздила и напудрила. Червената ѝ като кръв коса беше посипана със златен прах. Тя повика момиченцето:

— Ако не направиш така, както ти заповядвам, ще те изгоря с нажеженото желязо. Горко ти, ако заплачеш. Трябва да бъдеш постоянно усмихната. Чу ли?

Детето едва надви плача си и се опита да се усмихне.

— И също да не си посмяла да се страхуваш, когато започнат да изскачат искрите и когато те хвана. Трябва да се смееш, когато те друсам.

Звънецът иззвъня. Слугите занесоха наред цирка една поставка от дъски, боядисани като мрамор. Астрела хвана момиченцето за ръка и излезе с него на арената, където беше посрещната с бурни аплодисменти. Тя благодари с елегантен мах и когато музиката започна да свири, по-голямата част от лампите бяха изгасени. Астрела се покачи по стълбата на поставката, държейки момиченцето за ръка.

— Усмихни се! — пошепна тя.

То започна да се усмихва, когато електрическите искри захванаха да блещукат от всички страни. Детето усещаше такъв голям страх, че цялото му тяло трепереше. Зрители те обаче не обръщаха внимание на това. Цялото им внимание беше съсредоточено в необикновеното явление, което представяше жената, която чрез допир поглъщаше светлинна електрическа енергия, без каквато и да е телесна повреда.

Изведнъж в цирка се разнесе писък на изплашена жена. За минута настана тревога, обаче жадните за зрелища посетители заглушиха с ръкопляскания вика на жената.

Астрела тържествуваше. Тя беше донесла грамадна печалба на Бумпо.

ПРЕГРЪДКАТА

След като Ирма избяга от червената воденица, за да се избави от Норт, стигна до самотния път сред полето. Тя се спря да си отдъхне.

Нямаше никой. Виждаше се, че Норт ѝ бе загубил дирите. Легна на земята и уморена, бързо заспа. Събуди се, когато слънцето беше вече на залез... Значи беше спала целия ден. Отново тръгна и скоро срещна една добра млекарка, която ѝ даде мляко, и тя се съвзе. Придоби нови сили. Когато пристигна в град Йорк, беше започнало да се смрачава. Тя попита няколко минувачи къде се намира циркът „Бумпо“ и те я упътиха. Скоро се намери пред осветения вход. Жената на Бумпо продаваше билети и ѝ предложи един, като каза, че тази вечер играе електрическата жена със своето момиченце. Ирма трепна. Помисли, че това е нейната Лидия.

Като си купи билет, тя влезе неспокойна. Качи се в галерията. В това време изгасиха лампите. Електрическата жена започваше своята игра и се качи на подиума, свързан с електрическа батерия.

Ирма хвърли поглед върху арената. Жената беше заобиколена от всички страни с електрически искри и плуваше в облак от светлина. В същия момент Ирма видя малкото момиченце, което трепереше като лист. Въпреки слабата светлина тя позна своята Лидия и като нададе писък, падна в безсъзнание. Двама съседни я изнесоха навън, за да се съвземе от чистия въздух. Никой друг не забеляза припадането ѝ. В цирка ръкопляскаха бурно и викаха Астрела на бис.

Когато Ирма дойде на себе си, реши да намери Лидия. Тя се промъкна до подвижните жилища на артистите и се запромъква между тях. Изведнъж чу глухия плач на малко дете. Ослуша се внимателно и отвори вратата на един вагон, откъдето долиташе стенанието. Остана поразена. Това действително беше Лидия. Майка и дъщеря се прегърнаха бурно.

Ирма обаче трябваше да освободи веднага детето и да го изведе колкото е възможно по-скоро надалеко от цирка. Детето беше вързано с въже. Трябваше да се развържат възлите. Но това бе трудна работа. За

щастие възбудената майка намери едно ножче, разряза въжето, отвърза момиченцето, грабна го и бързо го изнесе навън. Лидия беше най-после свободна. Никой не забеляза бягството, защото публиката и акробатите бяха увлечени в този момент в повторния чуден номер на Астрела, която го изпълняваше в бис без помощта на момиченцето.

Ирма бягаше с Лидия далеч от цирка.

ИМЕНИЕТО НА ЛИНКЪЛН

Роджър и Бърнард се връщаха от Йорк без резултат.

— Съжалявам само за Ирма — отбеляза Роджър.

— Но Астрела ни избяга.

— Да, но ще я търсим. И ще я намерим. Тогава взелът ще се развърже и ние ще постигнем успех.

Те бяха достигнали до една уединена кръчма сред полето.

— Струва ми се, че е ферма — каза Роджър.

Като доближиха и огледаха по-добре мястото, видяха, че е добре уредено и богато имение. Зад кръчмата започваше плантацията. Една алея се простираше надлъж и на нейния край се издигаше спретнато здание.

— Не познавате ли богатия Линкълн? — запита един от работниците, пред които се бяха спрели двамата ездаци. — Това е неговата ферма.

— Можем ли да се надяваме на подслон? — попита Бърнард.

— Вярвам, че Линкълн ще ви го даде — каза работникът.

В това време се чу жален женски вик. Роджър трепна.

— Какво става? — попита той работниците.

— Не ни влиза в работата — отговориха двамата.

Роджър се отправи към обора, откъдето виковете вече се чуваха все по-ясни.

— Не се вижда никакъв човек — каза Бърнард.

Вместо да отговори, Роджър върза коня си за вратата на обора. Той бързо влезе вътре. Пред него се разкри страшна картина. Плантаторът удряше безмилостно с камшик една добре облечена жена, коленичила пред него.

— Стойте! — извика Бърнард.

В това време Роджър се доближи до плантатора. Битата жена почувства лъча на милостта и с благодарност погледна хубавия Роджър. Линкълн обаче извика:

— Как смееете да влизате в къщата ми? Ще ви изгоня ей сега.

— Не смеете. Аз съм Роджър, началник на нюйоркската полиция.

— Малко искам да знам — отвърна Линкълн, — аз тук съм у дома си.

И той вдигна отново камшик срещу жената. Тогава Роджър се разяри. Той се допря лице до лице с плантатора и му кресна:

— Ако не престанете да биете, ще ви сваля на земята.

Хариета, жената на Линкълн, избяга, а Роджър отне камшика от ръцете му, като му каза по-спокойно:

— Кажете защо я биете?

— Защото отказва да ми даде вино и защото не ме обича вече.

— Добре, но така, както я биете, тя никога няма да може да ви обикне.

В това време Хариета се показва на вратата и каза, като сочеше Линкълн:

— Целият свят го нарича „човека с тигровото сърце“. Отдавна бих избягала от него, ако знаех къде бих могла да отида.

— Тя ме излъга! — каза Линкълн.

— Когато се напие, винаги се отнася така с мене.

Сълзи валяха по бузите на измъчваната жена.

Плантаторът започна да се смее.

— Смилете се над нея! — строго каза Бърнард.

В това време Хариета каза на Роджър:

— Да излезем оттук. Страх ме е от този звяр.

— Бъдете спокойна, вие сте под моята защита.

Роджър извика Хариета. Когато Бърнард остана сам с плантатора, той му се оплака, че жена му не му дава вино и крие от него ключа от избата, защото се страхува, когато той пие, и че това е в негова полза.

Пияният плантатор започна да се успокоява. Постепенно той се вразуми и най-после предложи гостоприемството си на двамата полицаи. Тогава Бърнард го запита не е ли идвала при него жената със синия воал.

— Не, милорд, не познавам такава жена.

В другата стая Хариета, обзета от гореща благодарност и внезапна любов към Роджър, целуваше ръцете на своя спасител.

— Какво правите, миледи? — каза той поласкан и кротко я отстрани.

— Избавете ме! Спасете ме! — молеше се тя. — Тук ще умра. Мразя този мъчител.

— Бъдете търпелива, може би мъжът ви ще се поправи — утешаваше я той.

— Никога!

— Но вие сте венчани с Линкълн и аз не мога да направя нищо за вас — каза Роджър, макар и обзет от горещо съчувствие към жената.

— Аз трябва да се разveda с него.

В това време Бърнард отвори вратата и каза:

— Мистър Роджър, мистър Линкълн се успокои.

— Сега можете да заведете съпругата му при него.

— Не ме оставяйте на него! — извика Хариета и се хвана здраво за Роджър.

Роджър заведе Хариета при Линкълн и каза:

— Приемете я с любов и човешка обич. Само така ще спечелите обичта и сърцето ѝ. Вярвам, че ще се помирите.

След това двамата полицаи дадоха конете си на един слуга и отидоха да си отпочинат в посочената стая.

ВТОРО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Радостна изненада очакваше Роджър на следващия ден. Докато те очакваха да попаднат в дирите на Норт и бяха успели да променят Линкълн, Ирма се приближаваше към имението, водеща за ръка малката Лидия.

След дълго и уморително пътуване тя стигна до хубавата и голяма господарска къща. Искаше да потърси там убежище и да си почине. Хариета се намираше в двора, когато Ирма влезе с Лидия за ръка. Като помоли господарката да ѝ окаже гостоприемство, Ирма с последни сили можа да се изкачи по стълбата, следвайки Хариета, която я прие много любезно. В широката трапезария Роджър, Бърнард и Линкълн закусваха. Хариета въведе Ирму.

— Свети боже! — извика Роджър, като видя Ирма с Лидия, и се спусна към тях.

Ирма остана удивена. Тя не очакваше, че ще намери тъкмо тук оня, чиято къща беше напуснала така мъчително. Признаваше в себе си, че го обича, но го обичаше с всичката решителност да се откаже от него завинаги.

— Как дойдохте тука? — попита той. — Много съм благодарен на съдбата, че пак ви виждам!

Хариета остана много изненадана, като видя, че Роджър познава чужденката и че я поздравява така горещо, както може само човек, който обича.

— Не бих дошла тука, ако знаех, че ще ви срещна! — пошепна Ирма.

— Вярвам! Но виждате ли, че съдбата е определила друго. Аз зная всичко, четох вашето писмо.

Бърнард и Линкълн гледаха мълчаливи двойката.

— Донеси храна и питие за гостенката! — поръча Линкълн на жена си.

Ирма и детето ядяха с голям апетит. Бърнард попита за Норт. Ирма се изчерви. Тя разказа онова, което ѝ се беше случило в

червената воденица, и как намери Лидия. Нейният разказ учуди твърде много двамата полицаи.

— В такъв случай оня акробат ни е измамил — каза Роджър, който внимателно гледаше Ирма, без да забележи, че Хариета го наблюдава.

— Дали Астрела е още там, в цирка, не зная — каза Ирма.

— Сигурно е едно — че Норт трябва да е тук наблизо — намеси се Бърнард.

Хариета отведе Ирма с детето в съседната къща и ги настани в една хубава стая. През това време тя разпита Ирма откога се познава с Роджър. Като не се съмняваше в нищо, Ирма отговори, без каквото и да е предпазване на всичките зададени въпроси, благодарейки за оказаното ѝ гостоприемство.

Хариета излезе, след като спусна прозрачните транспаранти, за да не проникват в стаята слънчевите лъчи и да не безпокоят Ирма и Лидия. В трапезарията тя завари Роджър, Бърнард и Линкълн в разговор върху съдбата на нещастната Ирма и престъплението на Артур Норт. Хариета слушаше внимателно. Когато разказваше, че Ирма е родена графиня Хоенщайн, Роджър забеляза иронична усмивка по устните на Хариета.

— Да — каза той, — вижте, мистър Линкълн, каква съдба е била предопределена на Ирма.

— Тя има вид на просякия — отбеляза тя.

— Въпреки това е графиня по потекло.

— Графиня просякия — засмя се фермерката.

В този момент ревност разяждаше сърцето ѝ. Виждаше ясно с женския си инстинкт, че Роджър и Ирма се обичат. Ирма дойде в момент, когато тя хранеше толкова надежди към хубавия полицейски шеф.

Линкълн беше безчувствен. Той слушаше с безразличие онова, което се говореше. После разказа нещо за своите черни робини, от което Роджър разбра колко е суров този плантатор. Въпреки това той уважаваше много Роджър, понеже последният му показва своята сила. А този човек се прекланяше само пред силата.

Хариета постоянно гледаше Роджър. Той отиде до пианото, разтвори го и удари няколко клавиша.

— Свирете, моля ви се — пошепна на ухото му Хариета.

Той засвири една тъжна мелодия.

Линкълн не отдаваше никакво внимание на музиката. Мислите на Бърнард бяха насочени към Норт и Астрела.

Когато Роджър свиреше, ненадейно вратата се отвори и на прага се показа Ирма. Сладките звукове на пианото я бяха събудили. Остави Лидия да спи и отиде да слуша. Някога тя също свиреше на пиано, и то много хубаво. Когато я видя, Роджър я помоли:

— Заместете ме.

Ирма седна и започна да свири, пригласяйки си с уста. Тя пееше с хубав, чист глас, увлекателно и с вълнение.

— Какъв прекрасен глас имате! — каза Бърнард. — Ако мисис Норт се реши да пее на сцената, ще жъне успехи.

Ирма прекъсна свиренето. Забележката на Бърнард отваряше една нова надежда за нея. Тя би могла добре да се препитава от пеене. Когато отиде отново в стаята си, Ирма оставаше все неспокойна, но в ушите на Роджър продължаваше да звучи нейната песен.

Към полунощ Роджър излезе да се поразходи из парка. Той намери там Ирма, облегната на едно дърво...

— Колко се радвам, че пак мога да говоря с вас — каза той. — Вие знаете, че аз ви обичам. От писмото ви разбрах какво ви се е случило. Не ме отблъсквайте!

— Оставете ме, мистър Роджър. Аз виждам, че няма да мога да ви направя щастлив.

— Не ми говорете така. Вие знаете чувствата ми към вас. Аз ви обикнах още от първото виждане.

В това време вратата на къщата се отвори. Но Роджър и Ирма не чуха. Хариета излезе тихо и пропълзя близо до тях, за да може да чуе разговора им.

— Аз знам, че и вие не сте безразлична към мен — продължи Роджър.

— Но върху мене лежи петното, че съм била жена на оня престъпник. Той продължава да ме следи и измъчва. Не мога да се отърва от миналото.

— Но аз ви обичам и само това заличава напълно това минало. Не мога да живея без вас.

— Не ме обичайте от състрадание.

— Искам да се оженя за вас.

— Тогава дайте ми срок от няколко дни, за да размисля върху предложението ви.

— Добре — каза Роджър, като отпусна ръката ѝ, която беше хванал.

Тогава те се разделиха.

Една сянка ги следеше. Това беше Хариета, подслушала любовния им разговор. Той унищожаваше всичките ѝ надежди. След това тя взе отчаяно решение.

Не след дълго друга една сянка се промъкна в двора на Линкълн. Няколко лъча от месечината бяха достатъчни да се познае в нейното лице жената със синия воал. Тя се доближи до един осветен прозорец и погледна вътре. Позна Ирма. Бедната майка се молеше.

ЧОВЕКЪТ С ТИГРОВТО СЪРЦЕ

Линкълн причакваше Хариета. Той хвърли суров поглед върху й. Плантадорът отново беше пил след оттеглянето на Роджър и Бърнард. Хариета веднага позна, че е пиян. Тя се уплаши. Избяга, но Линкълн я последва и когато тя се скри в стаята си и затвори вратата, той лудо заудря и завика:

— Отвори, отвори!

Той се върна за малко, намери лост и издъни вратата. Беше си взел и камшика. Но Хариета успя в това време да избяга през прозореца. Тя отиде в стаята, където бяха Роджър и Бърнард, и уплашена им разказа, че съпругът ѝ пак иска да я малтретира.

— Засега не мога да направя нищо за вас, мисис Линкълн — каза Роджър съчувствено. — Ако искате да се разделите със съпруга си, идете в Ню Йорк и направете необходимите постъпки.

— А аз зная, че вие обичате другата, гостенката, но тя не може да ви направи щастлив! Избирайте в тази минута!

— Какво да избирам?

— Между мене и нея.

— Мисис Линкълн, вие сте омъжена жена. И аз почти съм направил своя избор.

Хариета се дръпна назад, като че беше ухапана от змия. Тя излезе от къщата, където бяха гостите.

За малко време като че ли цялото имение беше заспало.

„Къде е Линкълн?“ — питаше се Хариета. Тя измисли един смел план. Ако той дойдеше при нея да я бие, беше решена да го застреля. Тя се запъти към ловния павилион да вземе револвер.

Когато минаваше покрай група дървета, забеляза човешка фигура.

— Кой е там? — попита тя.

— Мълчете. Ще ви кажа. Нали вие сте чифликчийката?

— Но кой сте вие?

— Аз съм жена. Не се бойте!

— Откъде идвате?

— Сега дойдох. Мистър Роджър тук ли е?

Хариета я изгледа. Защо се интересуваше за Роджър?

— Откъде познавате мистър Роджър? — попита тревожно фермерката и се помъчи да разпознае лицето на непознатата през синия воал.

— Ирма Норт тук ли е? — зададе втори въпрос жената, без да отговори на Хариета.

Подигравателен смях избухна у Хариета.

— Тя ходи след него. Той е в нейната примка — каза жената със синия воал и се приближи приятелски до господарката на фермата. — Аз ще ви открия една голяма тайна, но то ще стане утре. В замяна на това вие ще ми дадете подслон тази нощ, но така, че влюбената двойка да не узнае, че съм тук.

— Вашата тайна не ме интересува — отговори Хариета.

— Ще ви заинтересува много.

— Добре, ще пренощувате в дома ми.

— Бъдете уверена, мисис Линкълн, че това няма да бъде във ваш ущърб. Но мистър Роджър не трябва да ме види, както и неговата любовница, защото я мразя.

В тази минута тези две жени се съюзяваха чрез общата омраза срещу Ирма, която Роджър беше взел под закрила. Хариета скри Астрела. Последната прибави:

— Погрижете се до утре сутрин Роджър и Бърнард да не напуснат чифлика.

ЗАГОВОРЪТ

На другия ден на разсъмване земевладелецът Линкълн тръгна на кон да надзирава сеитбите. Тази негова грижа заличи от паметта му случката с Хариета и тя се успокои. Беше успяла да вземе от ловния павилион револвера и сега беше сигурна. От друга страна, още се надяваше, че ще може да спечели Роджър и да прогони съперницата си Ирма.

Към обяд пристигнаха в имението двама конни полицейски стражари. Те преследваха Норт и бяха уверени, че са попаднали на следите му. Бърнард и Роджър излязоха да ги посрещнат. Като ги видяха, конниците останаха учудени, че намират своите началници на това място.

— Хей, Макнийл, как си стигнал дотук? — попита Роджър единия от стражарите.

Поздравиха се. Конниците слязоха от конете.

— Ние сме по дирите на Норт — каза Макнийл. — Той сигурно е в този чифлик, защото жената, с която е във връзка е наблизо.

— Ние сме на стража тук — забеляза Бърнард.

— Жената със синия воал трябва да е тук. Изходихме всички пътища наоколо и сме убедени твърдо, че тя, а следователно и самият Норт са тук — продължи Макнийл.

— Тук, в този чифлик? — запита Бърнард удивен. — Ни сме тук вече три дни и нищо не сме забелязали.

— Кой ви каза, че Норт трябва да е наблизо? — попита Роджър.

— Един търговец, когото срещнахме по пътя. Този търговец на часовници и будилници срещнал някакъв човек и по описанието ние предполагахме, че е Норт. Вървели доста време заедно и последният носел черно куфарче.

— Така е!

— Те стигнали оня ден в къщата на един зидар, на около пет мили оттук, и там нощували. Той каза още, че там дохождала една гиздаво облечена дама със син воал. Когато на другия ден търговецът

се събудил, Норт и жената били заминали. Малко след това и ние пристигнахме там и заключихме, че Норт и Астрела не могат да бъдат далеко. По-късно срещнахме цигани, които ни казаха, че видели близо до този чифлик една жена със син воал.

— Само жената ли? — попита Бърнард.

— Само нея.

— Тук не е идвала — каза Роджър. — Иначе бихме я чули и видели.

— Може би е станала невидима, защото далеч не би могла да отиде — каза Макнийл.

— Ами Норт?

— Не можахме да открием дирята му. Съмняваме се, че скрит в някой кръстец от жито, а е изпратил жената напред, за да изучи чифлика. Затова и дойдохме тука.

— Ще хванем тогава и Норт — заключи Роджър. — Ето, чифликчийката идва!

Бърнард се отправи към нея. Хариета изненадана изгледа двамата униформени конника.

— Не са ли идвали тук един мъж и една жена? — попита я Бърнард.

Хариета веднага помисли за тайната, която другата жена бе ѝ обещала да ѝ съобщи, и отговори:

— Освен вас и жената с момиченцето, друг не е идвал тук.

— Чуваш ли, Макнийл? — забеляза Роджър.

— Не вярвам — каза той, като размени бърз поглед с другаря си. Хариета се ядоса.

В това време пристигна и Линкълн. И той се изненада от второто посещение.

— Не сте ли забелязали в околността една жена със син воал — го попита Бърнард — или някой мъж?

— Питаме за Норт, за когото ви говорихме вчера — добави Роджър.

Човекът с глава на бик изгледа Макнийл и каза:

— Имате грешка. Обиколих всички полета, но никакъв подозрителен човек не срещнах.

— Дявол да го вземе? Той не може да потъне в земята. Те двамата непременно трябва да са тук.

— В такъв случай би трябвало да зная и аз нещо — отговори Линкълн. — Прегледайте къщата на гостите — те също би трябвало да са видели търсените лица.

Бърнард направи знак на другия стражар да се приближи.

— Престорете се, че си тръгвате — му пошепна той. — Идете до онази близка гора и там спрете. И когато се мръкне, върнете се тихо и застанете на пусия. И на мен ми се струва, че чифликчийката крие нещо. Роджър и аз ще останем тук, за да не будим подозрение.

Роджър се готвеше да вземе друго решение.

Двамата стражари се качиха отново на конете си.

— В такъв случай ще търсим по-надалеко — каза единият и напуснаха чифлика.

Линкълн предаде коня си на един слуга, а Хариета влезе в къщата. Тогава Роджър се приближи до Бърнард.

— Надвечер ще се престорим, че и ние тръгваме. И аз вярвам, че Норт се крие наоколо и щом се отдалечим, ще се появи. Ще оставим Ирма да го подмами тука.

— Добре — съгласи се Бърнард.

Роджър отиде в обора, намери Линкълн и му съобщи, че той и неговият приятел ще си заминат тази вечер, като му благодари за гостоприемството.

Заминаването на Роджър натъжи Хариета. Тя изтича при Астрела и каза:

— Роджър си отива.

— Щом хубавицата Ирма остава, той няма да отиде далече. Тук ни се готви примка — възрази жената със синия воал.

— Тебе те търсиха двама стражари — каза Хариета.

— Сигурна съм, че няма да ме издадеш. Само аз мога да ти спечеля Роджър, защото само аз зная тайната, чрез която ти ще го имаш.

— Кажи ми я! — настоя Хариета.

— При едно условие! А то е да ме държиш добре скрита.

— Бъди сигурна.

— Всичко е в ръката ти. Въпросът е да разделиш Роджър от Ирма, която той много обича.

— Тя остава тук!

— Това не е достатъчно. За да ги разделим, трябва да устроим заговор. Следвай съветите ми, Хариета!

— Преди всичко трябва да зная какви ще бъдат те.

— Много прости! Виждам, че си влюбена в Роджър. Само когато отстраниш завинаги Ирма, само тогава ще можеш да го имаш. Нали тя има едно момиченце?

— Е, да! На четири години!

— Ирма държи много на него. Където бъде то, там ще бъде и тя. Отнеси детето някъде, тя ще го търси и Роджър ще я загуби от очи.

— Ще го направя! — каза Хариета.

— Роджър скоро ще се върне, може би до довечера. До довечера Ирма също трябва да напусне вашия чифлик.

— Да, да! — одобри Хариета. — Аз трябва да я изгоня с детето й.

— Не по този начин. С детето заедно нищо не печелиш. Трябва да ги разделиш. Издебни, когато тя не е при него в стаята, грабни го, занеси го на един човек, който ще те чака довечера зад чифлика. Този човек ще вземе момиченцето със себе си, а после Ирма ще тръгне да го търси.

— Но онзи човек не може ли да дойде да го вземе?

— Невъзможно. Ти ще му го дадеш към единадесет часа. Ще го намериш при старите дървета зад къщата. Така Ирма ще тръгне подир детето си и ти завинаги ще се избавиш от съперницата си.

БЯГСТВОТО

Макнийл и другарите му се установиха в близката гора и вързаха конете си в гъсталака. От края на гората те можеха да гледат по дясното шосе, което минаваше покрай чифлика на Линкълн. Избраха едно уединено място, така че никой не можеше да мине по шосето, без да го забележат. Но минаха много часове и нищо друго не можаха да видят, освен няколко селяни с волска кола.

Изведнъж Макнийл вдигна глава и каза:

— Ето Фокс, оня търговец, амбулантния.

Другият стражар видя един човек, прегърбен под тежестта на сандъка, който носеше на гърба си. Фокс крачеше бавно.

Изведнъж се разнесе вик. Търговецът се спря.

— Хей, Фокс — повтори гласът пронизително.

Макнийл застана на колене и му направи знак да се приближи. Фокс веднага позна полицейския.

— Добре, че ви виждам — каза той, като се доближи и видя и двамата. — Аз срещнах вчера онази жена. Тя искаше да отиде в чифлика.

— Ами Норт?

— Той не беше с нея. Тя носеше синия воал и обясни, че той предпазва очите й!

— Ти не я ли попита къде е оставила другаря си?

— Да — каза той. — Тя отговори, че той й е мъж.

— Възможно е — засмя се Макнийл. — Други хора имат по една, той има няколко, всяка една за определена цел. Каза ли му тя името?

— Разказа ми, че те били артисти и че се готвели да дадат представление в съседния град.

— Кога каза, че ще отиде в чифлика?

— Днес. Там щяла да чака съпруга си.

— Може би нарочно те е заблудила?

— Не вярвам. Изглежда, че има доверие в мен.

— Я гледай, Роджър и Бърнард идват.

Надалече се показаха двама конника. Това бяха те. Идваха от шосето към гората.

— Сега къде отиваш, Фокс? — попита другият стражар.

— Ще отида в чифлика да се уверя дали жената е още там.

В това време Макнийл излезе от храсталака да пресрещне Роджър и Бърнард.

— Кой е този? — попита Бърнард, като хвърли изпитателен поглед върху амбулантния търговец.

— Той е търговецът, мистър Маршъл — отговори Макнийл.

— Не му се доверявайте много — промълви Бърнард, — макар и да е амбулантен.

— Амбулантните никога не лъжат, милорд.

Роджър се доближи до Фокс и го попита:

— Ти ли си казал, че госпожата със синия воал и Норт са били тук наоколо?

— Тъкмо сега той ни съобщи, че тя е жена на Норт — намеси се Макнийл.

— Поддържам, че онази жена е в чифлика — каза Фокс.

— Не е вярно — възрази Роджър.

— Мистър Роджър, аз напълно вярвам на Фокс — заяви Макнийл.

— Е, какво знаеш за жената със синия воал? — иронично попита Фокс Роджър.

— Тя ми каза, че човекът, с когото съм се срещнал у зидаря, бил неин мъж и че той обхождал тези места, за да подготви едно представление.

— И ти вярваш ли?

— Сигурен съм напълно. Каза, че ще отиде в чифлика да го чака.

— В такъв случай той трябва да пристигне сега, защото, когато ние бяхме там, не се яви.

— Но той може да бъде там и без вие да знаете — забеляза амбулантният търговец. — Те са се уговорили.

— Ние не трябва да се връщаме пак там, защото, ако ни види, той ще се скрие и няма да дойде — каза Бърнард.

— Може и да ви е видял — продължи Фокс. — Възможно е да се е скрил някъде наблизо и да излезе, когато се мръкне.

Роджър само се усмихна.

— Не би било зле ако отида само аз в чифлика и се уверя. В мене те не биха се усъмнили — предложи Фокс.

— И ако са там, дай ни някакъв знак — прибави Роджър.

— Но после не трябва да се връщаш тук — каза Бърнард. — Те биха забелязали ролята ти в такъв случай.

— Г-н Роджър има право — съгласи се Макнийл, — той трябва да ни направи някакъв знак.

— Денем би било лесно, но през нощта е трудно! — каза другият стражар.

— Защо не. Ще намерим начин. Щом въпросът е да заловим един голям престъпник.

Междувременно слънцето залязваше и беше започнало да се мръква.

— Разчитаме на тебе — каза Бърнард.

— Не се съмнявайте, милорд.

— Добре, ще запалиш една свещ или лампа на прозореца. Оттук бихме я забелязали.

— Не вярвам — възрази Роджър. — Разстоянието е доста голямо.

В това време Макнийл се доближи до сандъка с часовниците на Фокс.

— Ей, Фокс — извика той, — я ни отвори твоя магазин.

— Защо?

— Да видя нещо!

Фокс извади ключ и отвори сандъка.

— Не искам да му взема часовниците — обясни Макнийл, като започна да вади часовниците отвътре. — Искам само да опитам дали ще мога да се сместя аз в сандъка. В такъв случай Фокс би могъл да ме занесе в чифлика, без никой да ме види и без да се усъмнят в нещо.

Тази идея се хареса на Бърнард.

— Не е възможно — възрази Роджър, — много е малък.

— Достатъчен е. Аз съм слаб, мога да вляза — каза Макнийл, като започна да се намества в сандъка.

Но опитите му излязоха несполучливи, защото сандъкът се оказа тесен.

— Слушай — каза Роджър на Фокс, — ти ще стоиш на пост, за да видиш дали жената със синия воал е пристигнала или докато пристигне. Ако е пристигнала, ще угасиш свещта към 10 часа. После,

когато всичко утихне, ще напуснеш бавно и тихо къщата. В това време ние ще се приближим до чифлика. Ще ни намериш по алеята. Засега само толкова.

— Важното е жената да не се усъмни никак — добави Бърнард. Фокс кимна одобрително.

— Нищо няма да усети тя. Само вие да не уплашите онзи човек, ако искате да го хванете изведнъж.

— Ние ще дойдем един по един.

Фокс беше много силен. Той прибра часовниците, вдигна сандъка на гръб и тръгна.

Беше се стъмнило вече.

— Към единадесет часа ще тръгнем — каза Бърнард. — Имаме само няколко часа.

— Само Астрела да не види Ирма — прибави Роджър. — Това е опасно. По-добре щеше да бъде, ако я вземехме с нас. Онази жена със синия воал е демон като Норт. Способна е на всичко.

— След няколко часа ще бъдем пак там. Дотогава дано нищо не се случи с Ирма.

В това време Хариета отиде в къщата за гости в чифлика. В стаята на Ирма още светеше. Бедната майка беше замислена и тъкмо слагаше детето да спи. Хариета почука.

Ирма, уплашена, отвори и каза:

— Знам, че идвате да ме питате докога ще злоупотребявам с вашето гостоприемство. Но аз завинаги ще ви остана благодарна, мисис Линкълн.

— Да не говорим за това. То е дребна работа. Идвам при вас по друга работа. Аз съм нещастна жена. Не искам повече да живея с мъжа си. Не мога да остана повече тук.

— Съчувствам ви напълно — каза Ирма. — Нямате ли роднини?

— Нямам никого, освен мистър Роджър.

— Да. Той взе вашата защита.

— И понеже единствено него имам на този свят, искам той да принадлежи единствено на мен — каза Хариета. — Той трябва да стане мой съпруг. Аз го обичам.

— Съмнявам се, мисис Линкълн. Надали! Какво ви кара да ми казвате това тъкмо сега? — попита Ирма учудена.

— Не крийте! Лекомислено е да криете, защото аз мога сега всичко да ви сторя.

— Добре, аз ще ви кажа какво мисля. Разбирам, че сте права, като искате да напуснете мъжа си. Но вярвате ли, че Роджър ще се ожени за вас само защото ви е защитил?

— Значи вие държите още на него.

— Не, мисис Линкълн! Аз не се поставям никак на пътя ви, но при все това не вярвам, че Роджър ще се ожени за вас.

— Защо не? — извика Хариета.

— Защото не ви обича!

— Откъде знаете това? Той ли ви каза?

— Не съм говорила с него и не знаех за вашия интерес към него.

— Той обича вас!

— Но какво съм виновна аз за това?

— Вие сте хитра и сте го увлякла.

— Това обвинение, мисис Линкълн, ме засяга. Аз не го заслужавам.

— Мене не можете да ме измамите. Аз дойдох тук, за да ви накарам да се откажете от него.

— И да се откажа, вие няма да спечелите. Роджър е мъж, който може да обича само една благородна жена, която да заслужава любовта му.

— Аз не съм ли такава? — извика фермерката.

— Да говорим спокойно, мисис Линкълн. Този човек заслужава една жена, която истински да го обича, да отговаря на великодушието му.

— И тази жена сте вие? — иронично се засмя Хариета.

— Не казвам това. И аз не се считам достойна за любовта му. И аз не бих могла да го направя щастлив.

— Но играете ролята на прелъстителка пред Роджър.

— Не играя никаква роля!

— Ще се откажете ли от Роджър?

— Да. Но направете ми една услуга. Оставете ме вече на мира.

— Добре. Но аз имам една молба към вас. Вие влияете с добротата си над хората. Идете при Линкълн и му поговорете да се успокои и да ми прости.

Един вътрешен глас прошепна на Ирма: „Не!“. Тя се поколеба.

— Идете веднага — принуждаваше я Хариета. — Той още не си е легнал.

— Добре, ще отида — каза Ирма, като се преструваше, че ще изпълни желанието на фермерката.

— Бързайте!

— Тогава идете в стаята си и ме чакайте. Ще дойда след няколко минути.

Хариета си помисли, че докато Ирма се върне, тя ще има достатъчно време да открадне детето. Освен това определеният час наближаваше и тя трябваше да го занесе на човека, който чакаше зад къщата на чифлика.

— Добре, ще отида напред и ще ви чакам — каза Хариета и излезе.

Ирма остана като закована. У нея узря набързо един план. Тя събуди детето и започна да го облича. Трябваше да бърза, защото предсещаше, че чифликчийката ѝ готвеше беда. Отвори прозореца и се ослуша. Дворът беше тих. Тя излезе от къщата и бързо напусна чифлика.

Хариета в това време напразно очакваше Ирма. В къщата за гости нямаше никой, освен амбулантния търговец, за който Хариета мислеше, че си е легнал вече, понеже беше изгасил свещта. Но Ирма не се връщаше. Търпението на Хариета се изчерпа. Тя отиде в къщата за гости, влезе в стаята на Ирма, но я намери празна. Тя се вбеси и стисна юмруците си. След това се втурна из двора да търси майката с детето. Първата идея, която ѝ дойде, беше, че Ирма е отишла при Роджър. Тогава тя си спомни за жената със синия воал. Тя беше ѝ казала за онзи човек, който ще чака в храсталака.

През оборите тя се отправи към посоченото място. През малката вратичка излезе зад чифлика. Изплашена, тя видя една сянка. Пред нея застана човек. Той я чакаше. Това беше Норт.

— Къде е детето? — попита той веднага.

— Ирма избяга с него.

— Кога?

— Преди малко. Не е направила и хиляда крачки още.

Човекът изчезна изведнъж.

Хариета промълви:

— Той тръгна по дирите ѝ. Няма да я остави да отиде при Роджър.

Тогава тя се върна в чифлика. Стори ѝ се, че някой ходи из двора. Но не намери никого. Слезе в избата, където беше скрита Астрела.

ОБИСКЪТ

Амбулантният търговец Фокс беше постъпил много изкусно. След като беше приет в чифлика и показа на Линкълн часовниците си, той се оттегли в стаята, която му беше посочена, и запали лампата. Понеже от разговора си с хазаите не можа да разбере дали жената със синия воал е в чифлика, той започна да търси. Но напразно. Излезе на двора. В тъмнината някой му извика „Кой е“ и той забеляза лъскавото дуло на един револвер. Това беше другият стражар.

— Къде са другите? — попита Фокс.

— Ей там, под дърветата.

Макнийл дойде и Фокс каза:

— Ето ключовете от избата.

В това време дойдоха Роджър и Бърнард.

— Дойде ли Норт? — попита вторият.

— Не съм го виждал. Нито жената със синия воал. Но ми се струва, че долу в избата се върши нещо.

— Не видя ли жената с детето?

— Не. Но взех ключовете от избата. Там е заключена чифликчийката, която видях, че влезе. Аз заключих след нея вратата. Тя не може да излезе по никакъв начин.

Роджър, Бърнард и Фокс тръгнаха към осветения прозорец на Ирма. Роджър вярваше, че тя е там. Той реши да извърши обиск и отиде да събуди Линкълн. Последният остана изненадан.

— Вие тук? — попита той.

— Върнах се още веднъж у вас, мистър Линкълн — отговори Роджър. — Предупредиха ни, че Норт и жената със синия воал се навъртали около вашия чифлик или в самия него.

— В моя чифлик ли? — извика Линкълн учуден, като клатеше глава.

— Може би някой им е дал подслон без ваше знание. Затова дойдохме, с ваше позволение да направим един обиск.

— Обискът ще направя аз сам лично. Никому не позволявам да тършува из къщите ми.

— Радвам се на вашата отговорност. Опасявам се обаче, че съпругата ви се е оставила да бъде измамена и е приела гости, които ние преследваме.

— Тогава да отидем в къщата за гости, мистър Роджър.

— Там няма да намерим никого, освен амбулантния търговец и Ирма с детенцето й. Затова е излишно да ходим.

— Но и тук, в моето жилище, нищо няма да откриете.

— Ако позволите, в избата. Хайде, мистър Линкълн, да не губим време...

Фермерът се съгласи и запали свещ.

— Ето ключа — каза Бърнард. Той го беше взел от ръката на Фокс.

— Ключът ли? — учуди се Линкълн. — Как се намира той във вашите ръце?

— Взехме го за по-голяма сигурност.

— Дайте ми го, аз сам трябва да отворя — каза Линкълн.

— Ето. Отворете!

Фермерът отвори. Тримата го последваха. Навътре се чу шум.

— Кой е? — извика Линкълн.

— Кой може да бъде? — отговори един женски глас. — Аз съм — извика Хариета и застана пред мъжа си.

— Ти ли си? Ами какво правиш тук посред нощ?

— Скрих се от тебе, за да бъда на по-сигурно място.

— Струва ми се, че това не е самата истина — каза Бърнард. — Вие криете тук жената със синия воал и Норт.

Хариета се изсмя безочливо.

— Мълчи! — кресна Линкълн.

— Ето една ръкавица — каза Бърнард, — това е ръкавицата на преследваната личност. Загубила я е тук.

— Мисис Астрела трябва да е тук — извика Роджър. — Я гледайте!

Бърнард и Линкълн претърсиха всички ъгли. Хариета мина покрай Фокс и каза ядосано:

— Стар глупак, ти направи това, но аз ще ти отмъстя.

Избата беше добре затворена, при това жената не беше намерена. Не беше възможно да е излязла през отдушниците, те бяха много нависоко. Как е могла обаче да се измъкне? Това беше тайна. Изведнъж Линкълн, посинял от яд, извика:

— Оставете работата само на мене. Аз ще я накарам да каже къде я е скрила.

Той отиде в къщата при Хариета да я попита къде е скрила Астрела. Но не я намери. Изведнъж писък процепи нощната тишина. Той идваше откъм страната на алеята. Хариета беше попаднала в ръцете на двамата полицаи. Макнийл и другарят му я бяха задържали.

— Не ме ли познавате? — викаше тя сърдито, като искаше да се изтръгне.

— Никой не може сега да излиза от чифлика. И вие също! — каза Макнийл.

Линкълн позна гласа на жена си. Той се спусна като див към нея.

— Къде е жената? — извика той вбесен.

— Не зная.

— Ти си ги крила. Къде са сега и жената, и мъжът?

— Зная само, че мъжът беше преди малко зад чифлика.

Стражарите пуснаха Хариета.

— Тогава ти си пуснала онази жена да отиде при него.

— Не, тя беше в избата.

— Лъжеш! — изрева Линкълн.

— Не те лъжа. Може би са избягали и двамата.

— Норт!

— Да, за него питай жената от къщата за гости — отговори Хариета с омраза. — Тя е негова жена и е постоянно във връзка с него. Той искаше да се срещне с нея или да я вземе със себе си и тя си тръгна.

— Ирма отиде ли си?

— Повече нищо не зная.

Като чу това, Роджър бързо отиде в къщата и се увери, че Ирма я нямаше. Изглеждаше, че се заплита нова тайна. Или че Ирма е избягала от Астрела и Норт, или че смъртните ѝ врагове са успели да сложат ръка на нея и да я принудят да напусне чифлика посред нощ.

— Трябва да тръгнем по дирите им — каза Роджър. — Норт е бил тук, бил е зад чифлика. Без съмнение жената със синия воал се е

срещнала с него. Всичко е било подготвено. Но не мога да разбера ролята на мисис Хариета.

— Сега се убеждаваме, че суровите обноси на Линкълн към нея са заслужени, тя ги предизвиква — каза Бърнард. — Тя е подла. Зад гърба ни е влязла в преговори с Норт и жената и ги е скрила, вместо да ни ги предаде.

— Те не са успели да отидат надалече. Да се качим на конете и да ги догоним. Веднага се качвай, Макнийл. Бързо! — каза Роджър.

В НОЩНАТА ТЪМНИНА

— Мълчи, Лидия, мълчи, детето ми — шепнеше Ирма на момиченцето си, което плачеше и се притискаше в нея уплашено. — Да бягаме оттук, иначе сме загубени.

— Мамо — промълви момиченцето и целуна майка си.

— Не плачи! Плачът ти ще ни издаде.

— Аз мога и да тичам, мамо — каза то по-успокоено.

— Добре. Ти имаш право.

Те забързаха, бяха толкова далече, че чифликът не се виждаше. Но накъде отиваха? Не се виждаше нито път, нито пътека.

— Само веднъж да се съмне! — въздъхна Ирма. После се послуша. Нищо не се чуваше.

— Къде е чичо Роджър? — попита Лидия.

— Мило мое дете, полковникът не може вече да ни помогне.

— Да отидем при него. Той ще ни помогне.

— Обичаш ли го, дете мое?

— Много, мамо!

— Ние не знаем къде се намира той сега.

Ирма се просълзи. Чувствата ѝ към Роджър се събудиха.

— Трябва да вървим, детето ми — пошепна Ирма, — докато намерим човешко жилище.

Изведнъж и двете чуха шум от стъпки. Показа се човешка фигура.

— Намерих те най-после — извика един мъжки глас.

Това беше Артур. Той я хвана за ръката.

— Не викай — каза той. — Тук никой няма да те чуе. Аз съм сам с тебе. Сега отново ти предлагам да избереш между страданията и светлия живот, който ти предлагам. Казах ти в червената воденица, че имам много пари. Трябва да дойдеш с мене, ще отидем на юг.

— Никога няма да те последвам.

— Виж, това са празни думи. Има нещо, което ни свързва. Това е детето.

Той се обърна към Лидия и промълви:

— Малко момиче, ти не ме познаваш, но от сега нататък ще знаеш, че аз съм твоят баща.

Той поиска да го прегърне.

— Не се допирай до детето ми. Не осквернявай невинността му.

— Детето не е само твое, а и мое.

— Назад!

— Ирма! Тя ще бъде твоя, но само изпълни желанието ми — молеше се настойчиво Норт и хвана жената за ръка. — Ти ще бъдеш моя, защото аз те обичам повече от всеки друг път. Излагам живота си ежечасно, само и само да те имам пак.

— Иди и се предай на онези, които те преследват, за да изкупиш престъплението си. Където и да избягаш, няма да можеш да се спасиш от ударите на съвестта. Аз те проклинам, ти си развратник, престъпник, ти ми опрости живота. Твоето име не искам да нося, защото е презряно. Ако ме принудиш насила да те следвам, още в първия град ще те предам на властта, защото ти...

— Мълчи! — извика Артур заканително.

— Не искам детето ми дори да чуе, че ти си неговият баща.

— То не трябва да знае какво се е случило — каза той. — То ще бъде нашето щастие, когато заживеем в сигурност. Успокой се, Ирма. Аз не съм толкова страшен, колкото ти ме представяш. Ако съм бил несправедлив спрямо тебе, то вината не е само моя, а повече на нещастията, което ме направи беден. Ако не бях изпаднал в него, нямаше да те напусна, нито щях да извърша злодеянието в Ню Йорк. Но сега ние можем всичко да забравим. Ще отидем на юг, там никой не ни познава. Ще заживеем щастлив живот.

— Прави каквото искаш, това си е твоя работа. Но мене остави и забрави! Аз сама ще мога да се препитавам, ще гладувам може би пак, но с тебе няма да тръгна.

— Не говори така, Ирма, ти не знаеш какво правиш.

— Остави ме да си отида.

— Трябва да дойдеш с мене!

Тогава той я сграбчи с всичка сила.

— Не ме принуждавай да употребя насилие — каза той. — Искам те и това е!

— Заклевам се по-скоро да умра заедно с детето, отколкото да бъда твоя.

— Добре тогава — изръмжа той, — ще ме търсиш ти мене.

Той пусна Ирма и изведнъж хвана момиченцето.

То изпищя. Тя искаше да се спусне да го отърве, но той я блъсна силно назад. Тя падна. Артур се изсмя.

— Сега е по-добре. Ще ме последваш и ще бъдеш моя.

Тя поиска да тича след него, но не можеше. Силите ѝ я напускаха. След няколко крачки отново падна в тревата. Плачът на детето се чуваше все по-далеч и по-далеч и най-после се стопи в далечината. Само вятърът бучеше над полето.

Започна да се зазорява. Росни капки заблещукаха по тревата. Ирма се изправи омаломощена. Когато се свързе напълно, разбра, че пак е сам-самичка на света.

— Боже мой, закриляй детето ми! — пошепна тя.

АКРОБАТИ

Пред един хан по шосето, водещо за Филадельфия, се спряха няколко дървени фургона, в каквито живеят и пътуват пътуващи артисти и менажери. Зад гора, под сенките на стари дървета стояха повечето от акробатите, които говореха тихо. През малките прозорчета на някои от големите коли децата на акробатите показваха главите си, за да гледат навън, а в другите се чуваше виенето и ръмженето на зверовете, смесено с плаحوвете на бебетата. Хората около дърветата бяха облечени като цигани. До тях стоеше и един гиздаво облечен господин, който, по всичко личеше, не принадлежеше към тях.

В тази минута пред хана спря една кола, теглена от два вола. В колата седеше земеделецът, а до него — друг човек, по чиято външност можеше да се съди, че е чиновник. У него се забелязваше известна уплаха, а по слабото му лице се виждаше, че живее при лоши условия. Можеше да се предполага, че земеделецът го е срещнал по пътя и го е взел в колата си, защото високият и слаб човек му подаде ръка за сбогуване, като му благодареше.

Беше късно следобед, обаче слънцето препичаше силно. Високият и грозен човек влезе в хана и се огледа скришом и плахо, като че ли се боеше от нещо. В кръчмата имаше само няколко колари. Високият седна на една маса и поръча ядене и чаша бира. Той изяде всичко, каквото му поднесоха, с жалка охота, после преброи парите си. После изведнъж хвърли поглед към задния прозорец на кръчмата, стана внезапно и отиде при прозореца. Подигравателна усмивка се показва на устните му. В това време гиздаво облеченият господин, който беше вън, на двора, влезе в кръчмата и седна на една маса, където от по-рано беше оставена една бутилка с вино.

Това беше Норт. Той се огледа внимателно наоколо си. Изведнъж втренчи поглед във високия човек. Очевидно се уплаши, като го видя, но успя да се сдържи.

— Вие ли сте наистина? — попита той.

— Да, мистър Гулд, аз съм учителят Евънз от Ню Йорк — отговори високият.

Норт се огледа пак неспокойно.

— По дяволите, не споменавай това име!

— Зная — каза Евънз, — не се плашете, аз няма да ви издам. Елате да пием. Пие ми се!

Той отиде при Норт, намести се на масата му и веднага посегна към бутилката. После засмян каза:

— Вие имате толкова пари сега, можем да направим нещо заедно.

— Как си попаднал тук?

— Ех, не ми харесваше училището, в което работех и като учител, и като чиновник. То беше чиста просия, толкова малка заплата!

Норт поръча да донесат една чаша за Евънз и я напълни с вино. Двамата се чукнаха.

— Както виждам, ти си беглец — каза Норт. — Струва ми се обаче, че никой не те преследва. Но къде искаш да заминеш?

— Вие сте хитър, имате много пари. Значи може да се отървете — възрази бившият учител.

— Ако ме издадеш, най-напред тебе ще застрелям.

— Ха-ха — изсмя се Евънз, — хубава перспектива. Няма да оставим работите да дойдат дотам, любезни. Още повече, че аз съм сиромас и най-напред от вас чакам помощ.

Норт, който беше произнесъл заканителните си думи, сега хвърли върху събеседника си неспокоен, мрачен поглед. Последният обаче не се стресна и наля вино в чашата си.

— Знаете ли какво бих направил, ако бях на ваше място — каза той и след малко мълчание добави: — Бих отишъл в Калифорния, там има много предприятия и никой никого не търси.

— Какво замисляш? — попита изпитателно Норт.

Евънз пи една глътка и после сви рамене.

— Това зависи от едно благоприятно съвпадение. Какво би било, ако ме вземете със себе си? И аз искам да отида надалеко. И аз искам да имам пари.

— Значи искаш да оставиш съвсем учителството.

— Да, наситил съм се на лошия живот! Помогнете ми, дайте ми пари!

— С това искаш да кажеш, че искаш пари от мен, за да съм сигурен, че ще мълчиш?

— Защо употребявате такива силни думи? Какво са за вас 1000 долара!

— Струва ми се, че ти приляга да просиш?

Евънз простря през масата ръката си.

— Ще ви бъда много благодарен. Вие ще имате нужда от мен. И какво ще ви струват парите, ако аз в най-близкия град изпратя след вас полицията да ви хване. Тогава няма да помогне и вашата стрелба по мене.

— Кое ще ми гарантира, че ти ще мълчиш?

— Моята честна дума, милорд.

— И колко пари ти трябва, Евънз? — прекъсна го Норт, за да избегне по-нататъшни нежелателни възможности.

— Казах вече — 1000 долара!

— Добре, ще ти ги дам.

— И аз се заклевам, че ще мълча и че ще ви окажа всякакъв вид помощ, която бихте искали от мен.

— Добре! Ето парите.

Норт извади от портфейла си една хилядарка, огледа се наоколо и я хвърли на масата пред Евънз. Учителят взе парите със скептична усмивка и бързо ги сложи в джоба си. После започна високо да се смее. Норт се дразнеше от това.

— Ние сме приятели сега, мистър Гулд, и аз съм беглец. Наздраве! И мен ме търсят. Аз взех парите от училищната каса и трябваше да изчезна.

— Но тебе те почитаха като учител.

— Да, но имах нужда от пари. И касата ме съблазни. След това се запознах със Силвър и Хари!

— Хари ли? Кой Хари?

— Той беше въглищар, а пък Силвър — книговодител в кантората за въглища. И какво направиха тези двама вагабонти? Те имаха нужда от трети човек за кражбата, която възнамеряваха да извършат. Но понеже ми обещаха третата част и ми казаха, че ако задигнем касата от кантората, ще имам пари, докато съм жив, то аз приех предложението им.

Норт не сваляше поглед от Евънз.

— И работата тръгна, както следва — продължи той. — В една тъмна и бурна нощ се намерихме — аз, Силвър и Хари, в магазините с въглища. Силвър си беше изготвил фалшив ключ от кантората. Всичко отиваше чудесно. Обаче касата не се поддаваше на нашето усилие. Като видяхме това, взехме я със себе си. Хари я натовари на една кола, изнесохме я извън града и там я отворихме. Намерихме доста пари, обаче двамата бандити взеха по-голямата част и аз останах излъганият.

— Значи сега те търсят.

— Разбира се. Ако ме хванат, спукана ми е работата.

— Пет години затвор!

— А може и повече!

— Ами онези двамата?

— Те избягаха.

— Тогава откъм теб съм сигурен — промълви Артур с презрителна усмивка.

— Ние няма да се издаваме един друг, приятелю. Ще бягаме заедно. Ще станем добри приятели. Най-доброто сдружение е онова, което има за цел да потули и скрие нещо.

— Ако знаех това!

— Тогава не бихте ми дали банкнотата.

Това сдружаване започна да се струва колкото отвратително, толкова и опасно.

— Какво искате да правите вън с циганите и акробатите — попита Евънз. — Не отнесоха ли те в една от колите едно момиченце, което плачеше горчиво?

— Нищо подобно!

— Но най-после това не ме интересува. За мен главното е, че сключихме споразумение.

— Ти ще постигнеш още нещо, ако започнеш и продължаваш да правиш глупости.

— Искате да кажете, че ще свърша скоро! Да, аз имам дарба, но все пак толкова далече като вас не съм отишъл.

— Стъмни се и аз съм изморен.

— Тука ли нощувате?

— Само за тази нощ!

— Хей, кръчмарке — извика Евънз, — има ли и за мен стая горе?

— Само една!

— Пригответе ми я.

Когато Норт тръгна за стаята си на горния етаж, с него отиде и Евънз. Учителят се залепи до богатия си приятел като кърлеж. Норт виждаше, че няма да може така лесно да се отърве от него. Разделиха се за през нощта.

Едва затворил вратата, Евънз забеляза, че стаята имаше прозорец, покрит отвътре с червена завеса. Той поклати глава и се виждаше, че е доволен от това, което откри. Тъкмо тази завеса привлече вниманието му върху едно обстоятелство, което той много желаше. Той не искаше да се раздели с Норт, защото виждаше, че може да извлече от него много пари и че освен това Норт имаше намерение да изчезне поради недоверие в самия него.

Беше тъмно, но Евънз не запали лампа. Той забеляза, че към неговия прозорец идваше светлина. Тя идваше откъм срещуположния прозорец, от стаята на Норт. Той седна на канапето и зачака. Но изведнъж трепна. Вън се чу дрънкането на оръжие. Той побледня като восък. Бяха дошли конни полицейски агенти.

НОВА ЗАГАДКА

Роджър и Бърнард пристигнаха тъкмо когато двамата полицейски агенти от патрула се бяха скарали с циганите и артистите. Понеже тези юначни хора не искаха да допуснат стражарите в колата си, работата дойде до сбиване. Те извадиха прътове, колове, камъни, късове от желязо, а пък агентите изтеглиха сабите си. Започна се борба. Победители излязоха скитниците.

Докато Роджър приканваше хората да се предадат, Бърнард извади револвера си. Циганите се ядосаха още повече и се хвърлиха върху агентите. В това време жените и момичетата на циганите и акробатите започнаха да шибат конете. Те подкараха изведнъж колите, а мъжете се хвърлиха в последните. Цялата банда се спасяваше с бягство.

Макнийл и другарите му поискаха да ги преследват. Роджър им направи знак да стоят.

— Нека си отидат — извика той. — Няма да могат да избягат от нас. Утре ще ги настигнем. Да огледаме хана, той е по-важен за нас. Изглежда ми подозрителен.

Бърнард даде няколко наставления на Макнийл и на другите полицейски агенти и влезе с Роджър в хана.

Горе Евънз беше нащрек. Той дочу скърцането на една врата и нечии леки стъпки. Повдигна малко завесата на прозорчето към коридора и видя една жена със син воал. Той я огледа, когато мина покрай него. След това с най-голяма предпазливост отвори вратата. Затича се до стаята на Норт отвори вратата и остана смаян. Къде беше Норт? Не беше в стаята си. Беше изчезнал.

Евънз дочу шепот. Жената със синия воал говореше нещо на ханджийката:

— Избави мен и съпруга ми. Полицията е долу. Снощи аз ви разказах, че ни преследват поради неверни доноси.

— Къде е съпругът ви? — попита съдържателката.

— Долу. Навярно се е скрил някъде.

— Ела с мен — отвърна жената. — Ще можем да направим нещо.

— Долу, зад къщата, има полицейски агент.

— Те са още вън — забеляза кръчмарката. — Ще можете да се спасите.

Евънз чу как двете жени слязоха долу.

Този, когото той искаше да пази, за да не избяга, беше успял да се измъкне. А сега трябваше да мисли за своето собствено спасение. Изведнъж му дойде наум идеята да следва жената, която се беше представила за съпруга на Норт. Тя ли беше мисис Гулд? Той не можеше да повярва. По беше за вярване, че тя ще е някоя негова любовница, също търсена от полицията.

Учителят слезе по стълбите. Гостите още не бяха влезли в хана, но можеха да пристигнат всяка минута. Евънз видя, че кръчмарката отвори една стара врата, която се намираше на края на коридора, и пошепна нещо на жената със синия воал. Последната изчезна през вратата, която пак беше затворена от съдържателката.

Евънз излезе вън и като се възползва от голямата възбуда, която обзе посетителите на хана с пристигането на полицията, стигна до началото на една стълба, която се спускаше някъде надолу. Беше тъмно като в рог. Той си служеше с ръце, за да опипва около себе си. Когато усети, че стъпва здраво на стъпалата, се спусна колкото можеше по-бързо надолу и за да види къде се намира, запали една клечка кибрит. Беше се озовал в някакво тъмно подземие. Долу, откъм предполагаемия край на подземие, се чуваха човешки гласове. Помисли, че са полицаите, и трепна. Стори му се, че гласовете са му познати.

„Това са Хари и Силвър“ — помисли той.

Като отиде по-нататък, го лъхна ледена студенина. Това беше избата на хана. В нея наистина бяха Хари и Силвър, без да подозират, че Евънз е толкова близо до тях. Те спряха жената със синия воал и започнаха да се закачат с нея. Не знаеха за идването на полицията.

Когато Евънз се показва, го посрещнаха със смях и викове. Бяха седнали на дървени пънове върху леда, осветявани от стара лампа.

Хари и Силвър хванаха жената със синия воал. Тя дръпна настрана бившия възглед Харри и му пошепна нещо. Изглежда, че няколкото думи му повлияха, защото той веднага бутна настрана

недодялания и пиан Силвър и се обърна към Евънз, който искаше да се приближи до жената.

— Оставете я на мира! — каза строго той.

От едната страна имаше стълба, която водеше нагоре и завършваше с врата. Жената със синия воал се изкачи, отвори вратата и излезе навън. Полицейските агенти не се виждаха, те бяха в кръчмата. Навън се беше стъмнило съвсем.

— Коя е тази жена? — попита учителят.

— Не е ваша работа да знаете — промълви Хари.

— Знаеш ли, че богатият Гулд е тук?

— Какво говориш? Той отдавна замина.

— Аз го срещнах преди малко в кръчмата, носеше много пари със себе си.

— Той не е тук — повтори Хари.

— Тогава ще е някъде навън. А ние трябва на всяка цена да излезем оттук — продължи Евънз. — В хана има полицейски агенти.

— Да ги вземе дяволът! — изръмжа Силвър. — Те могат да дойдат тук всеки момент.

Тази забележка стресна Хари.

— Да вървим тогава — каза той и изгаси лампата.

Тримата мъже се изкачиха и излязоха навън. Жената не се виждаше никъде.

— Защо остави жената да си отиде? — каза Евънз.

— За какво ни е?

— Тя беше в хана с Гулд. Чрез нея щяхме да намерим и него.

— Хари трябва да я познава — забеляза Силвър.

— Да вървим — отсече Хари. — Оставете жената да отиде, където иска. Къде ще ни водиш сега, Силвър?

— Ще видите, че е превъзходно жилище.

— Полицаите не могат да ни настигнат вече. Нека претърсват хана колкото си искат — каза Евънз.

— Тогава ти си нашият спасител — засмя се Хари.

— Да, в знак на благодарност, че ме излъгахте. Но аз ще ви накарам да ми дадете моята част.

— Е, ако имахме още нещо. Можеш да обърнеш джобовете ми, пак нищо няма да намериш. Ще трябва да откраднем пак нещо.

— У богатия Съливън във Филадельфия — каза Евънз, без много да му мисли.

— Добра идея. Филадельфия не е далеч оттук.

— Какво има той? — запита Хари.

— Най-елегантните салони в града.

— Той е принц, принц на Филадельфия и на целия щат — добави Силвър. — Ти, Евънз, трябва да започнеш работа при него като частен учител.

— Не мога — възрази Евънз. — Съливън е мой благодетел. Той ми помогна да издам една книга, с която навремето можах да получа учителското място.

— Това е вече минало — възрази на свой ред Хари. — Щом го познаваш, той ще те приеме за учител.

Евънз, който съжаляваше за необмисленото си предложение, промълви:

— Няма да бъде честно от моя страна.

— Ха-ха... — изсмя се Хари. — Наистина, ти се шегуваши с нас.

— Вие и двамата сте мерзавци — извика Евънз. — Задушавате у човека и последната капка чест, морал и признателност.

— Не ти ли стига страданието по честен начин с книгите, ами искаш още да теглиш — каза Хари.

— Я елате да влезем тук, през тази дупка! — предложи Силвър.

— Къде ще ни водиш? — запита Хари.

— В един дворец, който природата е сътворила.

Хари подаде на Евънз бутилката с ракията. Евънз пи. Тримата стигнаха най-после до една пещера със сталактити. Силвър, който я познаваше от по-рано, запали огън и предложи:

— Да прегледаме най-напред да не би тук да има някой друг, освен нас.

Когато огънят освети цялата пещера, се получи рядко зрелище — безбройни колони сталактити образуваха една колонада, наподобяваща някой древен дворец, и се губеха далече навътре, тъй като пещерата беше безкрайно дълга, а вляво се намираше езеро с черна вода.

ПЕЩЕРАТА

— Трябва да останем тук — предложи Евънз.

Тримата намериха слама, направиха си легла и скоро заспаха, уморени от дългия път.

В това време Ирма, след като прекара съдбоносната нощ и започна да се скита без определена посока, се присъедини на сутринта към двойка изселници, която поради липса на средства отиваше пеша за Филадельфия. Но след няколко дни, като видя, че няма никаква следа от Норт, и като предполагаше, че тези хора могат да ѝ сторят някакво зло, тя се раздели с тях, без да им разкаже за целта на своите странствания.

Съсипана, лишена от всякакви средства, Ирма вървеше сама по пътя за Филадельфия. Тя почти изостави мисълта да намери по пътя следите на детето. Стигна дотам, че беше принудена да проси. Така стигна до една пещера с множество сталактити. Трябваше да си почине. И без да мисли за някаква опасност, влезе вътре. Величествената гледка я изненада. Сталактитите бяха осветени от пламъка на горящи пиниеви клони. Тя искаше да отиде по-навътре и се огледа внимателно. Забеляза някакъв мъж. Той се приближи до нея. Когато светлината от огъня озари лицето му, Ирма позна Фриц Шелер.

— Боже мой! — извика тя.

— Каква среща — отвърна мъжът. — Вие ли сте, мисис Норт? Как сте попаднали тук?

— Защо се криете тук? — попита Ирма.

— По-тихо — помоли Шелер.

— Какво има?

— Три лица, много подозрителни.

— Да не би да е и самият Норт?

— Гулд ли? Не, той не е тук. Но без да съм видял още тези трима души, от разговора им, който долових, разбрах, че са съмнителни. Сега спят. Не ги ли чувате как хъркат?

Ирма се послуша.

— Вие не можете да останете тук, мисис Норт!
— Но аз съм капнала от умора!
— Не се безпокойте. Аз ще дойда с вас, ще намерим някоя колиба. Къде искате да отидете?
— Във Филадельфия, мистър Шелер.
— Тогава пътят и на двамата ни е в една посока!
— Радвам се, че ви срещнах, мистър Шелер.
— Доверете ми се, мисис Норт. Вие търсите мистър Гулд, нали?
— Него ли? Не. Търся детето си, което той ми отне, за да ме принуди да тръгна с него.
— Какъв подлец! Да вървим по-скоро, мисис Норт!
Той изведе бившата графиня, уловил я за ръка.
— Утре ще можем да отпътуваме за Филадельфия. Пари не ни липсват.
Ирма се изчерви.
— Аз нямам никакви пари, мистър Шелер — прошепна тя.
— Не се грижете за това — успокои я той. — Достатъчно е, че аз имам.
— Вие сте добър човек! Благодаря ви за помощта.
— Е, мисис Норт, човек има много странни неща да преживява — каза Шелер. — Някога аз бях бръснар на г-н графа, баща ви. Вие бяхте много добра с мене. Сега е мой ред да ви се отблагодаря.
Двамата вървяха през една долина. Скоро острият поглед на Шелер забеляза далечна светлина.
— Там трябва да живеят хора — каза Шелер. — Да отидем при тях. Ще си отпочинем и ще се нахраним. Вие не можете да вървите — забеляза той. — Не сте свикнали на дълъг път. Но имайте воля, потърпете още малко.
Ирма се ободри от добрия съвет и закрачи по-уверено. Скоро се приближиха до един двор. Навътре се забелязваше къща и един от нейните прозорци светеше. Шелер вървеше напред. В това време от къщата излезе една жена. Тя носеше в ръка една кофа и отиваше да налее вода от кладенеца. Като видя двамата, жената се спря.
— Добра жено — каза ѝ Шелер, — ще ни дадеш ли подслон в къщата си за през тази нощ? Ще ти заплатим. Ние не сме лоши хора, въпреки че пътуваме нощно време и пеша. Не сме злосторници.
— Къде искате да отидете? — попита тя.

— Във Филаделфия.

— Имате още един ден път.

Тя изгледа Ирма.

— Нейна милост трябва да е жена ви?

— Не. Не съм достоен още за нея. Аз съм ерген. Но познавам родителите ѝ и съм обещал да я заведа здрава и читава във Филаделфия.

Погледът на жената се изпълни със състрадание към хубавата Ирма.

— Елате вкъщи — каза тя. — Съпругът ми не е у дома. Закара добитък в града, ще се върне тази вечер или утре. Той ми забрани да приемам в негово отсъствие непознати хора вкъщи, но...

— За нас можеш да направиш изключение — отвърна Шелер. — Ще ти платя. Гладни сме и сме жадни.

Жената донесе вода от кладенеца и отведе Ирма и Шелер в стаята, в която гореше огън и светеше лампа. Ирма падна на стола, смазана от пътя. Когато жената донесе яденето, Ирма яде с голяма охота, а Шелер ѝ разказваше весели анекдоти. В това време домакинята приготви две стаи за през нощта и запита Ирма от какво още се нуждае. Ирма си легна и веднага заспа. Шелер плати на жената дължимото и пошепна:

— Господи! Ако графът и графинята биха могли сега да видят в какво положение е тяхната дъщеря! Колко жестоки са били те, като са я изгонили! Но биха ѝ простили веднага!

МИС ОЛДЕНБУРГ

Беше изминала една седмица. В града Филадельфия от няколко дни имаше необикновено вълнение. Във всички салони и кръгове на избраното общество, в театрите и клубовете се говореше за една звезда — една жена, която се беше появила внезапно в голямата концертна зала на казиното и беше пленила както мъжете, така и жените. Говореха за една певица, която със своя силен и сладък глас и хубавите си песни бе спечелила симпатията на всички. Това, което спомогна най-много за големия успех на тази жена, беше нейната грациозност, изящната ѝ външност, внушителната осанка и красотата на нейните аристократични черти на лицето.

Тази жена беше мис Олденбург. Когато тя пееше, концертната зала беше винаги препълнена и след всеки изпълнен номер следваха бурни аплодисменти, незапомнени досега сред висшето общество на Филадельфия, което беше познато като студено и много сдържано и трудно можеше да се разчувства. Всички се надпреварваха да закупят места и плащаха голяма цена, за да си ги осигурят от няколко дни напред. Обожаваха певицата и вестниците ѝ посвещаваха дълги колони. Това спомогна много за увеличаване на нейното възнаграждение от страна на съдържателя на концертната зала. Самата тя обаче избягваше да говори с когото и да било или да завързва познанства. Нейните отношения се осъществяваха чрез нейния довереник, импресариото, който прибираще приходите, продаваше билетите и беше винаги на нейно разположение. В хотела, в който живееше певицата, винаги имаше хора, които търсеха нейния секретар Шелер. Неговата стая никога не оставаше без посетители. Той беше облечен елегантно и с всички беше много вежлив и тактичен. При певицата допускаше само кройките и модистките. На всички други отказваше достъпа.

Парите валяха като поток. Шелер водеше сметките с голяма точност и честност. Той плащаше навсякъде, където трябваше да се плаща, и мис Олденбург нямаше грижа за нищо. Тя имаше нужда само

от повече стаи, защото една ѝ трябваше изключително само за репетиции. В хотела знаеха това и понасяха песните ѝ с голямо търпение и покорност.

Един ден отвън, пред парадната входна врата, спря богата каляска, впрегната с два дорести коня, от чиито ноздри сякаш изскачаха искри. Слугите на хотела знаеха кой пътува в този елегантен екипаж и бързо се спуснаха да отворят вратичката на колата.

— Богатият Съливън идва в хотела — разнесе се от уста на уста. Всеки се надпреварваше да му послужи, защото знаеше, че бакшишът ще бъде голям.

Мистър Съливън слезе от каляската. Той беше мъж с едър ръст, хубавец и разкошно облечен, сияещ в цветущата си възраст, от типа на най-изискания американец. Неговите добре загладени бакенбарди, косата му, ръкавиците и обувките издаваха превъзходен вкус. Носеше пенсне, а на вратовръзката блестеше брилянт. Един от лакеите взе от каляската букет от скъпи благоуханни цветя и тръгна с него след господаря си. Съливън изпрати да предизвестят певицата за неговото пристигане. Притежателят на хотела лично отведе високия гост в апартамента ѝ.

Фриц Шелер, изящно облечен, прие богаташа на Филадельфия със студена учтивост, без да му направи нито един комплимент.

— Кажете на мис. Олденбург, че съм дошъл — каза Съливън.

Шелер повдигна рамене и каза:

— Милорд, съжалявам много...

— Какво означава това?

— Невъзможно е да говорите с госпожицата.

— Но аз съм Съливън!

— Въпреки това е невъзможно, милорд. За всичко, което ви е угодно, аз съм на ваше разположение.

— За какво са ми вашите услуги? Какво ще правя с тях?

— Ще имате ли добрината да кажете какво ще желаете? Може би една лежа?

— Това, което аз желая, вие не можете да изпълните. Разбирате ли? Аз искам да говоря с мис Олденбург.

Шелер хвърли поглед към големия букет в ръцете на лакея.

— Букетът мога да предам и аз от ваше име.

— Благодаря, но имам намерение да го направя лично. Моля, съобщете й веднага!

— Милорд, опасявам се, че...

— От какво се опасявате?

— Че като направя за вас изключение, след това вече посещенията няма да престанат. Мис Олденбург ме е упълномощила да пазя здравето и името й.

— Г-н пълномощник, аз няма да засенча името на мис Олденбург, само ще й засвидетелствам моето възхищение и ще я покана да украси моя бал с присъствието си.

Шелер искаше да се изсмее.

— Ако в това се състои работата — каза той, — ще направя едно изключение.

— Кажете една добра дума за мене, г-н пълномощник. Ако госпожицата не дойде на моя бал, аз ще загубя един голям облог. Зная, че досега тя е отказвала на всички подобни покани.

— Да, милорд.

— Но сега тя трябва да направи едно изключение, едно-единствено. То ще бъде голям жест за мен.

Шелер направи поклон, помоли гостенина да почака малко и влезе при господарката си. След малко излезе от съседната стая и покани Съливън вътре. Той остана доволен, че беше приет.

Когато влезе с букета в стаята, Ирма го посрещна права в средата на добре обзаведената стая. Ирма, или мис Олденбург, се беше променила много. Новите условия на живот й бяха наложили нови привички и грижи за нейната външност. Тя беше облечена в сепла, но елегантна рокля от черен атлас, която чудно хубаво подчертаваше деликатното й лице и красивата фигура.

Съливън й направи комплимент за това.

— Милорд — засмя се тя, — какво ви е подтикнало да ме посетите? Моля, седнете!

— Най-напред трябва да ви поднеса моите сърдечни поздрави — каза той. — Вие имате такъв успех тук, какъвто никой досега не е отбелязал, и в мое лице ще намерите един обожател, който не е пренебрегнал нито един от вашите концерти.

Като завърши словото си, той й поднесе букета. Ирма го разгледа и го сложи на масата.

— Благодаря за вашата любезност, милорд. И аз си спомням, че съм ви виждала на моите концерти.

— Имал съм случай да чуя певици с може би по-силни гласове, но такава артистка, която да трогва слушателите, както вие, не бях чувал. Аз съм очарован. Моля ви, не давайте букета на слугите дори и след като увехне. Позволявам си да ви попитам ще почетете ли с присъствието си празненството, което уреждам в салоните си утре?

— Да, секретарят ми ме предизвести за това и аз ви отговарям, че приемам.

— Това много ме радва.

— Но само при едно условие, милорд. Моите посещения се заплащат!

— Зная това и ще се отплатя.

— Не, милорд. В случая аз лично няма да приема никаква сума. Парите, които бихте ми дали, моля да раздадете на бедните жени в града ви.

Съливън каза:

— В моя салон, мис Олденбург, ще имате възможност да срещнете интересни личности като господата Вандербилд, сенатора Ууд, полковник Уилсън и един много интересен италианец, граф Джирарди, който пътешества по света, за да изучава затворите, богоугодните заведения и различните приюти.

Съливън целуна ръка и се сбогува.

Ирма потъна в дълбоки размишления. Пред нея се разкриваше нов живот. Какво беше нейната поява на подиума? Спوماгаше ли тя за нейната цел — търсенето на малката Лидия? Да, тя не беше се отклонила от плана си. Напротив, сега имаше достатъчно средства, за да го изпълни по-успешно!

Фриц Шелер се появи на прага. На устните му грееше благородна усмивка.

— Мис Олденбург — каза той, — размахвайки две банкноти. — Ето тук има хиляда и сто долара.

— Хилядата са за бедните, а стоте за вас — отвърна Ирма.

— В касата имаме значителна сума. И билетите за тази вечер са разпродадени до един.

— Но аз не искам да остана повече тук. Не намерихте ли някаква следа от детето ми?

— Не. До този момент — не. Никакви акробати още не съм видял.

— Тогава след два дни ще тръгнем.

— Но помислете, можете да изнесете още десет концерта в салони, все така препълнени с публика.

— Ами Лидия? Тя страда и с всеки ден се отдалечава все повече от нас.

Фриц наведе очи натъжен.

— Ще заминем по-надалече — продължи Ирма. — Ще разпитваме по всички посоки. Името Олденбург, моминското име на майка ми, ще печели успехи навсякъде.

— Букетът на Съливън представлява един малък капитал. Вижте тук, графиньо, вътре има гривна.

Ирма си спомни думите на богатата да не дава букета на никой друг. Любопитният Шелер успя да извади гривната от вътрешността на букета и я показа на Ирма.

— Я погледнете, та това е царски подарък. Покрита е с брилянти и рубини.

Ирма, изненадана, почервения.

— Това е срамно! — пошепна тя.

— Знаете ли какво, графиньо. Поставете тази гривна на ръката си. Казвам ви, че ще имате нужда от Съливън. Той може да ви бъде много полезен в търсенето на Лидия. Направете му удоволствието да носите неговата гривна, това ще го поласкае, сигурен съм.

— Вие знаете, драги ми Шелер, че не обичам да нося ценни украшения.

— Разбирам. Не носете никакви други, освен тази гривна.

Ирма се усмихна. Секретарят продължи:

— Знаете колко е суетен този американец. Ако съумее да го привлечете на ваша страна чрез една такава дребна работа, няма да сбъркате.

— Така да бъде. Ще послушам съветите ви. Досега винаги са били за добро. Можяхме да свършим добра работа и вие си получихте парите, които ми бяхте дали.

— Да. Но кой може да пее като вас!

— Бог ни помага, Шелер — каза със задоволство Ирма.

— Знаете ли каква мисъл ме занимава отскоро?

— Вие ме мислите за някаква магьосница.

— Не, пред въображението ми са все вашите родители, графът и графинята.

Ирма се разчувства.

— Да, майка ми е там горе, в небесните селения. Моето нещастие скъси нейния живот. А мен ме преследва една зла съдба или жестока случайност.

— Но граф Фон Хоенщайн е още жив!

— Все едно. Аз нямам вече роден дом.

— Но ако той можеше да узнае в какво положение е неговата дъщеря!

— Оставете това сега. Мръква се. След един час започва концертът. Трябва да отидете в залата.

— Всички билети са продадени.

Шелер излезе, а Ирма отиде да се преоблече.

Идеята да се опита да припечелва хляба си чрез пеене беше ѝ дошла в чифлика на Линкълн. Първият опит беше много сполучлив и последвалите прояви надминаха всичките ѝ очаквания. Тя се замая от своя успех. Първата вечер излезе, без каквато и да е препоръка, но това не попречи да започне една добра кариера.

Ирма се огледа в огледалото, поправи прическата си и постави гривната. След това облече широко палто и позвъни. Лакеят дойде и тя му подаде букета. Слезе долу. Там я чакаше файтон, който я отнесе пак в концертната зала, минавайки през най-оживените и осветени улици.

Пред зданието на театъра имаше много каляски, но за певицата имаше отделен вход. Ирма влезе през него и отиде в залата за репетиции. Там беше пианистът, с дълга коса и бледо лице. Той беше добър музикант, но никога не беше имал големи приходи. Обожаваше Ирма и скочи да ѝ помогне да смене палтото и шала си. Влезе и директорът. След него и слугата от хотела с букета в ръка. Директорът каза:

— Целият град говори за този букет. Съливън обича да се шуми около него.

Пианистът слушаше внимателно.

— Доверете се на Съливън, той е много влиятелен и ще разнесе славата ви.

— Това аз не искам.

— При все това. Всички знаят за вашия успех в Балтимор и на юг. Чувате ли — музиката започна увертюрата от „Лоенгрин“. Залата буквално е препълнена.

Само на първия ред имаше свободни две места. След увертюрата те бяха заети от Съливън и граф Джирарди. Всички присъстващи обърнаха поглед към тях.

Когато певицата се появи, залата избухна в бурни аплодисменти. Ирма носеше в ръка букета на Съливън. Тя започна да пее. Без да иска, хвърли поглед върху първия ред и забеляза двамата господа. Лицето на италианеца ѝ се видя познато. Но къде ли го беше виждала? После изцяло се предаде на песента си.

БАЛЪТ У СЪЛИВЪН

Залите и салоните на Съливън блестяха под потока от светлина на хиляди електрически лампи.

Танцувалната зала имаше огледални стени. До тях бяха наредени разкошни фотьойли, облечени с червена коприна и украсени със злато. Понеже залата заемаше на височина цели два етажа, оттам, откъдето започваше вторият етаж, имаше галерия, в едната част, на която беше естрадата. Таванът беше украсен с фина резба и скулптурни фигури, някои от които бяха допълнени със златни предмети. В съседство с тази зала се намираше концертната, потънала в разкош, напомнящ онзи от „Хиляда и една нощ“. Тук ухаеше на амбра, а коприната шумолеше меко и нашепваше чудни приказки. Една редица от палми, разпръскващи светлозеленикави лъчи, оформяше цялото пространство като някакъв тропически лес. Имаше водопади, американски папагали, разни кафези с всевъзможни птици в такова изобилие, че ненапразно населението на града, всеобщо признато, наричаше Съливън „Принцът на Филадельфия“.

Съливън влезе в салона и сенаторът Ууд го поздрави, водейки със себе си един офицер, облечен в червена униформа на полковник, обшита със злато.

Сенаторът Ууд бе мъж в напреднала възраст и един от най-популярните и видни граждани. Освен това беше и много богат и винаги бе канен сред висшето общество. Около него постоянно имаше един кръг от интересни личности, които той въвеждаше в обществото. Това бяха обикновено богати плантатори или офицери от армията на южняците.

Съливън поздрави своя приятел Ууд и погледна офицера, доведен от сенатора.

— Полковник Уилсън от Нови Орлеан — представи го Ууд.

— Господин полковник — каза Съливън, — тази вечер ще имате възможност да чуете в моя салон прочутата певица Олденбург. Познавате ли я?

Уилсън отвърна със студена усмивка, че не я познава.

— Любопитен съм да видя какво впечатление ще ви направи тази красавица.

— Полковникът е много изнежен, любезни Съливън — прибави Ууд. — Той живее в Нови Орлеан, а там хората всеки ден имат възможност да виждат много интересни неща и лица. Но аз искам да те попитам кой беше онзи господин, облечен в черно, с червената кокарда на дрехата си?

— Това е граф Джирарди! Твърде интересен човек, обиколил е света.

— В погледа му има нещо тайнствено.

— Цветята ви са несравнимо хубави — прекъсна го полковникът и се отправи към входа на алеите, водещи към оранжерията.

Съливън приемаше с особено удоволствие похвалите. Полковникът беше спечелил симпатиите му.

— Светлината на вашите лампи засенчва месеца — каза Уилсън. — И какви великолепни агави, какви палми и лиани имате.

— В Нови Орлеан има по-големи цветарници — каза Съливън.

— По-големи може би, но не и по-хубави от вашите.

— Ето че идва приятелят ми Вандербилд, който е бил по-рано в Нови Орлеан.

Вандербилд приближаваше с някаква дама под ръка откъм алеята с цветята. Съливън запозна всичките помежду им.

— Не съм ли ви виждал на парахода „Хъдсън“, г-н полковник, през време на едно нощно празненство, дадено в моя чест? — попита Вандербилд.

Уилсън потвърди с глава.

— Да, да, вие бяхте един от офицерите, които се намираха на парахода. Искам да ви попитам нещо относно празненството за моята яхта.

— На вашите услуги съм, милорд.

Вандербилд и полковникът останаха на алеята, а Съливън и Ууд минаха в салона, понеже един лакей извести за пристигането на мис Олденбург.

— Удивлявам се, че сте склонили певицата да пее във вашия дворец — каза Ууд. — На друго място не е пяла досега.

— Да, но за мен направи изключение.

Дамата, която придружаваше Съливън, помоли да бъде представена на мис Олденбург.

— Тя е твърде меланхолична и мълчалива — отговори той. — Но все пак ще ви представя. Ето я, идва! Тъкмо влиза в салона.

Съливън, сенаторът и дамата също влязоха в салона да поздравят певицата. Около нея се беше насъбрала голяма група хора и Съливън изпълни желанието на своята придружителка. В голямата съседна зала пристигнаха нови гости. Звучеше увертюрата от „Танхойзер“.

Сериозният и елегантно облечен граф Джирарди влезе в салона. Той и сега носеше на дрехата си червена кокарда, подобна на карамфил. Той проучваше с очи обществото в салона. След като отговори на няколко въпроса на дамите, певицата отново стана мълчалива. Тя погледна графа. В него имаше нещо тайнствено, което я плашеше. Не можеше да свали очи от него, както се случи и по време на концерта.

Графът не беше я забелязал, понеже Съливън отиде при него и го заговори.

Когато всички поканени дойдоха, лакеите започнаха да поднасят сладолед. Някои господа отидоха до бюфета, за да опитат от шампанското и други хубави вина. В салона за музика след програмата на оркестъра зад пианото седна един наперен певец. Той започна да пее и привлече голяма част от присъстващите, които го обсипваха с аплодисменти.

След малка почивка запя и Ирма. Тя изпълни една трогателна и тъжна песен така увлекателно, че дишането на зрителите и слушателите почти спря.

Вандербилд и полковник Уилсън се приближиха. Уилсън слушаше като наелектризиран. Той намери начин да се отдели от събеседника си и се приближи до певицата. В очите му блестеше пламък, а ръцете му трепереха. Ирма още не беше го забелязала, понеже погледът ѝ следеше нотите. Когато свърши, беше поздравена с бурни ръкопляскания. Със зачервено лице и наведени очи тя благодари на публиката с дълбок поклон и пак седна зад пианото, за да си акомпанира сама.

Обаянието от нейната песен беше голямо. Съливън се приближи и ѝ подари един скъпоценен лавров венец със златни листа. Всички се надпреварваха да разменят по няколко думи с артистката. Полковникът

също дойде при нея заедно с Ууд, когото беше помолил да го представи.

— Позволете ми, мис Олденбург, да ви представя полковник Уилсън — каза Ууд. — Полковникът иска да изкаже почитанията си към вас.

Ирма вдигна очи и офицерът ѝ се поклони.

— Уважаема мисис — каза той, — вие печелите успех след успех. Няма ли да отидете и на юг, за да пожънете слава и там?

— Г-н полковникът живее в Нови Орлеан — прибави Ууд.

Ирма, чиито очи бяха изумени, когато видя полковника, се поуспокои малко от обясненията на Ууд.

— Милорд — отговори тя, — аз не пътувам, за да бъда слушана, като пея.

— Тогава преследвате друга цел — каза полковникът.

Това любопитство не се хареса на Ирма, още повече че присъствието на Уилсън я ужасяваше.

— Аз съм само певицата мис Олденбург!

— Защо така неприязнено ми отговаряте?

— Защото вие твърде много приличате на един човек, когото мразя.

— Това е много жестоко от ваша страна и аз не съм го заслужил — отговори Уилсън с подигравателен тон. — Мога ли поне да узная името на човека, с когото ме бъркате?

Ирма не отговори.

В това време Съливън и граф Джирарди влязоха в салона. Италианецът попита домакина:

— Кой е онзи офицер, който говори с певицата?

— Полковник Уилсън.

— Във Филадельфия ли живее той? Отдавна ли го познавате?

— От два дни!

— Как е стигнал до вашите салони?

— Въведе го сенаторът Ууд.

— Ще бъдете ли така добър да ме представите на полковника?

— Той е хубав мъж, нали? И светски човек. С много добри маниери. Завладява околните си още от първата минута.

— Знаете ли на кого прилича?

Съливън погледна графа въпросително.

— Аз съм много любопитен човек. В моите дълги пътешествия съм се натъквал на невероятни случки, на ужасни престъпления, на необикновени хора и се интересувам за всичко, каквото става по света. Когато бях в Нови Орлеан, беше убит милионерът Шмит. Тогава отпечатаха и снимката на убиеца Йохан Гулд.

— Зная за това събитие — каза Съливън. — Гулд беше зет на Шмит. Познавах мултимилионера лично. Хванаха ли този Гулд?

— Не зная! Но намирам за поразителна приликата между снимката и този полковник Уилсън.

— И затова ли се интересувате от офицера? Чудно нещо! Вярвате ли, че полковникът може да бъде онзи убиец?

Графът поклати глава.

— Съвсем не, милорд. То би било едно погрешно заключение, понеже душата и мозъкът имат малко общо с външността на човека. Интересувам се от този офицер, понеже виждам в това една чудна игра на природата.

— Тогава ще изпълня желанието ви, драги ми графе. Ето, мис Олденбург привършва разговора си с него.

— Малко студено и остро му говори тя.

— Ще ви го представя веднага — каза Съливън и хвана италианеца под ръка, за да го отведе в салона за музика. — Полковникът ще се обиди, ако узнае, че прилича на Гулд. Той е много чувствителен и докачлив.

— Не се притеснявайте, милорд, нищо лошо няма да се случи.

— О, сигурен съм. Вие сте тактичен човек.

Двамата излязоха под ръка.

Полковникът стоеше неподвижен сред салона и около него се бяха образували няколко групи от гости. Между това певецът започна да пее.

Графът имаше достатъчно време да огледа офицера, който от своя страна си даваше вид, че не забелязва нищо. След като свърши песента, Съливън отведе графа при полковника. Представянето стана твърде бързо и домакинът остави двамата да разговарят, а той отиде при певицата.

— По служебна работа ли сте във Филаделфия, г-н полковник?
— попита графът.

— Не, господине, пътувам за удоволствие. Отбих се тук да опозная града. Имам цяла година отпуск поради заболяването ми от треска.

— Имате ли роднини в Ню Йорк? Някой на име Гулд?

— Не. Изобщо не познавам такава фамилия. Нямам никакви роднини на север.

В тази минута публиката в предната зала се разшумя. Причината за това раздвижване не можеше да се разбере, но всякакви разговори в салона бяха прекъснати.

Всички бяха обзети от паника. Повечето мислеха, че е избухнал пожар.

Междувременно полковникът се отдели от графа и изчезна.

ОБИРЪТ

— Пст! Ти ли си, учителю?

Двама мъже стояха до ъгъла на църквата, скрити в тъмнината. Единият от тях бе повикал с тези думи човека, показал се на улицата, която излизаше на площада.

Този човек беше учителят Евънз, който отиваше при Хари и Силвър.

— Е, как стоят нещата? — попита вторият.

— Всичко върви чудесно. Тази вечер има голям бал у Съливън. Той има много пари. Няма ли да падне нещо и за нас?

— Ти си си загубил ума, даскал е. Ако има бал и всички са будни, как ще влезем в къщата?

Евънз се изсмя.

— По-изгоден случай за нас от тази нощ няма. Всички ще бъдат из залите и салоните. Познавам добре всички помещения. Останалите стаи ще бъдат празни. Слугите ще бъдат заети с гостите и ние ще можем спокойно да работим в другите отделения.

Силвър поиска да направи още една забележка, но Хари го бутна настрана.

— Учителят има право — каза той. — Днешният ден никога няма да се повтори. Трябват ни пари. Съливън има в двореца си злато и скъпоценности.

— Хей, говедо — извика Силвър, — ами как ще влезем в къщата, когато навсякъде е осветено и всички слуги са на крак?

— Това остави на мен — успокой го Евънз. — Ще ви отведе през един вход, който никога не се охранява.

— Нали учителят е живял в този дом, той познава всички кътчета тук. Можем да разчитаме на него — възрази Хари.

— В полунощ ще се заловим за работа — заповяда Евънз. — Ще имате достатъчно време за бягство.

— Съливън има ли каса? — запита Хари.

— В една от стаите има зазидан в стената шкаф. Там са заключени парите и ценните книжа. Вярвам, че ще можем да го отворим, както и да е заключен.

— Даскале, ти си цял дявол — забеляза Хари с пресипнал глас.

— Ако някой излезе насреща ни, ще го сваля — каза Силвър окуражен.

Тримата нехранимайковци напуснаха ъгъла и прекосиха пустия площад. Евънз ги поведе към двореца на човека, който беше негов благодетел. И сега в знак на благодарност той отиваше да го ограби. Всякакво благородно чувство беше напуснало този човек. Той се стремеше само към едно — да стане богат, макар и по нечестен начин. Този път обаче той не искаше да се остави да бъде излъган от другарите си. Напротив, искаше да им отмъсти, за някогашната измама.

Когато тримата стъпиха на разкошната улица пред двореца на Съливън, Евънз направи знак на съучастниците си да го следват. Той тръгна покрай градинската ограда на една къща, скрит в сянката на голямо дърво.

На улицата нямаше никой. Само пред вратата на двореца чакаха няколко файтона, за да отведат гостите на Съливън. Учителят се огледа на всички страни, покатери се бързо по оградата и скочи в потъналата в мрак градина. Двамата му другари веднага го последваха.

Никой не ги забеляза.

— Това ли е дворецът? — попита Силвър.

— Елате с мене — каза Евънз. — Ще заобиколим през градината, за да се приближим до зданието откъм неосветената му част.

Силвър и Хари го последваха. Евънз разгледа добре цялата фасада, опита една врата и изруга, като видя, че е затворена. След това спря поглед на един прозорец.

— Ще трябва обаче да го счупим, а това ще вдигне много шум — забеляза Силвър, който отгатна мислите му.

Евънз се замисли. Чувахе се ромон от течаща наблизко вода. Той отиде бързо при водоскока и намокри кърпата си. Върна се и като се покачи на раменете на Хари, натисна стъклото на прозореца с мократа кърпа. То се счупи, но шумът беше съвсем слаб.

— Учителят е нашият главатар — забеляза Хари.

Евънз влезе през прозореца в стаята. Силвър също стъпи върху Хари и се промъкна след него. Хари остана да пази отвън. Но Евънз скоро се върна и каза, че вратата на стаята към вътрешността на зданието била заключена. Той реши да влезе откъм предната част на зданието.

— И ние трябва да дойдем — извика Силвър.

— Остави го — възрази Хари. — Той ще свърши работата.

Когато учителят се приближи до осветения вход на прозореца, чу музиката и песните. На стълбите нямаше никой. Той се изкачи по мраморните стъпала, застлани с нови килими. Никой не чу стъпките му. Евънз се увери, че и горе в коридора няма никой. Моментът беше твърде благоприятен, тъй като всички слуги бяха заети с бала. Ако Евънз успееше да влезе в салоните на Съливън, намерението на крадците се осъществяваше. Той се промъкна крадешком по коридора. Запъти се към апартамента на домакина. Вратата не беше заключена. Евънз влезе вътре. Всички стаи бяха мебелирани твърде луксозно и осветени с електрически лампи. Бившият учител се вмъкна в първата и затвори безшумно вратата след себе си.

Преди да пусне вътре и другарите си, той се погрижи първо за себе си. Влезе в кабинета на Съливън и претърси писалищната му маса, където намери значителна сума пари и я сложи в джобовете си. След това напусна кабинета и през една тайна врата, която водеше в долните коридори, слезе да отвори на другарите си. Тук, в долната си част, дворецът беше съвсем безлюден и тих. Евънз слезе по стълбите, отвори голямата врата, представляваща скулптурна композиция, украсена с орнаменти от позлатено желязо, и направи знак на другарите си да влязат. Хари и Силвър се промъкнаха вътре. Те събуха ботушите си и ги оставиха долу. След това тихо се изкачиха горе, следвайки учителя. Започнаха да грабят с най-голяма бързина всичко, каквото им се изпречеше пред очите. Силвър смъкна от една маса плюшената покривка и като направи от нея нещо като чувал, започна да слага в него всички скъпоценности и предмети, които се намираха из стаите — златни и сребърни вази, свещници, бижута и други подобни.

През това време Евънз търсеше ключа от скрина с парите, който беше зазидан в стената. След няколко безуспешни претърсвания той се убеди, че ключът е у самия Съливън.

Алчните съдружници на учителя, след като обораха всички ценни вещи от едната стая, преминаха в съседната, за да плячкосват и там.

Евънз се осмели да влезе в друга стая, съседна на салона за музика, и тъкмо се готвеше да се справи със сила с един изящно инкрустиран шкаф, когато вратата на стаята се отвори и вътре влезе един от слугите. Той беше дочул подозрителния шум и веднага разбрал в какво се състои работата. Евънз се опита да се промъкне край него и да избяга.

Хари и Силвър чува виковете на слугата — „Крадци! Разбойници!“ — и се завтекоха на помощ на Евънз. Вдигна се шум и врява в коридора. Слугите от всички страни тичаха към мястото на борбата, която се водеше между слугата и крадците. Все пак последните успяха да отблъснат лесно противника си и бързо се укриха по стаите, като затвориха вратите.

Виковете и шумът от коридора достигнаха и до салоните. Сред гостите настана паника. Те помислиха, че е избухнал пожар. Полковник Уилсън тъкмо минаваше от салона за музика в съседната стая, когато се сблъска с бягащия Хари. Като видя бившия въглищар, той замръзна. Хари го изгледа втренчено и протегна ръце към него.

— Ти ли си, Гулд? — извика той с пресипнал глас.

— Нещастнико! — изръмжа полковникът. — Ще те пронижа със сабята, ако още веднъж произнесеш това име.

— Да, ти си Гулд и ако не ни помогнеш да се скрием, ще те предадем на полицията — заплаши Хари.

В този момент се показаха Евънз и Силвър.

Евънз знаеше, че в тази стая има една малка врата, която води към алеята с палми. В пълно присъствие на духа той се отправи към нея и я блъсна. Евънз и Силвър влязоха през нея. Хари забеляза това.

— Ако ни заловят, загубени сме — пошепна той на полковника.

И вратата се затвори.

В това време слугите удряха по тази, която водеше от коридора в стаята.

— Оттам — викна им полковникът, като посочи съседната стая, — другите избягаха оттам.

Съливън се показа на вратата. Слугите се спуснаха в съседната стая.

Когато намериха там пълния със скъпоценности килим, те се убедиха, че наистина е имало опит за кражба.

Съливън, полковникът и много от гостите влязоха след слугите. Те претърсиха основно коридорите. Като стигнаха долу, намериха ботушите и отворената врата. Това доказваше, че крадците бяха избягали през парка.

Съливън се усмихна, като видя натрупаните вещи. Той беше благодарен, че е била прекъсната работата на крадците и че те не бяха успели да вземат друго, освен парите от бюрото му.

Обаче настроението на гостите беше вече развалено, поради това балът беше прекъснат, след като повече от гостите напуснаха двореца и си отидоха по домовете.

В това време пристигнаха полицейските агенти, известени за произшествието. Те претърсиха всички кътчета на парка, но не намериха никого.

С домакина останаха само неколцина гости, които бяха поспокойни и не отдадоха голямо значение на случката, тъй като не искаха да развалят доброто си настроение.

В КЛУБА

След срещата си с полковник Уилсън у Съливън, Ирма беше обзета от голямо безпокойство. Въпреки всички усилия на Шелер да я убеди, че приликата между офицера и Норт е случайна и винаги възможна, тя не можеше да забрави образа на убиеца. В една от следващите вечери Ирма взе решение да се предпази от каквато и да е изненада. Без да каже нещо на Фриц Шелер, тя напусна хотела късно вечерта и отиде пеша в клуба, където беше сигурна, че ще намери Съливън и Ууд. Искаше да получи от тях по-конкретни сведения за личността на полковника. Решението за това беше взела толкова бързо, че нямаше време да поразмисли повече върху опасностите, на които, се излагаше. Тя влезе в ярко осветената сграда на клуба.

Хубавите, мебелирани с всички удобства, салони бяха събрали много посетители, които се развличаха с четене и игри или просто вечеряха.

Само преди четвърт час тук беше дошъл и полковник Уилсън. Лакеите бяха го обслужили бързо, поемайки мантията, шапката и сабята му. Той беше преминал през шестоъгълния салон, който бе по-слабо осветен и от който няколко врати водеха в различни отделения на клуба.

Тези врати имаха разноцветни стъкла, през които можеше да се вижда добре в осветените съседни стаи. На стената срещу входа стоеше голямо огледало, в което се отразяваше отворената врата и част от помещението.

Там именно полковникът забеляза граф Джирарди да разговаря със сенатора Ууд. Графът, със сериозно, бледо лице и пригладена черна коса, която издаваше у него чистия южняк, се приближи до сенатора, който тъкмо се канеше да седне зад игралната маса.

— Един въпрос, господин сенатор — каза той със замислено изражение на лицето. — Разбрах, че познавате полковник Уилсън.

— Да, така е, милорд — отговори Ууд. — Изпитвам към него големи симпатии. Той във всяко отношение е любезен и интересен

мъж.

— Бих желал да се запозная с него по-отблизо, г-н сенатор.

— Разбирам. Навярно сравнявате полковника с...

— Понеже вие го познавате добре, моля ви да ме представите.

— С удоволствие, милорд. Още сега, ако искате. Очаквам го всяка минута. Той ми определи среща тук.

— Минах през всички салони, но не го намерих.

— Може пък да не дойде. Вероятно го е задържало нещо или е бил повикан по служба. Ако не сега, то утре сигурно ще мога да ви представя. Елате у нас, ще поиграем на карти.

В тази минута един слуга се приближи до Съливън и му пошепна нещо на ухото. Милионерът вдигна очи от картите за игра и стана от стола. Слугата пак се приближи до него и отново му пошепна нещо. Ууд, който беше дошъл с графа до същата маса, зае мястото на Съливън, който излезе навън, и играта продължи. Съливън беше обзет от любопитство. Той влезе в салона и огледа всички жени, но не можа да разбере коя го търси. След малко забеляза Ирма, която вдигна воала си, и бързо тръгна към нея.

— Мис Олденбург, аз съм очарован...

— Не изговаряйте името ми — прекъсна го тя.

— Много неща бих повярвал, но да ви видя тук, в клуба, ей Богу — никога! Бъдете спокойна, тук сте под мое покровителство. Заповядайте, седнете.

Ирма седна.

— Защо треперите? — попита той. — Какво ви се е случило? Изглеждате ми разтревожена.

— Имам доверие във вас, милорд.

— Вярвайте, че няма да злоупотребя с него. Разкажете ми всичко. В мое лице ще намерите един искрен съветник.

— Тогава ще ви помоля преди всичко да запазите в пълна тайна онова, което ще ви кажа.

— Радвам се, че точно мен сте избрали с такава цел.

— Обещавате ли, че ще мълчите?

Той я изгледа учудено.

— За голяма тайна ли се отнася?

— Въпросът е за едни сведения, милорд. Преди да ги поискam, трябва да ви доверя някои обстоятелства, които се отнасят лично до

мен и които не са известни на никого тук.

— Обещавам.

— Вашата честна дума ми е достатъчна, милорд. Трябва вече да започна. Бях съпруга на един мъж, чието име не мога да произнеса, но от когото имам големи основания да се боя.

— Разбирам. Това често се случва в артистичния свят. Вие, артистките, често се свързвате с мъже, които съвсем не ви подхождат.

— Нито дума за това, моля ви, милорд. На вашия бал срещнах един господин, който ми напомни за онзи, от когото се боя. Тази неизвестност ме измъчва и тревожи. Стори ми се, че той е същият. Приликата беше толкова поразителна, че не знам как да окачества тази поява.

— Кой е този, за когото говорите?

— Името му забравих... Вие ми го представихте, той носеше червена униформа.

— А, полковник Уилсън. Офицерът, когото доведе сенаторът Ууд.

— Да, точно той.

— И този полковник има нещастieto да прилича на човека, от когото ви е страх и когото мразите?

— Това беше една неприятна среща. Аз се изплаших.

— Той показа ли с нещо, че ви познава?

— Не.

— Тогава приликата е случайна. Може би вашият мъж също е бил офицер.

— Не, милорд.

— Тогава напразно се страхувате. Това са само внушения. Ще ви помогна да забравите неприятната случка.

— Но тази прилика?

— Добре, не ви ли се е случвало и друг път! Стават такива неща. Аз лично преживях нещо подобно. Преди година бях в Ню Йорк и посетих операта. По време на един антракт чувам изведнъж глас: „Господин Съливън!“ Обръщам се. Гледам — съвсем непознат човек. Казвам му, че не го познавам. „Не ме познавате ли? — пита той учудено. — Казвам се Болуър, от Лондон.“ Никога не го бях виждал, нито пък бях чувал за него. След това се оказа, че в Лондон живеел човек, който много приличал на мен и със същото име. А не сте ли

слушали за делото „Тишборн“? Тишборн живял в Австралия. Когато умрял, изведнъж в Лондон се явил един мним Тишборн и сложил ръка на милионите, които по право се падали на наследниците на умрелия Тишборн. Мнимият Тишборн при личал напълно на истинския. Процесът доста се проточил, докато се докаже измамата. Може би и вие сте попаднали на подобен случай.

— А вие сигурен ли сте, че този е истинският офицер Уилсън?

— Сигурен съм.

— Но аз не съм.

— Това е от страх.

— Никога няма да забравя появянето му.

— Но какво се е случило между вас и вашия мъж, че така много се страхувате от него? Той трябва да е бил истински демон!

— Да, милорд, демон!

— Но когато той говореше с вас, не се ли убедихте, че грешите?

— Не можа да ме убеди в обратното. Продължавам да съм уверена в моето предположение.

Съливън се усмихваше.

— Страхът ви е бил напразен, миледи. Полковникът просто прилича на вашия бивш съпруг, но не е той. Това е.

— Въпреки всичко не можете да ме убедите. Защото не вие го познавате, а аз. Не сте уверен, че той действително е полковник!

— Как е възможно подобно нещо! Сенаторът Ууд за мен е достатъчна гаранция, че е въвел в нашето общество един порядъчен човек, а не преоблечен авантюрист.

— Но и той може да се излъже!

— Не, любезна моя. Изгонете тези мисли от главата си. Премахнете всяко недоверие. Полковникът е човек, в когото не можем да се съмняваме.

— Вашите думи започват да ме успокояват.

— Това ме радва много, миледи, защото не бих искал за нищо на света да се хвърля каквото и да е подозрение върху обществото, което посещава моите салони. От своя страна аз се радвам, че отново имам възможността да ви виждам.

След последните думи на Съливън Ирма стана и каза:

— Благодаря. Извинявам се за дързостта си...

Милионерът целуна ръката ѝ.

Ирма премина в салона. Когато щеше да влезе в предната стая, която беше празна и по-слабо осветена, тя неволно трепна.

Пред нея стоеше полковникът.

Тя си спомни думите на Съливън и задържа вълнението, което ѝ причини тази неочаквана среща.

— Вие — тук, мис Олденбург? — попита ласкаво офицерът.

Тя усети лекия укор в неговия говор.

— Трябваше да се срещна със Съливън — обясни тя.

— Значи той се радва на вашето благоволение?

— Въпросът беше за нещо, което трябваше да се свърши бързо. Иначе съм господар на себе си и не приемам никакви критики.

— Криво разбирате моя въпрос! Искях да ви намекна да се пазите от тези клубове. В тях една дама е изложена на много опасности и затова исках да ви предупредя да не предпочитате никого.

— Никого не предпочитам.

Тя поиска да се оттегли и се поклони, но той се приближи към нея.

— Не убивайте надеждата ми, мис Олденбург. Вие ми направихте поразително впечатление. Имам само едно желание — да се приближа до вас, да не се разделям от вас.

— Господин полковник...

— Моля ви, оставете ме да се доизкажа — продължи Уилсън. — Позволете ми да ви посетя!

— Не приемам посещения, милорд.

— За мен ще направите изключение, едно-единствено изключение, за да ви кажа...

— Но аз днес ви виждам едва за втори път, господин полковник. Не зная какво бихте могли да ми кажете.

— Изслушайте ме, моля ви се. Трябва да се възползвам от случая, за да ви изкажа това, което чувствам.

Ирма отстъпи назад изплашено.

— Трябва да ви кажа, мис Олденбург, че още от първата ни среща вашият образ се запечата силно в съзнанието ми и аз не мога да ви забравя дори за миг. Позволете ми да бъда близо до вас! Аз ви обичам!

— Стига, г-н полковник. Не мога да ви слушам повече.

— Трябва да ме изслушате. Не отблъсквайте вниманието ми, не отхвърляйте любовта ми. Оставете концертните зали и елате при мъжа, който ви обича.

Ирма пребледня.

— Аз никога няма да се омъжа — каза тя. — А вие няма да ме видите повече.

— Но аз ще ви следвам постоянно, докато се убедите, че любовта ми е искрена.

Ирма бързо напусна стаята и отиде в хотела си.

— Да бягаме оттук, да бягаме! — мълвеше тя.

ЦИГАНИТЕ

На следващия ден рано сутринта Ирма позвъни на Шелер. След малко отиде при него.

— Шелер, разпoredи се още днес да се приготвят куфарите ми. Нито ден повече не искам да остана във Филаделфия.

— Да заминете? — учуди се Шелер.

— Да, далече оттук, в Европа!

Съдружникът ѝ продължаваше да се чуди.

— Не ме питайте защо — продължи Ирма. — Страхувам се да остана тук.

— Ами детето?

— Да, детето!

Уви, за момент беше забравила, че не може да отиде никъде, докато не го намери.

— Не можа ли да откриеш някаква следа? — попита тя.

— Късно снощи приключих моите издирвания, графиньо! Много съжалявам, че не мога да ви съобщя нищо положително. Ние обаче не можем да тръгнем оттук, докато не намерим детето.

— Шелер, ти знаеш всичките ми тайни. Познаваш ли полковника?

— Да, какво е станало с него?

— Снощи го срещнах.

— Струва ми се, че вие оприличавате този човек с онзи убиец?

— Случи се нещо, което ме принуждава да напусна града.

— Вероятно ви е отегчил с някое любовно предложение.

Ирма го изгледа учудено.

— Откъде знаеш? Да не е идвал тук?

— Не, не е идвал. Но е твърде вероятно този офицер, лишен може би от средства, да се е поувлъкъл в играта на карти и да е хвърлил око на вашите значителни приходи.

— Не. Той е богат.

— Направи ли ви предложение за женитба?

— Трябва да тръгнем, Шелер, на всяка цена трябва да тръгнем.

— Не искате да се срещате с него, разбирам. Но и при най-голямо желание сега това е невъзможно.

— Не мога да остана тук, където се намира този човек и който страшно ми напомня за Норт.

— Това ми е ясно. Но защо се боите от него? Кажете му, че не желаете да го виждате. Свършете бързо с него. Отхвърлете решително неговото предложение за женитба. Ако искате, аз ще отида да му кажа от ваше име, че не можете да го търпите.

— Трудно ще те изслуша.

— Сигурно е упорит. Познавам този род хора. Оставете го. Търсете детето си!

— Да не си открил нещо?

— Искан ми се да вярвам, но не съм толкова сигурен. Ще започна отново да разпитвам. Тук наблизо има една група цигани от онези скитници, които вечно странстват по света. Те водят със себе си мечки, маймуни, кучета, коне и няколко момичета акробатки, които използват за просия.

— И мислиш, че горкото ми дете...

— Чух случайно, че в тази циганска трупна „Роса“ имало едно малко момиченце, което никак не приличало на циганче, а било русо, със златни коси.

— Къде е тази трупна?

— Установила се е тук наблизо. Реших днес да отида да я видя.

— Може би това русо дете е моята Лидия! Тогава да вървим.

— Имам идея. Да приготвим куфарите и да отидем на гарата. Но вместо влак ще вземем файтон. Така никой няма да узнае накъде сме заминали.

Ирма слушаше внимателно. Шелер хитро се усмихна.

— Ще свършим две работи: ще заблудим полковника и ще намерим циганската трупна.

— Добре, драги ми Шелер, ти винаги си бил находчив. Разпорежи се сега за тръгването!

— Оставете всичко на мене.

— А знаеш ли направлението?

— Да. Предградието Гардънфийлд.

— И така, да вървим там!

Шелер се отдалечи, а Ирма въздъхна облекчено. Тя позвъни на келнера, за да му поръча да намери файтон и да приготви сметката.

Това известие предизвика голямо раздразнение в хотела. Притежателят дойде лично при Ирма, за да ѝ заяви, че заминаването ѝ ще причини загуби. Тя му съобщи, че има сключени ангажименти другаде и затова трябва да тръгне.

Шелер дойде и приготви куфарите. Късно следобед файтонът с Ирма и нейния секретар потегли за гарата.

Никой не можеше да знае накъде бяха тръгнали двамата, защото, когато влакът замина, те се качиха на пътническия файтон, който ги очакваше на уединено място. Самият Шелер пое воденето на конете. Той предварително се беше запознал с описанието на местността Гардънфийлд. Вече мръкваше, когато той стигна до шосето, което водеше натам.

Ирма беше довольна, че се е избавила от човека, който я преследва.

Файтонът наближи градчето, населено в по-голямата си част от градинари. По пътя Шелер се беше осведомил за циганската трупа и лесно намери нейните шатри. Тойшибна конете, файтонът прекоси градчето на градинарите и спря пред един хан.

— Тук ще останем — каза той.

Ханджията и жена му излязоха да посрещнат новодошлите. Те приветстваха Ирма с „добре дошли“ и ѝ показаха стаята, отредена ѝ за пренощуване. Конете бяха разпрегнати и въведени в обора, файтонът остана наред двора, а куфарите и чантите отнесени в съответните стаи.

Ирма обаче бе обзета от някакво неясно безпокойство. Тя молеше Шелер да я придружи до шатрите на циганите. Той се съгласи. Скоро стигнаха голямата поляна, нещо като огромен площад, където бяха разположени шатрите. Пред тях стояха няколко коли без коне. Ирма се приближи до първата.

— Остани тук — каза тя на Шелер, — искам да отида сама при циганина Роса.

Фриц се подчини.

Ирма се качи в колата, откъдето се носеха звуци от цигулка и флигорна, и отвори вратата.

В тясното пространство имаше няколко млади момичета, облечени във фантастични, пъстроцветни костюми, и няколко жени, по чийто тъмен цвят на лицето можеше веднага да се разбере, че са циганки.

Те бяха насядали на ниски столчета, пушеха цигари и пригласяха на мелодията, която свиреше на цигулка един циганин с големи черни очи.

В мига, когато Ирма се показва на вратата, жената със синия воал се мярна сред циганите.

Ирма трепна от ужас.

И тук тя отново попадна на съучастницата на Артур! Съдбата отново изпречваше на пътя ѝ жената, от която така силно се боеше.

Като даде вид, че не се интересува от Ирма, тя мина покрай нея и излезе. После отново се качи в друга, съседна кола.

Оттам се чу силният смях на някакъв мъж. Младите циганки изгледаха учудено непознатата. Един млад и хубав циганин се показва на вратата. Той носеше на гърдите си светла метална звезда.

Това бе циганинът Роса, шеф на трупата, който ръководеше представленията.

— Какво обичате? — попита той високо Ирма.

— Вие ли сте Роса?

Циганинът кимна и се приближи до нея.

— Има ли при вас едно малко русо момиченце? — продължи тя.

В това време циганките я наобиколиха и започнаха да се смеят. Роса я изгледа надменно.

— Коя сте вие? Какво искате да кажете, тук няма чужди деца — възрази той.

— Аз търся моето момиченце, което ми откраднаха. Имайте милост към една нещастна майка!

Роса повдигна рамене и отговори грубо:

— Какво ме интересува! Нищо не знам, търсете детето си, където искате, щом сте го изгубили. Тук няма никакво чуждо дете.

Циганките започнаха да се смеят още по-силно и подигравателно.

Роса също се смееше, но по-сдържано.

— Ние имаме много деца и от вашето нямаме нужда — каза той безочливо. — Погрешно са ви насочили към нас. Руси деца нямаме.

— Тогава детето ми трябва да е при жената със синия воал, която беше преди малко тук — възрази Ирма.

— Това не зная! Попитайте нея! Тя е в съседната кола.

Ирма бе решена на всичко. Тя чувстваше, че онази зловеща жена държи детето ѝ. Трябваше да иде при нея. Излезе от колата на Роса и тръгна към съседната.

Като я видя, жената със синия воал здраво залости вратата.

Ирма се върна при Шелер и му изказа предположенията си.

— Бъдете спокойна, графиньо, утре ще доведе полицията. Тя ще претърси и ще вземе детето.

— Ами ако го скрият тази нощ?

— Аз ще остана тук и ще пазя. А вие идете в хана и си починете.

— Разчитам напълно на теб, Шелер!

— Имайте доверие!

Ирма отиде в хана, а Шелер застана на пост. Той бе уверен, че никой няма да може незабелязано да изведе детето от колата. Вярваше, че ще може да чуе поне плач или някакъв шум. Той се бе скрил на удобно място.

Цигулките в колата отново засвириха. Пригласяха им няколко дайрета и зилове. Този концерт продължи до късно през нощта...

Шелер продължаваше да бди.

ДЖИРАРДИ И ПОЛКОВНИКЪТ

Във Филадельфия граф Джирарди бе отседнал в същия хотел, в който беше живяла Ирма.

Италианският граф бе обслужван както от съдържателя, така и от цялата прислуга с голямо внимание и готовност като един от най-редките гости. Той получаваше ежедневно голяма кореспонденция, включително и шифровани телеграми, нещо, което явно говореше за широки и специални контакти.

Прислугата бе силно изкушена да узнае нещо за тази оживена и честа кореспонденция. Но той бе извънредно предпазлив и разумен и не оставяше нито едно писмо или какъвто и да е документ на масата или в чекмеджетата, тъй като бравите и ключовете в хотелите изобщо не представляват гаранция срещу любопитството.

Джирарди бе сериозен човек с живо изражение на лицето, облечен винаги в черни дрехи. Той бе сдържан, до известна степен дори студен и в хотела не го бяха видели нито веднъж да се развесели или да се позабавлява с нещо. Напротив, графът бе мълчалив и отбягваше околните.

Това негово държане отдаваха на обстоятелството, че е чужденец и че не може да говори добре на местния език.

През деня той не стоеше в хотела и се разхождаше сам. Вечер бе постоянен гост на Съливън, в чиято среда за него говореха с необикновен интерес.

Тази вечер пак имаше прием у сенатора Ууд. Там бяха събрани все богати хора. Домакинът бе много известен и симпатичен човек.

Джирарди отиде дотам с файтона на хотела, но малко по-късно, за да може да завари вече всички поканени гости.

Старият Ууд и зет му посрещаха гостите, повечето от които бяха стари познати на сенатора, и той съумяваше да каже на всеки по няколко приятелски думи.

Когато се появи полковник Уилсън, Ууд веднага отиде да го посрещне.

— За мен е голямо удоволствие, че ви виждам, любезни г-н полковник — каза му той. — Вчера ви очаквах, но вие не дойдохте. Знаете ли последната новина, една необяснима случка: мис Олденбург напусна града тази вечер. Не е известно накъде е заминала.

Полковникът остана смаян.

— Да, милорд. Това изненада и нас — продължи Ууд. — Никой не можа да узнае подбудите за това внезапно заминаване. Говори се, че е свързано с някаква тайна. Около мис се създават всевъзможни легенди.

— Значи тя е напуснала Филадельфия!

— Да, тази вечер, без да съобщи къде отива.

— Знае ли се поне накъде е тръгнала?

— Не. Но по всичко личи, че и вие сте влюбен в нея, както нашият Съливън.

— О, тази певица е едно чудесно създание!

— Интересна красавица.

— И какъв приятен глас!

Ууд хвана полковника под ръка и го отведе настрани.

— Знаете ли какво се говори? Казват, че тази хубавица е имала един много интересен разговор със своя секретар, подслушан от една прислужница в хотела. Оказва се, че тя има дете, едно момиченце.

— Това е много благодатна тема за клюкарите. И всъщност потвърждава и моите сведения. Вярно е, жената е омъжена.

— Добре, но знаете ли накъде е тръгнала? — прекъсна го полковникът.

— Ще узнаете и това. Съливън е наредил да бъде разследвано нейното тайнствено отпътуване. Той очаква всяка минута от своите шпиони подробни сведения. Ето че и той идва.

— Много искам да зная за къде е отпътувала мис Олденбург така неочаквано.

— Елате с мен. Ще питаме Съливън. Той е единственият, който е в състояние да разкрие тайната, и няма да миряса, докато не попадне на следите на изчезналата.

Ууд се приближи до двамата събеседници, поздрави графа. Уилсън се поклони сдържано и се обърна към Съливън, комуто прошепна няколко думи. Той се усмихна.

— Някаква прищявка сигурно, милорд! Една постъпка напълно в духа на необяснимите женски желания — отговори той. — Тя иска да изчезне и да предизвика сензация.

— А какво би било, ако се окаже, че мис Олденбург е женена и е тръгнала да търси своето дете?

— Вие вярвате ли на подобно нещо, полковник?

— Знаете ли посоката, в която е поела?

— Да, наредих да проучат. Що се отнася до тръгването ѝ, то е било толкова тайно, че удивлява всички ни — отговори Съливън, смеейки се. — Никаква следа не е оставила. На пръв поглед изглежда, като че ли е заминала с влака. Но всъщност не е така. Моите подчинени ми донесоха, че тя не се е качила и във влака. Те са такива хрътки!

— И какво всъщност са узнали?

— Това трябва да остане в тайна, г-н полковник! Нека да уважаваме тази дама.

— Вземам си бележка, милорд.

— Щом ми обещавате, че ще мълчите, ще ви доверя всичко — прошепна Съливън. — Всичко трябва да остане между нас двамата. Нали знаете: като не се пази добре, тайната става всеизвестна. Мис Олденбург е заминала за село Гардънфийлд, нали е смешно? Какво може да прави тя в това село? Може би да иска да пее там? Невероятно!

Полковникът прояви признаци на нетърпение. Явно бе, че иска да напусне незабелязано салона. Той търсеше първия благоприятен случай, за да намери страничен изход, през който да излезе, без да бъде видян.

Граф Джирарди тъкмо бе свършил разговора си със Съливън и се приближи до полковника. Тези двама чужди един за друг мъже си размениха изпитателни погледи и моментално усетиха скрита неприязън един към друг. Полковникът не издаде чувствата си и се поклони на графа почтително. Джирарди обаче го гледаше изпитателно и не вдигна очи от него.

— Познавате ли къщата от Медисън стрийт № 101, г-н полковник? — попита графът.

Въпросът бе зададен така неочаквано, че полковникът се огледа изненадано.

— Медисън Стрийт № 101 ли? — попита той учудено. — Съществува ли такава улица?

— Да. Не тук, а в Ню Йорк!

— Не познавам Ню Йорк, господа — каза Уилсън, като поклати леко глава. — Предстои ми да разгледам този град. Но какво има на Медисън стрийт? Нещо важно ли?

— За мен да, г-н полковник — той се приближи съвсем близо до офицера. — Аз много пътувам и се интересувам от много неща. Не познавате Ню Йорк, но не знаете ли печалната слава на тази улица?

— Съжалявам, но не.

— Къщата № 101 бе собственост на милионера Шмит, г-н полковник.

Уилсън вдигна рамене.

— Не го познавам — каза той.

— Не сте ли чували за големия корабоприитежател Шмит?

— И какво е станало с него?

— Бил е убит от зет си.

— Не съм чул нищо.

— Но всички вестници пишат за това, навсякъде говорят за убийството.

— Подобни случаи не ме интересуват.

— Мене пък особено ме интересуват.

— Странно — усмихна се Уилсън студено.

— В Ню Йорк видях фотографията на убиеца.

— Мога ли да ви попитам кое ви кара да обръщате такова голямо внимание на подобни случки?

— Големите престъпления винаги предизвикват особен интерес. А в случая ме поразява едно необяснимо за мен обстоятелство: вие, г-н полковник, имате странна прилика с убиеца Гулд.

Уилсън трепна и измери графа с един съкрушителен поглед.

— Как трябва да изтълкувам вашето сравнение, г-н графе? — попита той остро.

— Оприличавам ви на Гулд, който всъщност се казва Норт.

Едната минута мълчание предвещаваще, че ще избухне голям скандал, защото това, което бе казал графът, бе повече от обида, едно ужасно обвинение.

Но стана нещо неочаквано.

Полковникът с пламтящ поглед, който бе готов да се хвърли като разярен тигър върху противника си, само се усмихна.

— Синьор, боя се, че ще стана смешен, ако взема думите ви за сериозни. Те могат да излязат само от устата на един лекомислен човек или на един луд, който заслужава да бъде вързан. Трябва да се радвате, че имам такова мнение за вас — обратното би означавало да ви държа отговорен за думите, които хвърлихте в лицето ми, и да заплатите с живота си за тях.

Графът обаче не се трогна от тези лицемерни изявления. Той изслуша полковника спокойно и си даде вид, че нищо не може да го обиди. Лицето му остана неподвижно, като че ли бе излято от бронз.

— Вашите думи нищо не доказват, г-н полковник. За да избегнем каквото и да е нежелателно съмнение или подозрение, нека се отнесем до местната власт, която да изясни тази странна прилика.

— Е, добре. Аз мисля, че всяко подозрение отпада, като ви заявя, че аз съм полковник Уилсън от Нови Орлеан. Не искам да зная как вие ще приемете това мое заявление, защото вие също бихте могли да приличате на някой престъпник.

— Не съм удовлетворен — каза графът. — Понеже вие не можете да ми покажете някого, който да удостовери вашата самоличност, ще бъдете така добър да ме последвате до полицията, за да се установи как може да съществува такава поразителна прилика между вас и Гулд.

Презрително усмихнат, Уилсън хвърли поглед към гостите.

— Не вярвам да мислите, че наистина ще ви последвам — отговори той, — защото в такъв случай трябва да ви последвам и в лудницата.

Тъкмо в това време влезе и Вандербилд.

Сенаторът Ууд го поздрави.

— Предпочитам да ви представя един гарант — продължи Уилсън, — и то такъв, синьоре, срещу когото не можете да имате никакви възражения. Познавате ли мистър Вандербилд?

— Вярвате ли, че той ще гарантира?

— Да. Ще бъде гарант и в същото време свидетел.

Графът помисли, че това е само блъф за печелене на време, и отиде с полковника при Вандербилд и Ууд.

— Милорд — обърна се полковникът усмихнат към двамата господа и най-вече към Вандербилд. — Г-н графът иска на всяка цена

да ме накара да повярвам, че аз не съм полковник Уилсън, а ме счита за някой си Гулд, убиец на човека на име Шмит, и твърди, че би трябвало да го последвам в полицията.

Ууд се огледа уплашен.

Но Вандербилд се усмихна и поклати изненадан глава.

— За щастие вие ме познавате, милорд — продължи Уилсън, — защото в противен случай хрумването на г-н графа би ми причинило големи неприятности.

— Познавате ли негова милост? — попита графът. — Той ли е полковник Уилсън?

— Несъмнено, синьор — каза Вандербилд. — Запознах се с него в Нови Орлеан, когато бях там.

Сенаторът бе неспокоен.

— Драги полковник, какво значи всичко това? Да не се случи нещо неприятно?

— Не се страхувайте, г-н сенатор — каза Уилсън. После добави тихо: — Този италианец е луд.

— Доволен ли сте сега от удостоверяването на моята личност? — попита Уилсън.

— Нали вярвате в моето свидетелство? — попита Вандербилд.

Графът се поклони почтително.

— Ако не бяхте вие — обърна се той към Вандербилд, — щях да съм склонен да вярвам в приликата на лицата. Но пред вашето заявление аз трябва да отстъпя и да повярвам.

Уилсън се засмя иронично.

— Чудно, че г-н графът вярва в подобни невероятни неща.

Ууд се приближи до полковника обезпокоен.

Като отгатна мислите му, Уилсън забеляза:

— Спокойно, господа. С един луд никой не се дуелира. Този човек би ме убил.

Графът се беше оттеглил към други гости и заговори с тях по финансови въпроси така спокоен, като че нищо не бе се случило.

Полковникът използва първия удобен случай, за да се измъкне, и незабавно тръгна за Гардънфийлд.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

Когато Ирма се върна сама в хана, кръчмарката запали една свещ и я заведе на горния етаж, като отвори вратата на стаята, която бе подредила за пренощуване.

Тя сложи свещта на масата, пожела на Ирма лека нощ и се отдалечи.

Скоро след това се чу как слиза по стълбата.

Беше късно през нощта.

Ирма тъкмо бе свалила връхната си дреха, когато дочу ясно как една друга врата на горния етаж се отваря някак тайнствено.

Обзе я особено предчувствие.

Шум от стъпки, които се приближаваха по коридора, я накара да остане неподвижна на мястото си.

Това бяха стъпки на офицер, чуваше се звънтенето на шпорите.

Още преди да има възможност да помисли как да посрещне вероятното посещение, на вратата на стаята се почука.

Без да получи отговор от нейна страна, неканеният гост отвори и тя видя на прага полковника, който бе пристигнал преди малко на кон от Филадельфия.

Ирма остана поразена.

Пред нея отново стоеше най-омразният човек за нея на този свят.

Тя извика:

— Какво търсите тук? Кой сте вие?

Един вътрешен глас упорито ѝ подсказваше, че това е Гулд, или Норт.

Полковникът влезе с ехидна усмивка и затвори след себе си вратата.

— Хубава госпожо — каза той, — аз трябва да вървя след вас и да ви следвам. Откакто ви видях, не мога да намеря покой. Аз не съм нито Гулд, нито Норт. Може би приличам на тях, но аз не съм отговорен за това. Аз съм полковник Уилсън и ви обичам страстно.

— Ако вие действително сте полковник, офицер, почтен човек, трябва веднага да напуснете стаята ми. Един честен човек никога не влиза неканен в чужда стая, и то на жена.

— Мис Олденбург, аз зная какво ви вдъхва антипатия към мен, но вие не можете да ме обвините в нищо. Защо искате аз да платя за това, че приличам на някого, когото вие мразите по причини, известни само на вас?

Ирма отстъпи няколко крачки назад.

— Оставете ме! — извика тя. — Оставете ме незабавно или ще викам за помощ. Вие не сте никакъв полковник, а сте Гулд — Норт.

— Защо навсякъде ме преследва тази проклета прилика? Навсякъде съм жертва. Не ме отблъсквайте, мис Олденбург.

— Дори и да сте друг, а не Гулд, пак не желая да ви слушам, защото чувствам как сърцето ми тупти болезнено, когато вие сте при мен. Който и да сте, напуснете стаята ми и не идвайте вече никога с вашите предложения.

— Но вие трябва да ме изслушате! — извика той и поиска да хване ръката ѝ.

Тя се отдръпна уплашена.

— Назад! Не ме докосвайте! Излезте веднага!

— Не ме оставяйте да си ида, преди да ми дадете поне малка надежда. Аз ви обичам. Само ако знаете как!

— Нищо не искам да чуя! Достатъчно ми говорихте вече. Ще отворя прозореца и ще викам за помощ, ако не си излезете веднага.

— Дайте ми поне капка надежда — молеше полковникът. — Не ме принуждавайте да заплащам жестоко за тази зловеща прилика с човека, когото мразите. Аз мога да ви осигуря една добра съдба. Ще изпълня и най-малките ви желания.

— Нима не чухте отговора ми? Нещо ми говори, че въпреки успешното преобразяване вие сте Артур Норт.

— Оставете тази мисъл, лишена от всякакви основания. Няма да престана да ви моля, докато не ме изслушате.

— Тогава ще викам за помощ.

— Вие ще отстъпите — каза Уилсън, като хвана ръката ѝ.

Тя обаче отвори с другата прозореца и извика:

— Помощ!

Полковникът отстъпи назад.

— Оставям ви няколко дни, за да размислите — каза той, като се опита да хване Ирма. — Аз пак ще дойда и тогава ще искам вашето окончателно решение. Довиждане, божествена жена!

Когато той напусна стаята, Ирма въздъхна облекчено: тежестта, която притискаше гърдите ѝ, сякаш падна.

Наистина ли този човек е Норт?

Не, не е възможно. Съливън я бе уверил, че не е. Въпреки неговите уверения тя изпитваше ужасен страх от Норт и постоянно мислеше за него.

Тя се спусна бързо към вратата и я заключи.

Тя се страхуваше да не би онзи човек да се върне и можа да заспи призори от преживяното вълнение.

Артур присъстваше винаги в сънищата ѝ, като зловещ призрак той вървеше по стъпките ѝ и се изпречваше между нея и детето ѝ.

Тя се събуди на разсъмване.

Някой почука на вратата.

— Моля ви, отворете. Аз съм Фриц Шелер.

Секретарят влезе и веднага започна да долага резултатите от своите издирвания:

— Нищо не намерих. Никакво дете няма в трупата — ей сега присъствах на обиска, извършен във всички коли от полицейски агенти.

— Жената със синия воал не беше ли там?

— Тя сигурно е заминала, защото не я видях в никоя кола.

— Тя е взела и детето ми. Проклета жена!

— Но аз наблюдавах внимателно циганите!

— Тя те е измамила, Шелер. Успяла е да се измъкне от полицията.

— Трябва да бягаме сега оттук — продължи Ирма. — Детето не можахме да намерим, а полковникът ме преследва. Той беше тук.

— Тук ли? — възкликна удивен Шелер.

— Да, снощи беше при мен. Трябва да се скрия от него. Да се върнем във Филадельфия.

— И какво ще правим там, графиньо?

— Там има една личност, към която ще се обърна за помощ в борбата ми против полковника. Забелязах, че тази личност също се съмнява в него.

— Ще бъде чудо, ако успеем да се освободим от този омразен човек.

— Той ми заяви, че няма да престане да ме преследва.

— Тогава ще прибегнем до полицията.

— Това е невъзможно, Шелер. В този град не можем да прибегнем към никого за помощ.

— Но ако му заявите твърдо, че не желаете да имате нищо общо с него?

Ирма поклати глава.

— Той не иска нищо да чуе. Не мога да се избавя от него. Не мога да се освободя от мисълта, че той е Норт.

— Аз не вярвам във вашите предположения, графиньо. Мисля, че в приликата между двете лица имаме работа с една обикновена случайност. Не е възможно Норт така скоро да стане офицер, и то полковник!

— И аз не знам какво да мисля вече, но трябва да се отърва от него, по какъвто и да е начин.

— Аз съм пък уверен, че той не е в състояние да ви направи нищо. Нека само се опита.

— Уви, Шелер, ти не можеш да му противостоиш. Той може да те убие.

— Е, това оставете на мене, графиньо. За да стане това, винаги са нужни двама: един, който ще убива, и друг, който се оставя да бъде убит.

— Аз искам да се върна във Филадельфия. Ще отида при италианеца. Той е единственият, който не се увлича от лицемерния чар на полковника.

— Тогава впрягам конете!

По време на пътуването Ирма постоянно мислеше за детето си. Тя се питаше къде може да бъде то, щом като не е при циганите на Роса. И мисълта ѝ стигаше до жената със синия воал.

За голяма нейна радост срещнаха граф Джирарди още с пристигането си в хотела във Филадельфия.

Тя се реши веднага да го заговори.

— Моля ви, синьор, отделете ми няколко минути.

— Радвам се, че ще имам тази чест, мис Олденбург — зарадван отвърна италианецът.

Отидоха в неговия апартамент.

— Тук можете да се чувствате сигурна — каза той, като я покани да седне и затвори добре вратата.

— Забелязах — започна Ирма, — че специално наблюдавате един човек тук, във Филадельфия.

Очите на Джирарди заблестяха.

— Сигурно говорите за полковник Уилсън, миледи?

— Да — потвърди Ирма. — Познавате ли го добре?

— Зная само, че поразително прилича на престъпника от Медисън стрийт в Ню Йорк.

— Познавате ли този престъпник?

— Убиецът Гулд или Норт, нали? Да, миледи, по снимката.

— И аз не мога да се избавя от мисълта, че този полковник не е друг, а самият Норт.

— Имате ли някакви доказателства за това?

— Не. Само едно съмнение.

— А познавахте ли Гулд?

— Да. Бях компаньонка на жена му.

— И защо се обръщате към мен, миледи?

— И аз не мога да си обясня, синьор. Нещо ме кара да търся съвета и помощта ви.

— Помощ ли?

— Да. Този полковник ме преследва постоянно със своите предложения.

— Вие отблъснахте ли го?

— Още от първия миг.

— Не ви ли преследваше още от времето, когато бяхте компаньонка на жена му?

Ирма се изчерви и наведе очи.

— Да, Гулд още тогава ме убеждаваше да избягам с него на юг.

— Щом е така, този полковник без съмнение е самият Гулд.

— Аз се обръщам към вас, синьор, и искам вашата помощ. Кажете ми как да се избавя от него.

Графът помисли за минута.

— Има само един начин, миледи.

— Именно?

— Ще следвате точно моите съвети.

— Щом трябва, ще ви слушам.
— Дайте ми честната си дума.
— Ето ръката ми, синьор!
— Първата работа, която трябва да свършим, е да се уверим в личността на полковника.
— Но как?
— Изведнъж, с удар! Той е заслепен от страст към вас и тъкмо с тази страст трябва да е уязвим.
— Може би имате вече план.
— Да, миледи!
— Какъв е той?
— Ще участвате ли в моя план?
— Готова съм — живо отговори Ирма.
— Върнете се пак в Гардънфийлд, нали казахте, че полковникът е още там? Кой ще ви придружи?
— Фриц Шелер, мой доверен човек.
— Добре, ще вземете и мен във файтона. Вие ще слезете, аз ще остана сам в колата. Никой няма да се съмнява, че аз съм там. Шелер ще разпегне конете. Аз ще се скрия в колата и ще очаквам вашия знак. Ще го дадете, когато полковникът дойде в стаята ви. Ето и револвера ми, с който можете да дадете сигнал.
— Не, не с револвера. Ще викам, ще повикам Шелер.
— Добре, но за всеки случай вземете револвера. На вашия вик аз ще се притека веднага.
— Съгласна съм.
— Предупредете Шелер!
Джирарди предложи ръката си на Ирма, за да я изведе.
Тя, без да разбере как, се съгласи и го хвана под ръка.
И двамата излязоха в салона.

ВИСОКА ЦЕНА

Когато мръкна, екипажът спря пред хана в Гардънфийлд.

Шелер прекара файтона в двора. Ирма слезе и отиде при съдържателката. Шелер разпегна конете.

Ирма се настани пак в същата стая. Тя остана сама в нея и с тревога помисли за сцената, която ѝ предстоеше да изживее. Присъствието на Шелер и графа не я успокояваше.

Графът също бе убеден, че полковникът е самият Норт.

Тя имаше револвер, но се страхуваше да го употреби.

В хана бе тихо.

Ирма стоеше още облечена, с шапка на главата си. Часът трябваше да е към девет.

Изведнъж тя се ослуша. Слаб приглушен шум достигна до слуха ѝ... Какво бе това? Скимтене на животно или плач на дете?

Последва дълга тишина. Ирма не мърдаше. Тя се боеше от всичко.

След малко някой закрачи по коридора. Тя погледна през ключалката.

Бе полковникът. Той рязко отвори вратата. Червената му като кръв униформа блесна пред нея.

— Защо доведохте със себе си помощници, миледи? — иронично попита той. — За да се борят против онзи, който ви обича ли?

— Вие тук дойдохте да ме измъчвате. Не мога да се освободя от мисълта, че вие сте Артур Норт, убиецът!

Уилсън се усмихна презрително.

— Вие ще се откажете от това глупаво предположение! — извика той. — Трябва да се откажете! Дойдох да ви попитам още веднъж приемате ли моето предложение или не. За последен път ви питам. Вярвам, че сега няма да ми откажете!

Тя бе обзета от смъртен ужас, когато той започна да се приближава до нея.

Разбра, че мигът за действие бе настъпил.

— Спрете, миледи — каза полковникът, смеейки се. — Зная какво искате да направите. Да предупредите графа, когото сте довели с вас. Но вие няма да направите това.

— Ако наистина сте такъв, за какъвто се представяте, тогава не трябва да ви е страх — отговори Ирма решително. — Но ако сте Артур Норт, веднага ще бъдете арестуван. Трябва да изясним това. Иначе не можете да излезете от тук.

Тя отвори прозореца.

— Аз взех вашето дете от оная жена, в която то беше — каза полковникът, — откупих го от циганите, с които пътуваше тази жена.

Ирма прехапа устни.

— Детето ви е тука, миледи — пошепна той. — Знайте, че момиченцето ви ще умре, щом дадете знак, който ще ме изложи на позор, на арестуване. Не викайте — заплаши я той, като вдигна ръката си, когато тя поиска да се доближи до отворения прозорец. — Не давайте знака. Защото това, което ще ви подаря в замяна, не можете да ми заплатите. Почакайте само.

Ирма се послуша. Тя като че ли дочу детски плач.

Полковникът напусна стаята.

Не мина много време и той се върна, като доведе нейното собствено дете.

Момиченцето протегна усмихнато ръце към майка си, чиито очи бяха пълни със сълзи.

Ирма изтръгна детето от ръцете на полковника и започна да го целува поривисто.

Полковникът се възползва от това и се отдалечи. Неговата съдба бе в ръцете на Ирма и той се бе откупил с толкова голяма цена, така че обичащата майка не се подвоуми срещу това да остави престъпника да избяга.

Тя плачеше от щастие.

— Мамичко — викаше детето, като се притискаше до нея, — не ме оставяй, никога вече! Онези цигани ме отвлякоха. Аз се боя от тях. Те ме биеха!

— Милото ми дете! — Ирма отново избухна в сълзи. — Ще те пазя и ще те защитавам.

В това време по стълбата се чуха стъпки. Ирма притисна силно детето към себе си. Кой ли идеше сега?

На вратата се показва фигура. Но това не бе полковникът, а графът, облечен в черно.

— Къде е полковникът, миледи? — попита той.

— Той беше тук, синьор, и доведе детенцето ми.

— А защо не ми дадохте знак?

— Защото той доведе рожбата ми.

— Бяхме се разбрали друго.

Ирма се зачерви.

— Като видях отново детето си, забравих всичко друго.

— Как е могъл да доведе вашето дете?

— Вероятно го е намерил в циганската трупа, която е спряла в селото.

— А откъде е знаел той, че детето е ваше и че вие го търсите? Всичко това още повече потвърждава моето предположение, че полковникът е убиецът.

— Да, синьор! Уверена съм!

— Следователно голямо безразсъдство е било от ваша страна да го оставите да избяга.

— Не... има още време... ако той наистина е Норт, той сега трябва да е при онази жена със синия воал.

— При Астрела ли?

Ирма не обърна внимание, че графът познава жената.

— Да, синьор — каза тя. — Там трябва да е.

Графът смръщи чело.

— Побързайте, господин графе, арестувайте го, хванете го!

Той излезе.

Ирма разбра, че ако енергичният граф се срещне тази вечер с полковника, поледиците от срещата не можеха да се предвидят. Явно бе, че двамата се ненавиждат.

Тъкмо италианецът излезе, появи се Фриц Шелер.

Като видя, че Ирма държи за ръка детето си, той едновременно се зарадва и изненада.

— Как го намерихте, графиньо? — попита той.

— Ще ви разкажа всичко по пътя, Шелер. Но сега трябва да бягаме незабавно оттук.

Шелер слезе и бързо изведе конете от обора. Той ги впрегна в колата и извика Ирма.

След малко файтонът вече летеше в тъмната нощ и отнасяше щастливата майка и нейното дете далече от това страшно място.

НЕПРИЯТЕЛИ

Графът напусна хана. На улицата той се ослуша. После бързо се отправи към мястото, където се намираха колите на циганската трупа на Роса...

На покрития с пясък площад светеха слабо два фенера. Прозорците по къщите също светеха, но навсякъде бе тихо.

Джирарди се приближи до първата кола.

Той искаше да изненада ония, които се намираха вътре. Погледна през прозореца и видя няколко цигани и циганки, които спокойно разговаряха.

Отиде до втората кола. Прозорчето ѝ бе закрито с дебела завеса.

Джирарди понечи да отвори вратата, но тя се оказа заключена. Тогава той почука.

Отвори му полковникът.

Двамата се гледаха яростно, като изпитваха смъртна неприязън един към друг.

Графът влезе в колата, осветена само с една газова лампа.

— Добре, че дойдохте — каза леко пребледнелият Уилсън. — Ние трябва да поговорим, защото аз още не съм забравил срещата у сенатора Ууд. Тогава уважих гостоприемството му, а вие се отнесохте с мен като с подлец.

Графът затвори вратата.

— Напразно губим време с приказки — каза той. — Ти си престъпникът Норт, който се беше скрил под името Гулд, а сега под името полковник Уилсън. Аз те познах.

— Ще ми платиш за тази нова обида! — извика Уилсън, като хвана сабята си.

— Я остави това... Сметка не се дава на престъпник...

— Тогава ще получиш онова, което заслужаваш.

— Остави сабята, която нямаш право да носиш, и ме последвай... Арестувам те!

— Ето отговора ми! — извика полковникът, като извади сабята си и замахна да удари италианеца.

Но той не бе съобразил, че за такова движение колата е много малка. Сабята не можа да стигне до графа, тъй като върхът ѝ се закачи за тавана.

Графът се възползва от този миг и се спусна, за да хване Уилсън. Той обаче отстъпи една крачка назад и Джирарди не можа да го достигне.

— Предай се! — викаше той и посегна да извади револвера си. Беше забравил, че го е дал на Ирма... Той беше без оръжие.

Полковникът в това време се съвзе и удари противника си.

— Ти си Норт! — извика Джирарди, като се олюля от удара. Кръв бликна от гърдите му. Той падна и изгуби съзнание.

Когато Уилсън понечи да изтегли сабята от гърдите на Джирарди, последният падна по гръб на пода. Черната му шапка отхвъркна от главата му заедно с черната перука.

Тази промяна във вида на Джирарди, станала съвсем неочаквано, изведнъж промени нещата.

Уилсън погледна ранения и се ужаси. В лицето на своя полумъртъв враг той позна полицаия Бърнард.

Наистина това бе Бърнард, който, предрешен, търсеше и преследваше Норт. Той бе сигурен, че Норт владее изкуството да се преобразява и да се вмъква и в най-доброто общество.

Бърнард притежаваше силен нюх и не бе се излъгал в предположенията си за полковника още при първата среща в салоните на Съливън. Преоблечен като граф Джирарди, той го срещна, без Уилсън да може да го познае, и започна да го следи, докато най-после го намери тук и за нещастие стана негова жертва.

Уилсън разбра, че макар и Бърнард да е безвреден за него, все пак той, Уилсън, е в опасност.

Несъмнено Бърнард водеше след себе си и полицейски агенти. Може би те вече пазеха площада и околните пътища.

Норт никога не можеше да повярва, че този зле настроен срещу него граф Джирарди е Бърнард, така неузнаваемо променен.

Бърнард го бе надхитрил.

Норт се послуша.

Навън бе тихо и спокойно.

Какво можеше да се случи сега?

Бърнард лежеше в безсъзнание. Той реши да го скрие.

В това време отвън се чу гласът на циганина Роса.

— Госпожо — викаше той, — госпожо Астрела.

— По дяволите! Какво искаш? — обади се полковникът сърдито.

— Госпожата е оттатък.

— Прося извинения, милорд — каза Роса. — Не знаех, че сте тук. Имах да съобщя нещо на госпожата.

— Аз ще ѝ кажа да дойде във вашата кола — отвърна Норт.

— Благодаря, милорд.

Циганинът се отдалечи.

Засега пътят пред Артур бе все още свободен. Но ако Бърнард остане в колата и бъде намерен там?

Норт угаси лампата. Стори му се, че вън произлезе съмнителен шум. Той се послуша внимателно.

Никакво движение не се долавяше от съседната стая. Очевидно Астрела не се интересуваше от онова, което се бе случило в предното отделение. В нейната стаичка лампата светеше.

Чу се тропот на конски копита.

Норт погледна през едно прозорче.

На площада имаше полицейски агенти.

В Гардънфийлд нямаше стражари. Следователно те бяха дошли отвън.

Дали Бърнард не бе довел полицията от Филаделфия? Норт правеше разни догадки.

Тези агенти търсеха Бърнард. В това не можеше да има никакво съмнение. Опасността растеше с всяка измината минута. Можеше ли той още да се избави? Уилсън реши да отиде при Астрела за съвет и помощ.

ОБСАДЕНИЯТ

Бърнард бе телеграфирал от Филадельфия в Ню Йорк да му пратят веднага няколко смели полицаи, като бе поръчал да пътуват с железницата до Гардънфийлд.

Роджър на минутата се разпореди да бъде изпълнено искането на началника на тайната полиция, който съобщаваше, че във Филадельфия се е натъкнал на един подозрителен полковник.

Роджър избра шестима души, решителни и смели. Заповяда им да вземат и конете си. След натоварването на последните, Роджър влезе с хората в един вагон и докато пътуваха, им обясни в какво ще се състои работата им. Той прибави, че става въпрос за залавянето на Норт и че Бърнард е по следите му в Гардънфийлд, очаквайки тяхната помощ.

Вероятността да заловят отдавна търсения ловък и смел убиец на милионера Шмит радваше много полицейските агенти. Но Роджър ги предупреди, че това не е лека работа и че те трябва да действат ловко и много предпазливо, защото не е още напълно сигурно, че гоненият е действително самият Норт.

В себе си Роджър също се радваше, защото бе уверен, че със задавянето на Норт ще влезе по следите на Ирма.

Когато влакът спря на гардънфийлдската гара, часът вече бе девет...

Бърнард бе писал на Роджър, че ще го намери в хана, така че Роджър от гарата отиде направо там. Съдържателят се учуди, като видя толкова много полицаи.

Наистина графът бе поръчал, ако някой попита за него, да бъде препратен към лагера на циганите, но той не бе споменал нищо за полицейски агенти.

Съдържателят съобщи това на Роджър и показа на агентите пътя за площада. Те тръгнаха да блокират, а Роджър отиде до местната полиция, за да привлече и нея в работата.

Когато стигна там, той намери един чиновник, когото попита за циганите и от когото узна, че тяхната трупа е позната по името на Роса.

В това време полицейските агенти заеха всички изходни места на площада.

Когато Роса пристигна, всички коли на циганите бяха под наблюдението на агентите.

Роджър, придружен от няколко агенти, прекоси площада и спря до първата кола. Той поиска най-напред да види Бърнард.

На вратата се показва самият Роса с широкопола сламена шапка.

— Ти ли си Роса? — попита Роджър.

— Аз съм — отговори циганинът и свали шапката си.

— Отговаряй каквото те питам — заповяда Роджър. — Аз съм полицейският полковник Роджър. Шефът Бърнард тук ли е?

— Не, милорд.

— А един полковник на име Уилсън?

— Да. С червена униформа. Беше при жената, която е негова приятелка.

— В коя кола?

— Във втората. Жената живее там.

— Как е името ѝ?

— Астрела.

— Носи ли син воал?

— Да, милорд! Елате с мен!

Роса отиде с Роджър и полицейския агент при втората кола.

— Преди малко и аз исках да вляза, но вратата бе заключена — обясни Роса. — Почукайте и вие, милорд.

Един агент се наведе под колата, понеже чу как нещо капе.

Роджър чу приглушени стенания, вероятно от някой тежко ранен. Той разбра, че се е случило някакво нещастие, и силно блъсна вратата, за да влезе.

Никой не се показва.

— Можеш ли да отвориш вратата? — обърна се той към Роса.

— Не, милорд, тя е заключена.

— Добре тогава — извика Роджър, натисна с рамо вратата и я отвори.

Сега той чу стон до краката си.

— Тук лежи човек — каза той. — Светнете!

Един агент извади от джоба си малко фенерче. Светнаха с фенерчетата и другите агенти.

Роджър погледна проснатия и изведнъж извика:

— Бърнард!

В колата се втурнаха и други агенти.

Бърнард стенеше силно, но бе в безсъзнание. От раната на гърдите му изтичаше кръв, а лицето му бе съвсем бледо.

— Маршъл! — извика му силно Роджър.

Бърнард отвори очи и погледна право в Роджър.

— Какво се е случило?

Бърнард не можеше да говори.

— Доведете бързо лекар! — нареди Роджър, като огледа добре колата. Той забеляза друга врата в дъното. Бързо влезе в другата стаичка. Там още гореше лампа, но нямаше никой. Той претърси леглото и багажа.

— Милорд — каза Роса, — тук на пода има отвор. Онзи, когото търсите, сигурно се е измъкнал през него под колата и е избягал.

В това време пристигна и повиканият фелдшер. Той каза, че раната на Маршъл е опасна, превърза я и нареди раненият веднага да бъде пренесен в някоя болница.

За Роджър бе ясно, че Бърнард е ранен от самия Норт, който е избягал заедно с жената със синия воал. Въпреки всички претърсвания обаче Норт не бе намерен. Един от агентите доложи, че е видял да минава само една жена. Това сигурно е била Астрела.

Едва на разсъмване Роджър узна от една зеленчукопродавачка, че покрай нейното магазинче е минала една жена с воал и е тръгнала в посока към гората.

Роджър с няколко агенти пое в тази посока.

СТАРАТА ВИЛА

Ирма и Шелер продължиха пътя си на юг, като спираха само нощем, за да могат и те, и конете да си починат.

Ирма бе щастлива, че е намерила детето си.

Малката Лидия се бе успокоила в майчините обятия след страданията, които бе претърпяла в продължение на няколко месеца, и разправяше на майка си на какви мъки е била подложена, за да има право да яде. Тя ѝ каза, че от всички в трупата само Роса се отнасял с нея малко по-човешки.

— О! — въздъхна Ирма.

Детето се боеше най-много от баща си.

И за да успокои Лидия, тя трябваше да ѝ каже:

— Забрави го, миличка, не мисли за него!

— Колко се измъчвах, мамо, когато виждах, че циганчетата Пепо и Зинга имат и баща, и майка — Роса бе баща им, а Инес майка им. Ти си моята мама... а нямам ли татко?... Къде е той?

— Ти нямаш баща, детето ми, само мен имаш — отговори с мъка Ирма.

— Умрял ли е, мамо?

— Да, за нас е умрял!

— Жалко. Да имах поне баба. Циганчетата имаха баба, Петрониела.

Ирма си спомни с горчивина за дядото на Лидия — нейния собствен баща, който бе изгонил от дома им дъщеря си и внучката си през онази студена декемврийска вечер.

Детето не помнеше нищо от страшната нощ.

То само попита:

— Къде е моят дядо, баба ми жива ли е?

— Не можем да отидем при тях, мило мое. Дядо ти живее много далече оттука, а баба ти не е жива.

Файтонът минаваше покрай една голяма захарна плантация. Там работеха негри.

Навътре сред дърветата се виждаше домът на плантатора.

Понеже конете бяха уморени, Шелер реши да спрат в плантацията.

— Дали ще ни приемат, Шелер? — попита Ирма, когато той ѝ съобщи намерението си.

Тримата влязоха в имението и приближиха до сградата.

Тя се спря и каза:

— Усещам нещо неприятно. Тази вила не ми вдъхва доверие.

— И на мене тя ми се струва необикновена.

Цялото здание правеше впечатление не на човешко жилище, а на някаква голяма клетка.

— Не можем да продължим пътя си. И ние, както и конете, сме много изморени — каза той. — Трябва да останем тук. Изглежда, че това жилище е изоставено.

Изведнъж Лидия нададе писък. Ирма също се уплаши.

Сред листата и зелените гроздове на лозницата се бе показала една глава, в която имаше нещо странно: върху лице с черна кожа се въртяха живо наляво и надясно две сякаш бели очи.

Главата бе покрита с вълмо от гъсти къдрави косми. След малко тя се показва в един отвор на верандата.

Това бе една негърка, която изръмжа. Страхът на детето ѝ доставяше удоволствие.

— Тука ли живеете? — попита я Ирма.

Негърката кимна.

— Леси се е родила тука.

— Сама ли си тук? — запита отново Ирма.

Леси се огледа.

— Мръкна се и мистър Жак трябва да си дойде.

— Кой е той?

— Господарят ни.

— Можеш ли да ни приемеш?

Чак сега негърката забеляза Шелер с файтона.

— Жак има ключове. Има и камшик. Винаги е кървав — изръмжа робинята.

Тя скочи и затича срещу един човек с черна брада и с лице, опърлено от слънцето, който идеше насам. Той бе облечен в бяла дреха

и широки панталони. Главата му бе почти закрыта от голяма сламена шапка. В едната си ръка държеше камшик.

Леси му съобщи за пристигналите.

Човекът се приближи, а Ирма и Шелер го поздравиха.

— Желаете ли подслон, миледи? — попита Жак учтиво.

— Чий е този дом? — попита Ирма.

— Новият собственик не е тук, той може би няма да дойде, но вие можете да останете да си починете.

— А конете? — попита Шелер.

Жак даде знак на Леси да покаже на Шелер обора за конете.

След това двамата с Ирма се качиха на втория етаж до верандата.

— Можете да ползвате тези стаи, миледи!

Ирма избра една тъмна стая. Отвращението, което бе почувствала от цялото здание, сега се усилваше от стаята. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да бяга колкото може по-бързо оттук. Тя обаче не можеше да тръгне: Шелер смяташе, че конете не са в състояние повече да вървят.

Появи се светлина на верандата. Леси идваше боса и носеше една лампа.

Сега Ирма можа да разгледа добре стаята. Тя бе доста голяма и добре подредена.

Леси сложи лампата на масата и изръмжа.

— Там е спалнята, миледи — тя посочи с ръка към втората врата.
— Сега Леси ви пожелава лека нощ.

— Донеси ни малко прясна вода — помоли Ирма.

— Там, в чинията, има плодове — отговори Леси.

— Донеси ни само вода.

Малката Лидия посочи към кристалната купа на масата.

В нея имаше плодове, които я привличаха.

— Можеш да ядеш.

Леси донесе стъклена кана вода, една графа с вино и две чаши. Тя ги занесе в спалнята, като ги сложи на мраморната маса, и се оттегли на верандата...

Ирма и Лидия минаха в спалнята. Лидия бе хапнала плодове и искаше да спи... Когато тя затвори очи, Ирма седна на кревата и се замисли.

Негърката ѝ бе направила добро впечатление. Но надзирателят Жак със своята външност и навъсено лице я плашеше. Изглеждаше жесток.

Когато си лягаше, забеляза на малката масичка до леглото сребърната фигурка на негърче, което държеше златна пепелница. Тя се уплаши силно. Същият предмет бе видяла в кабинета на Артур, когато той живееше като съпруг на Мери Гулд, а Ирма бе нейна компаньонка.

Как можеше този предмет сега да бъде в господарската стая на тази отдалечена плантация? Тя прехвърляше през ума си разни възможности.

Късно през нощта тя заспа. След полунощ отвън се разнесе песен и Ирма различи гласовете на трима мъже. Те пееха високо и явно бяха пили много.

Спряха пред вилата и престанаха да пеят. Единият от тях извика:

— Тука трябва да е.

— Това е чудесна къща. Да останем — каза другият.

— Хари, доведете конете насам! — извика третият.

— Къщата е заключена.

— Ами тогава? Ще строшим ключа и пак ще влезем.

— Ей, Силвър, тук свети.

Тримата се качиха на верандата.

СЪУЧАСТНИЦИТЕ

Преди да разкажем какво се случи през тази нощ във вилата, нека видим как полковник Уилсън бе успял да избяга преди няколко седмици от лагера на циганите.

Норт се бе измъкнал през пода на колата в тъмнината, без да остави никакви дири от себе си. Роджър се видя принуден да се върне в Ню Йорк, като прати няколко полицаи по следите на жената със синия воал, която те наистина откриха.

В един от следващите дни пред една кръчма край малко градче седяха трима скитници, които за малко щяха да бъдат хванати от полицията във Филадельфия. Това бяха същите, които се бяха промъкнали в къщата на Съливън. Бившият учител Евънз бе откраднал голяма сума, но той бе принуден да издържа своите двама другари, защото те бяха останали съвсем без средства. Парите на Евънз се свършваха, но това не пречеше на тримата да влизат от кръчма в кръчма и да пиянстват. Те замисляха нови кражби.

Като хвърляше поглед на всички страни, Евънз изведнъж забеляза една жена със син воал.

У него моментално се породил една идея: да намери чрез нея Норт, който му бе сега много нужен. Искаше да го накара този път скъпо да плати мълчанието му.

Той тръгна след жената със синия воал.

Тя беше влязла в една стая в пристройката до кръчмата.

Когато обаче отиде до стаята, която му показаха, и отвори вратата, намери се лице в лице с Норт.

— Вас търся, мистър Гулд!

— Не произнасяй това име. Сега аз съм полковник Уилсън.

— Чудесно, г-н полковник, трябват ми пари.

— Ти си подлец и крадец. Не трябваше да те спасявам, а да те предам на слугите на Съливън.

— Е, добре щяхте да направите, защото сега заедно бихме се разхождали в затвора. Но не еднакво щяхме да прекарваме там. Аз щях

да прекарам там няколко месеца, а пък вашата глава щеше да бъде заложена на карта.

Артур хвана сабята си.

Хитрият Евънз не трепна, а продължи да настоява:

— Моля, господин полковник, дайте ми пари!

Но изведнъж той млъкна сам. През прозореца бе забелязал Хари и Силвър. Посочи ги с пръст.

— Не се обръщайте! — извика той на Артур. — Ще ви видят. Хари ви познава.

— Защо ми водиш тези мерзавци? — извика ядосан Норт.

— Те са тук случайно. Не съм ви издал. Но се пазете от тях. И аз виждам, че трябва да се освободим от тези мошеници. Като кърлежи се залепят за нас. Дайте им по неколкостотин долара!

— Ти си луд!

— Иначе не можете да се отървете от тях, господин полковник.

Вратата се отвори.

Хари и Силвър се вмъкнаха вътре. Те бяха пияни.

— Господин полковник, имам честта! — каза престорено любезно Хари.

— Какво значи това? — извика Артур. — Аз не искам да се срещам с вас.

— Напротив, вашето общество ни е много приятно — намигна лукаво Силвър на останалите.

— Дайте им пари — обади се Евънз.

Артур извади една банкнота от сто долара и я хвърли на масата.

— Най-добре ще бъде да ни вземете със себе си — продължи Евънз. — Виждате, полковник, че няма да можете да се отървете от нас. Само така ще сте сигурен, че няма да бъдете издаден. Да вървим заедно на юг.

Хари се приближи до Артур и го потупа по рамото.

— Вие все ще имате нужда от нас. Ние сме решителни хора. Добра армия ще ви бъдем. Ако ни плащате добре, ще минем и през огън.

— Да живее полковник Уилсън! — извика ухилен Силвър.

Артур се усмихна в знак, че е съгласен с предложението, макар че то не беше много изгодно за него.

— Знаете ли къде е град Колумбия? — попита ги той.

— Колумбия ли? — отвърна Силвър. — Ще го намерим.

— Ако тръгнете от Колумбия направо по шосето за Джорджия, близо до границата ще намерите една плантация. Тя е моя.

Силвър и Хари ококориха очи, а бившият учител наостри уши.

— Значи вие сте станали голям плантатор — отбеляза Силвър.

— Сигурно имате и роби? — добави Хари.

— Да. Притежавам негри: един надзирател и една негърка. Но в чифлика си съм ходил само веднъж, когато го купувах. Сега не мога да отида там, защото тук ме задържа много важна работа. Търся една жена, която обичам. Та чифликът ми трябва да се наглежда. Ако вие отидете там, ще се наредите добре и ще прекарате чудесно.

— Ще го направим, милорд, точно така ще направим! — извика Хари.

Той и Силвър потриваха ръце от удоволствието, което им доставяше надеждата за безгрижен живот, а Евънз се приближи до Артур и каза:

— Очевидно имате някакви планове. Можете да разчитате на нас тримата. Но коя е жената, която търсите?

— Певица.

— Как? Хубавата Олденбург ли? Познавам я. Виждал съм я!

— Загубих я!

— От парите, които дадохте на онези двамата, аз няма да получа нищо, г-н полковник! Дайте ми и на мен!

— Тръгнете още тази вечер — каза Артур, но вече на висок глас.

— Искam от вас да ме наричате полковник Уилсън и когато се обръщате към мен, и когато говорите за мен помежду си.

Силвър и Хари обещаха.

— Вървете — каза им Евънз, — сега ще дойда и аз.

Евънз остана сам с Артур.

— Ще ви бъдем много полезни, г-н полковник — повтори той. — Ще отидем в чифлика и ще чакаме заповедите ви. Надяваме се, че ще бъдете доволен от нас, но я вижте на какво приличаме — той извади празния си портфейл, отвори го и го показа на Артур. — Вижте сам!

— Ти си ненаситен подлец — скръцна със зъби Артур. — Какво направи парите, които ти дадох последния път?

Евънз се засмя и не отговори.

— На! — извика Артур, като пхна в ръката му няколко златни монети. — Но повече няма да ти давам! Тръгвай! — и посочи вратата.

Късно вечерта, след като пиха порядъчно в кръчмата, тримата бандити тръгнаха за железопътната гара, за да вземат влака за имението на Уилсън. Освен с влак те изминаха и едно значително разстояние пеша и стигнаха в плантацията доволни, че имат покрив, храна и постоянен източник на пари — кесията на Артур.

ВРЪЩАНЕ В СЪЗНАНИЕ

Маршъл Бърнард беше отнесен в Ню Йорк в държавната болница. Сложиха го на легло в прохладна стая. Един болничен санитар го наглеждаше. Раната не бе дълбока, но изтичаше много кръв. След два дни борба със смъртта силната физика на този човек победи и той преодоля болестта. Една сутрин отвори очи. Когато заговори, първият му въпрос беше за смъртния му противник Норт. Поиска да узнае дали той е бил заловен. С огорчение узна, че Уилсън се е изплъзнал и че усилията да се открият следите му не са се увенчали с успех.

Норт беше изчезнал. Предполагаше се, че е свалил униформата и преоблечен е тръгнал за Европа или за друга страна.

Бърнард бе извънредно разочарован.

Скоро полковник Роджър посети болния си началник.

— Избяга този мерзавец! — промълви Бърнард. — Горката Ирма!

— Ирма ли? — попита Роджър.

— Да! Тя беше във Филаделфия. Под името Олденбург тя излизаше на сцената като добра певица и пожъна големи успехи. Колко хубаво и сладко пее тя! Видях я на сцената. Там я и намерих. Въпреки успеха си тя бе тъжна и нещастна. И този Норт също я бе намерил и я обсипваше с любовни признания.

Аз тръгнах по следите му, за да я спася. Тя бе поискала моята помощ. Но за да го заловя, тя трябваше да направи нещо, което й поръчах. Тя не го направи и затова планът ми не успя. Мошеникът държеше нейното дете.

— Малката Лидия ли?

— Да! Чрез момичето държеше във властта си и майката! Тя го остави да избяга, за да получи в замяна на това детето си. Той се отърва!

— Ами Ирма?

— Не знам къде е!

— Тя отново е беззащитна. Той може да продължи да я преследва и да ѝ причини зло.

— Не! Тя има един защитник. Един млад човек, който се грижи за нея и е неин импресарио. Онзи, който ѝ е помогнал да избяга от лудницата.

— Вярвате ли, че той е останал с нея в Гардънфийлд?

— Да. Когато лежах в безсъзнание, Гулд е успял да избяга с онази зловеща жена. Тя е толкова опасна, колкото и той!

— Ако само можех да зная къде се намира сега Ирма с детето си! — въздъхна Роджър.

— Норт едва ли ще е далече от нея.

— Да! В Америка има толкова много места, където може да се скрие злодеят и да подмами жертвата си.

— Особено такъв хитър човек, какъвто е Норт!

— Да оставим настрана Ууд, но този Гулд бе съумял да спечели благоволението на Вандербилд до такава степен, че той гарантира за него.

— Много е възможно в Нови Орлеан наистина да съществува някой полковник Уилсън, когото Вандербилд познава — каза Роджър.

— Да! Такъв ловък разбойник като Норт, използвайки приликата си с този полковник, може лесно да заблуди Вандербилд и всеки друг.

— Днес тръгваме за Гардънфийлд — каза Роджър.

— Днес? — попита Бърнард.

— Да! Не мога да оставя Ирма и детето ѝ без защита.

Роджър замина.

Мисълта за Ирма го привличаше неудържимо към мястото, където предполагаше, че е тя. Знаеше, че тя го обича, и не се лъжеше в своите предположения, Фриц Шелер въпреки добрата си воля не можеше да защити сам Ирма.

Когато стигна в странноприемницата в Гардънфийлд, той разпита подробно съдържателя. Той извика Джим. Слугата обясни, че жената е пътувала със собствения си екипаж и че с нея имало само един човек.

— Къде замина тя? — попита нетърпеливо Роджър.

— Чух, че се кани да замине на юг — отвърна Джим.

— Каза ли, че ще пътува с влак?

— Не зная, г-н полковник. Говореше със своя човек много тихо. Тръгнаха с файтон. Мисля, че има за цел да отиде в Колумбия!

— После нищо ли не си чул за нея?

— Не!

Роджър взе бързо решение. Той напусна хана и замина с влак за Колумбия. Вярваше, че там ще намери Ирма По време на пътуването си той разпитваше и за Уилсън. Намери човек, който му каза, че е видял някакъв полковник в червена униформа в един от вагоните.

Това съобщение беше важно за Роджър.

На втория ден от пътуването във вагона влязоха двама пътници, които приличаха на земевладелци.

Отначало Роджър, потънал в мислите си, не им обърна внимание, но разговорът им го заинтригува.

— Върмънт си продаде имението — каза единият.

— Ха-ха! — засмя се другият. — Кой го купи?

— Не знам, но зная, че Върмънт е получил голяма сума.

— Най-после се избави от тайната, която витае около този чифлик.

— Каква е тя?

— Върмънт се бе оженил, но скоро жена му изчезна безследно. Една негърка от фермата разказала някому, че Върмънт довел в дома си чужда жена и нейното присъствие накарало законната му съпруга да се хвърли в кладенеца близо до фермата.

— Не извадиха ли трупа на нещастницата?

— Казват, че кладенецът бил много дълбок. Върмънт не се разтърсил много за нея. Но не можел повече да понася фермата. Казват, че нощно време умрялата се явявала със свещ в ръка и това много тревожело Върмънт. Първа я видяла същата негърка слугиня, Върмънт убил негърката, защото му припомнила за лейди Елен.

— Оттогава насам фермата стои необитаема!

— Но земята е плодородна!

— Новият притежател живее ли вече в имението?

— Не знам. Във всеки случай странно е, че един сърдечен и решителен човек като Върмънт не може да понася тази ферма.

— Суеверия!

— Извинете, господа — намеси се в разговора Роджър, — къде мога да намеря тази ферма?

Двамата американци нямаха желание да влизат в разговор с непознат човек и му отговориха уклончиво. Той не можа да научи много от тях. Те слязоха на най-близката станция.

Роджър погледна навън и видя, че мъжете не останаха на гарата, а се качиха в друг вагон на същия влак.

Мислейки непрекъснато за Ирма, той пристигна в Колумбия, където установи, че никаква певица не е посещавала града.

Не му оставаше нищо друго, освен да продължи да търси.

ЖЕНАТА В БЯЛО

Ирма се събуди посред нощ.

Огледа добре стаята, в която се намираше. Близко до нея Лидия спеше дълбоко.

Отвън се чуваха силни удари! Кой искаше да влезе посред нощ?

Тя отвори вратата на съседната стая... Там завари една жена, цялата облечена в бяло.

Коя беше тази жена? Нали бяха й казали, че освен Жак, никой друг не се намира в къщата?

Ирма бе видяла добре, че този среднощен призрак има бели ръце, следователно не можеше да бъде негърката Леси!

Привидението направи няколко крачки, отвори вратата на коридора и изчезна.

Ударите отвън продължаваха.

Силвър ругаеше:

— Проклет надзирател! Къде е той?

Наистина тези, които удряха така силно, бяха не други, а Евънз, Силвър и Хари.

Най-после Жак отвори.

— Какъв е този шум? — попита той Евънз, който стоеше пред него.

— Не викай толкова — отвърна Евънз. — Сега ще разбереш. Ние идваме по поръчение на господаря ти — Върмънт. Той ни нареди да дойдем тук и да чакаме. Следователно ние сега сме негови представители и ти трябва да се отнасяш с нас почтително, защото иначе ще те изгоним, драги приятелю.

— Докажете с писмо, че сте пратеници на господаря. Трябва да се уверя в това, което говорите.

— Не се разправяй с него — намеси се Силвър. — Кой ще заповядва тук, ние или този слуга?

— Не е възможно да ви е пратил бившият ми господар Върмънт — отвърна спокойно Жак, без да обръща внимание на заканите на

Силвър. — Той продаде фермата си.

В този миг Силвър и Хари се хвърлиха върху Жак и с помощта на Евънз го повалиха на земята. Те го завлякоха в една стая и го заключиха. После започнаха да тършуват из къщата. Забелязаха светлината в стаята на Ирма. Когато стигнаха до вратата, видяха през ключалката как изплашена, Ирма бе коленичила до леглото на Лидия и милваше главичката ѝ.

Евънз я позна. Той се задоволи само да каже:

— Една самотна жена. Оставете я на мира. В къщата има достатъчно помещения, за да имаме нужда от нейната стая.

— Вероятно тя е съпругата на плантатора — забеляза Хари и като се обърна театрално към вратата каза: — Не се страхувайте, миледи, няма да ви сторим никакво зло.

— Елате с мен! — заповяда Евънз.

Хари и Силвър го последваха.

Когато излязоха в коридора, той нареди да прегледат стаите на горния етаж. Щом се отдалечиха двамата безделници, той веднага се върна до стаята на Ирма, чиято врата бе останала полуотворена.

— Миледи — каза той, — не се безпокойте. Другарите ми нищо няма да ви сторят.

Тя не отговори.

— Вие сте певицата Олденбург — заговори той. — Аз ви познах веднага. Можете да останете без страх във фермата.

— Не, не! — извика тя уплашена. — Тази къща е зловеща. Искam веднага да си тръгна.

— Но бъдете сигурна, миледи — успокояваше я Евънз, — ние говорим от името на плантатора. Ние сме тук негови представители.

— Но аз не го познавам.

— Но той ви познава, миледи!

— Уви! Колко съжалявам, че потърсих тук убежище. Щом се съмне, ще тръгна, файтоните и конете ми са в обора.

— Ще чакате завръщането на плантатора, който има желанието да ви види.

— Тази къща е ад!

— Изглежда, че сте се уплашили от шума. Виновен е надзирателят. Но сега всичко е спокойно.

Точно в този момент се чу гърмеж от огнестрелно оръжие.

Евънз се изненада и отиде да види какво се е случило.

Хари и Силвър се качиха горе и влязоха в първата стая. Тя бе разкошно мебелирана. Но изведнъж Хари се вцепени. Той забеляза жената в бяло.

Лицето ѝ не бе покрито.

Силвър извика:

— Хей, коя сте вие?

Непознатата не отговори и не удостои Силвър с поглед. Тя продължи да се движи леко, сякаш плуваше.

— Чакай поне да видя коя си — каза той и я догони.

— Че прегърни я, де! — изсмя се Хари.

Жената не бе достигнала още до вратата, а минаваше край стената, където висяха окачени разни оръжия, пушки и пищови.

Когато Силвър се приближи до нея, тя се спря заплашително и хвърли към него пламтящ поглед с големите си черни очи.

Силвър я сграбчи и поиска да я целуне.

Но стана нещо неочаквано.

Тя бързо протегна ръка към стената, взе единия револвер. И преди Силвър да успее да реагира, тя изпразни оръжието в него.

Стаята се задими.

Силвър викаше Хари на помощ. Когато Хари се опомни и отиде при другаря си, жената бе изчезнала.

— Тичай след нея! — извика Силвър.

— Ранен ли си?

— Не знам.

Двамата се спуснаха да догонят жената.

В това време пристигна и Евънз. Тримата започнаха да претърсват стаята, но не намериха и следа от непознатата.

ПРИСТИГАНЕТО НА ПЛАНТАТОРА

Ирма очакваше зората. Тя бе решена да си върви. Всяка минута забавяне ѝ се струваше съдбоносна.

Зазоряваше се Ирма погледна към двора. Тя забеляза къде е оборът. Като остави детето да спи, тя се опита да намери Фриц Шелер. Само да успее да се измъкне незабелязано!

Когато намери Шелер, тя извика:

— Трябва да си вървим веднага! Тук е ужасно. Някакъв призрак ходи из къщата. Освен това в стаята, в която спяхме, намерих един пепелник, какъвто съм виждала у Гулд.

— Това ли е всичко?

— Не искам да остана нито минута повече! Ще умра тук.

— Днес ще си дойде плантаторът.

— Не искам да го дочакам. Ако не желаете да тръгнеш, тогава аз ще замина сама с детето си.

— Добре, графиньо, ще тръгнем. Вие доведете Лидия, а аз ще впрегна конете.

Докато събуди Лидия и я облече, мина четвърт час. Ирма бе обзета от нетърпение.

Когато отиде до обора, завари Шелер отчаян.

— Не можем да тръгнем — извика той.

— Защо? — изтръпна тя.

— Някой луд е изрязал копитата на задните крака на конете и сега те лежат, без да могат да станат. Направил го е, за да ни попречи да тръгнем.

— Тогава ще тръгна с детето пеша.

— Но накъде, боже мой?

— Сама не зная. Но трябва — час по-скоро!

— Сама не мога да ви оставя да вървите, графиньо — заяви Шелер. — И после — без багаж накъде! Как бихте се явили да пеете на сцената?

В този миг той забеляза, че по пътя се приближава конник.

В това време се показва и негърката.

Конникът мина покрай старите дървета и се насочи към къщата. По дрехите личеше, че е богат земевладелец. Носеше светъл сюртук и бели панталони.

Леси го позна, тръгна насреща му и пое юздите на коня.

— Това е плантаторът — каза Шелер. — Той ще ни избави от бандитите.

Шелер приближи до негърката и тя каза:

— Мистър Върмънт, новият господар, е тук. Подари ми една сребърна монета.

Шелер отиде да намери стопанина.

Той го завари в салона, но понеже беше тъмно поради спуснатите завеси, можеше да забележи само черната му брада.

— Милорд, моля за вашето покровителство! — каза Шелер. — Моля, дайте убежище на певицата мис Олденбург, чийто слуга съм аз и които пристигна във вашия дом от дълго пътешествие.

— Къде е миледи? — попита плантаторът.

— В долните стаи, мистър Върмънт. Една неприятност преживяхме тази нощ. Снощи пристигнаха три подозрителни лица и вероятно те са изрязали копитата на конете ни, с които впрягахме нашия файтон.

Ледена усмивка изкриви устните на плантатора.

— Мис Олденбург трябва да си тръгне незабавно! Но тя може също спокойно да остане в дома ми. Ще бъдат изпълнени всички желания. Идете и ѝ предайте това. Кажете ѝ, че плантаторът Върмънт е щастлив, че му се удава случай да бъде полезен на Олденбург.

ПЛАНТАТОРЪТ ВЪРМЪНТ

Леси сервира на сребърен поднос храна и нещо за пиене в стаята на плантатора, който току-що бе приел тримата съучастници. Те му разказаха за надзирателя Жак и за тайнствената бяла жена.

Върмънт се изтегна на едно канапе, без да обръща много внимание на разказа на бившия учител и другарите му. Той им хвърли пари и им заповяда да отидат в най-близкия град и да си купят военни дрехи. Щяха да бъдат негови телохранители.

Тримата останаха толкова благодарни от тази поръчка, че започнаха да се радват гласно.

След като Евънз изпрати другарите си, остана за малко при господаря и му показа с хитра усмивка към апартаментите от долния етаж.

— Приятелю Гулд! — произнесе той.

Плантаторът скочи изведнъж.

— Нещастнико, колко пъти съм ти казал да не употребяваш това име! Ако още веднъж го споменеш, ще те застрелям като бясна котка!

— Защо, нали сега сме само двамата?

— За да не забравяш, че аз съм Върмънт, плантаторът.

— Хубавата певица се намира долу, тя влезе в примката ни, милорд. Но ако не бях аз, тя нямаше да бъде тук. Аз направих тръгването ѝ невъзможно.

Евънз напусна стаята и в този миг влезе негърката, която водеше Жак.

— Милорд, ето надзирателя.

Жак изгледа плантатора и каза:

— Но това не е Върмънт!

— Той е — каза негърката.

— Ела насам! — извика Върмънт. — Кой си ти?

— Аз съм Жак, надзирател. Нощес ни нападнаха трима безделници и когато поисках да ги изпъдя, те ме повалиха на земята.

— Тези тримата остават тук — отсече Върмънт. — Моят предшественик ми каза, че наблизко имало пропаст с диви котки. В нея ще бъдат хвърляни мързеливите роби и ония, които бягат.

Жак вдигна очи и погледна недоверчиво новия си господар.

— Ти ли си пазачът на робите? Независимо от това с теб ще се отнасям както с тях, ако не изпълняваш заповедите ми. Ще си мълчиш и няма да се интересуваеш какво става в тази къща. Ще живееш оттатък, в другата сграда. Аз съм за тебе плантаторът Върмънт и ще ме наричаш маса Върмънт. Сега върви да си гледаш работата. Тук, в хасиендата, няма работа за теб.

Всичко това никак не се хареса на надзирателя, но той предпочете да мълчи.

— Приближи се — каза Върмънт на негърката, когато Жак излезе.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и каза:

— Леси е твоята робиня, маса. Тя чака твоите заповеди.

— Има ли освен мен и миледи някой друг човек тук въщи?

— Не, милорд, само слугата на миледи е в задния двор.

— Някоя дама?

— След заминаването на бившия господар не, апартаментите стоят празни.

— Следователно долу е онази лейди, която е пристигнала снощи?

— Това не зная, милорд. Аз бях оттатък и спях.

— Прислужи ли на миледи?

— Да!

— Занесе ли ѝ закуската?

— Сега ще я занеса. Питам я по-рано какво желае.

— Какво желае?

— Една каничка мляко и сухар. Само това желае за себе си и за детето.

— Къде е млякото?

— Оттатък, в обора.

— Погледни плика на онази маса.

Леси се обърна.

— Вземи този плик. Той съдържа прах. Изсипи този прах в млякото, преди да го поднесеш на миледи.

Леси слушаше покорно.

— Да не си посмяла да кажеш нито дума някому. Ще изпълниш заповедта ми, така че миледи да не забележи нищо. Ще служиш на миледи така, като че ли тя е твоя господарка.

— Ще изпълня всичко точно, милорд!

— Ти ми харесваш, Леси, ти си добра слугиня. Когато те попита миледи кой дойде, ще ѝ кажеш, че е дошъл новият господар Върмънт.

— Ще направя всичко!

— Няма да съжالياваш. Аз съм добър господар, добре възнаграждавам слугите. Побързай сега!

В това време Ирма бе повикала при себе си Шелер. Тя едва се съгласи да приеме гостоприемството на Върмънт само защото нямаше възможност да замине. Шелер обаче реши да обиколи наоколо и да види дали не може да набави от някоя ферма други коне.

Когато той излезе, влезе Леси с млякото и сухара. Лидия много се зарадва, като видя закуската.

Ирма охотно изпи млякото си. Но понеже Лидия бе яла вече плодове, тя не ѝ позволи да пие мляко.

Не мина много време и Ирма започна да усеща някаква слабост из цялото тяло.

Като седна в един фотьойл до прозореца, тя скоро изпадна в дрямка и заспа. Малката Лидия помисли, че майка ѝ спи, и продължаваше да играе край фотьойла. В това време вратата се отвори.

Влезе плантаторът.

Лидия се уплаши, притисна се до коленете на майка си и започна да вика:

— Мамо, мамо!

Но Ирма не можеше да чуе нищо.

— Ако викаш, ще те хвърля през прозореца — каза господарят.

Той се опиваше от блаженство, че Ирма е в негови ръце. Тя вече не можеше да избяга. Той я взе на ръце и я занесе в спалнята си. Сложи я на леглото.

След малко той пак се върна долу в салона и потърси детето. Лидия се бе скрила и той скоро се отказа да я търси повече. Тя започна да плаче едва след като той напусна стаята, но скоро седна на един стол и уморена заспа.

РОДЖЪР И ТЕЛОХРАНИТЕЛИТЕ НА ПЛАНТАТОРА

Роджър, началникът на американската полиция, същата тази вечер се добра до хасиендата на Върмънт.

Точно когато минаваше покрай захарните насаждения, той съгледа на далечно разстояние пред себе си трима души в униформа. Странни войници!

Това бяха Евънз, Хари и Силвър, неузнаваеми в новото си облекло. Те имаха дълги бради и носеха пушки.

Роджър се обърна към тях и попита:

— Кои сте вие?

Евънз зае безочлива поза.

— Този въпрос трябва да ти зададем ние.

— Кой съм аз, можете да разберете по униформата ми. Аз съм началникът на полицията Роджър.

— Аха! — извика Силвър — Тук няма никакъв началник. Тук господар е само плантаторът Върмънт. Ние сме негови телохранители.

— Той в онази къща ли живее?

— Да, там живее благородният и богат Върмънт.

— Пристигна ли там една жена с дете и слуга, в пътническо купе?

— В хасиендата ли? Не! Не, не съм видял нищо. Но вчера забелязах по шосето една пътническа кола — отговори Евънз.

— Накъде отиваше тя?

— Не знаем. Тук няма нито жена, нито кола — добави Хари. — Идете нататък, може би ще ги намерите.

Роджър нямаше основание да не вярва на думите на телохранителите. При все това те не му вдъхваха доверие.

Когато се отдалечи от тях, той забеляза, че някакъв конник яздеше срещу него.

— Хей! — извика той.

— Господи! — възкликна непознатият. — Та това е мистър Роджър! Аз съм Фриц Шелер.

Роджър се увери, че вижда самия Шелер, и веднага попита:

— Къде остави мис Олденбург?

— В хасиендата на Върмънт.

— Няма я там — възрази Роджър. — Преди малко срещнах трима души във военна униформа, попитах ги и те ми казаха, че в чифлика няма никаква жена.

— Ясно, това са тримата негодьяи! Норт е там, вярвайте ми, те са ви излъгали. И Лидия е там.

— Но кажи ми какво правиш ти тук сам, по пътя?

— Искахме да тръгнем с мис Олденбург и Лидия, но някой изрязва копитата на конете ми и не можахме. Оставих мис и детето там, а аз тръгнах да търся коне, понеже мис иска на всяка цена да замине. Намерих само тази кранта. Ако можете да ми заемете вашия кон, мистър Роджър, ще можем веднага да потеглим.

— Но кой пречи да заминете? Да не би самият плантатор?

— Не, той се отнесе добре и даде нареждания да бъдат изпълнявани всички желания на мис Олденбург. Но случката с конете ми се вижда много съмнителна, та предпочитам да тръгнем незабелязано.

Роджър се замисли.

— Ще поискаме помощ от плантатора — каза той.

— Не, мистър Роджър, трябва тайно да се измъкнем. Послушайте ме!

— Добре — съгласи се Роджър.

— Не трябва да вкарваме нашите коне в обора. Ще ги оставим скрити сред дърветата. Аз ще отида после само с един кон да докарам файтона.

— Добре. А пък аз ще отида при мис Олденбург.

— Тъмно е вече, да вървим!

— Добре, но тези трима души ми се виждат подозрителни. Защо ми казаха, че мис Олденбург не е във вилата? Или може би не са знаели?

— О, не, те са знаели, мистър Роджър, но са искали да ви заблудят. Явно преследват някаква цел. Те са ми съсипали конете.

— Защо не каза това на плантатора?

— Нямам доверие в него. Най-добре е да си тръгнем, мистър Роджър.

— Добре, тогава да отидем на коне до онази горичка.

Роджър и Фриц Шелер тръгнаха бавно и безшумно за вилата.

Оставиха конете наскреде горичката. Бе тихо.

— Сега ме води към този дом — каза Роджър. — Как може да се влезе вътре?

— Стаите на мис Олденбург се намират долу при верандата. Можете да влезете при нея, без да минавате през къщата. Да вървим на пръсти, за да не ни усетят.

— Не мога да разбера защо е тази тайнственост? — забеляза Роджър.

— Не мога точно да ви кажа и аз, но усещам, че трябва да бъдем готови за всякакви изненади.

— Не ме е страх.

— Нито мен, мистър Роджър, но кой може да бъде сигурен срещу непознати неприятели? Срещу скритите помисли на човека трябва също така да се действа скрито. Послушайте ме, мистър Роджър, моля ви! Следвайте съветите ми.

Роджър се съгласи с Шелер и прие за уместна неговата предпазливост.

Скоро те стигнаха до хасиендата. Прозорците горе светеха.

Приближиха се до верандата.

Тя бе в сянка.

Двамата влязоха в стаята до верандата.

— Мисис Ирма! — прошепна Роджър.

Никакъв глас не се чу.

Като опипваха с ръце стените, двамата намериха вратата на спалнята и я отвориха.

Шелер извади кибрит и запали една клечка.

Леглата бяха празни.

— Сигурно е избягала — забеляза Шелер, — от страх и нетърпение.

— Но къде би могла да отиде?

Двамата отново излязоха на верандата и предполагайки, че Ирма е вече на път, бързо се отдалечиха от хасиендата на Върмънт.

ЛОВ НА ХОРА

Тъмна, мъглива южна нощ бе притиснала полята.

В полунощ Върмънт стана от леглото си. Той запали свещ. В хищните му очи светеше престъпническата смелост на Артур Норт.

Той излезе от спалнята си, обут в меки пантофи. Стъпките му бяха безшумни.

Лицето му бе радостно. Той най-после имаше Ирма! Тръгна към нейната стая. Но когато отвори вратата, остана поразен. Ирма бе изчезнала.

Артур побесня. Започна да търси из всеки ъгъл на стаята, като че ли Ирма не бе човек, а някакво малко копче.

В съседната стая се чу шум. Някой крачеше по мекия килим.

Той отвори вратата.

Сред мрака на стаята стоеше изправена жена, облечена в бяло. Тя не бе Ирма. Тя направи няколко крачки.

— Коя си ти? — извика той силно.

Жената се спря, изгледа го и пак продължи да крачи към отсрещната врата, стигна до нея и я отвори. Раздвиженият въздух изведнъж изгаси свещта в ръцете на плантатора.

Настана пълен мрак.

Артур не се уплаши. Като захвърли свещта, той се втурна в тъмнината след жената и започна да вика:

— Донесете свещ!

Появиха се телохранителите.

— Тук? — извика им той. — В къщата се разхожда чужда, непозната жена, а вие спите. Осветете стаите! Бързо! Освободете големите кучета, те ще я намерят скоро, ако е избягала!

Хари отиде в обора и отвори вратичката на кучешката колиба. Страшните животни изскочиха навън, втурнаха се през двора, обиколиха къщата, душейки по земята.

— Донесете пушките! — командваше Върмънт. — Ние трябва на всяка цена да я намерим!

Започна истински лов на жената в бяло.

Като излязоха на полето, забелязаха една сянка.

Кучетата, които душеха, изведнъж се спряха. Те се усмириха и не се нахвърлиха към фигурата, която идваше към групата.

Върмънт и телохранителите му също спряха.

— Не стреляйте! — извика един глас. — Аз съм.

Показа се Леси. Тя се приближи и каза:

— За бога, маса, какво искате да направите? Пощадете жената в бяло, не я преследвайте!

— Коя е тя? — изруга Артур. — Кучетата трябва да я намерят!

— Не. Те я познават и няма да тръгнат по следите ѝ.

— Но коя е тя, дяволе?

— Имайте милост, маса. Не стреляйте срещу нея, защото ще пострадате.

— Как?

— Това е лейди Върмънт!

— Лейди Върмънт ли?

— Да, лейди Елен!

— Лъжеш! Моят предшественик ми каза, че жена му е умряла.

— Той не знае със сигурност. Тя се хвърли в кладенец, но навярно не е умряла там.

— Наистина ли?

— Тя е, самата тя. Добра е.

— Остави това. Да я търсим!

— Няма да я намерите, маса. Напразно си губите времето.

— Тя стреля срещу мен, защо и ние да не стреляме срещу нея?
— каза Силвър.

Артур не поиска да се вслуша в думите на негърката и реши, че жената в бяло е отвела Ирма и детето ѝ. Затова и той трябваше на всяка цена да я намери.

Преследването продължи.

МЪРТВАТА В ПАРАКЛИСА

В това време Роджър и Фриц Шелер бяха обиколили цялото имение и сигурно щяха да бъдат надушени и нападнати от кучетата, ако не се бе случило нещо необикновено, което ги избави от тези диви животни.

Когато стигнаха зад оборите, те чуха лек вик. Роджър се спря и се ослуша. Шелер огледа наоколо.

Изведнъж се появи някакъв човек.

— Аз съм Жак, надзирателят — каза той с пресипнал глас.

Роджър го изгледа изпитателно и попита:

— Какво правиш тук?

— Искях да дойда при вас, но не по заповед на плантатора.

— Но ти си слуга на Върмънт!

— Да, но аз се боя от него. Той има трима пазачи нехранимайковци, а мене заплаши, че ще ме хвърли в пропастта с бесните котки. И затова почнах да се крия.

В това време се чу врявата, причинена от Върмънт и телохранителите му, когато пускаха кучетата, за да преследват жената в бяло.

— Елате да се скрием — предложи Жак. — Те не бива да ни виждат.

Надзирателят въведе Роджър и Шелер в един тъмен коридор между две високи стени.

— Къде ни водиш? — каза недоверчиво Роджър.

— Имайте вяра в мен, милорд. Може всеки един миг да ме застреляте, ако ви изложи на някоя опасност. Чувате ли как вият кучетата?

— Накъде? — запита на свой ред Шелер.

— Ще ви заведа при лейди и детето ѝ!

— Но къде е тя? — нетърпеливо го прекъсна Роджър.

— Тя е мъртва!

Роджър се уплаши.

— Сега ще видите. На едно място, където плантаторът никога не може да я намери, нито ще може някога да си обясни как е могла да стигне тя там. Вървете тихо!

Надзирателят отвори предпазливо една врата и ги поведе през една градина. Месецът беше вече изгрял и осветяваше силуета на малка черквица.

Тримата се изправиха пред параклиса и по указание на Жак стигнаха до една малка вратичка, пред която имаше няколко стъпала.

Жак се изкачи по тях и я отвори.

Вътрешността на параклиса беше осветена от трептяща синкава светлина. В средата се намираше голямо кресло, облечено в синьо кадифе, а над него висеше тъмнопурпурен балдахин, обшит със златисти фигури.

В креслото лежеше мъртвата Ирма!

Малката Лидия стоеше коленичила пред майка си с изкривено от ужас лице.

Когато Роджър се доближи до мъртвата, Лидия скочи и извика:

— Чичко полковник, чичко полковник! — гласът ѝ се задави в плач.

Роджър я взе на ръце и я целуна, след това започна да разглежда лицето на Ирма. Хвана ръцете ѝ — те бяха ледени.

— Ирма! — извика той силно.

Лидия продължаваше да плаче.

Хубавата жена бе неподвижна.

Тогава Роджър помоли Лидия да му разкаже какво се е случило.

Детето описа станалото, както и страха си от човека с черната брада.

— Не е ли този човекът? — попита Роджър, като сочеше Жак.

— Не! — отговори детето. — Когато видях брадатия, помислих, че е същият ужасен човек, който ме грабна от мама.

„Тогава той не е никой друг, освен Норт!“ — помисли Роджър, но за да се увери, попита пак:

— Истина ли е това, момиченце, или си сънувало?

— Не, истина е. Не съм сънувала. Аз виках и той ми каза, че ако продължавам, ще ме хвърли в пропастта.

Роджър слушаше възбудено.

— После какво стана? Как стана, че майка ти сега е тук?

— Не знам.

— Как така си дошла ти самата тук?

— Аз заспах и когато се събудих, се намерих тук.

Роджър бързо реши:

— Шелер, идете и доведете конете и файтона. Ще отнесем Ирма. Помогнете му, Жак!

Когато двамата излязоха, Роджър най-после остана сам с онази, която толкова много обичаше. Но що за щастие бе неговото? Тя бе мъртва. Той започна да ѝ шепне. Думи към мъртвец, скъп и непрежалим.

— Чичко полковник, мама няма ли да се събуди вече? — попита Лидия.

Роджър не знаеше какво да отговори на детето, което не можеше да схване, че майка му е умряла.

Той погледна лицето на Ирма. Стори му се, че по страните ѝ има слаба руменина. Наведе се и долови едва забележимо дишане в гърдите.

Той щеше да извика от радост, ако не бяха ударите, които в това време се чува на вратата.

Успокои уплашената Лидия и отиде да отвори.

На прага стояха Шелер, Жак и тримата телохранители.

Шелер обясни, че те не му позволили да впрегне.

— Да — намеси се Силвър. — Нашият господар, плантаторът, не позволява да изнесете мъртвата. Той сам ще я погребее. Вие можете да впрегнете, но да си заминете без нея.

— Но с какво право? — каза Роджър. — Аз съм полицейски началник.

— Милорд, вие знаете американските закони — отвърна самоуверено Силвър. — Плантаторите в своите ферми са абсолютни господари. И съдии, и полиция, и всичко!

— Тогава ще ме принудите да отида в града и да взема мерки срещу всичко това.

— Свободен сте да заминете, но тялото на мис ще остане тук.

Роджър, Лидия, Шелер и Жак напуснаха черквичката, а тримата телохранители останаха да пазят Ирма.

КОЛУМБИЯ

Градът Колумбия, с около петдесет хиляди жители по онова време, се намираше на близо 20 километра от плантацията на Върмънт.

Зданието на полицейската префектура се издигаше в центъра на града, на най-големия площад.

В широк и елегантен кабинет се бе разположил префектът Графърд — възрастен човек с мъжествени черти на лицето, верен на властта, която му бе поверена.

Негов заместник и пръв помощник бе един едър негър, спечелил с хитростта и ловкостта си доверието на своя шеф.

Като шпионин той бе направил големи услуги на полицията и така получи сегашния си завиден пост.

В този момент той бе в кабинета на префекта и му докладваше. Тъкмо свърши, един прислужник влезе и подаде една картичка.

Графърд прочете:

„Полковник Роджър“

После се обърна към негъра и каза:

— Самюъл, иди и покани полковника при мен.

Наистина това бе Роджър, който идваше да иска за задачата, с която се бе нагърбил, помощта на колумбийската полиция.

Той обясни в какво се състои работата и добави, че в случая става въпрос за търсения Йохан Гулд.

Графърд отвори широко очи.

— Сигурен ли сте? — възрази той.

— Сигурен съм! — твърдо обясни Роджър. — Този Гулд, който уби своя тъст, всъщност се казва Артур Норт и е инженер по професия, а освен това и авантюрист. Търсихме го, заловихме го, но той успя да избяга. От всичките ни преследвания и клопки той се изплъзва под различни имена. Доскоро той носеше името полковник Уилсън.

— Не познавам такъв офицер — прекъсна го Графърд.

— И сега — продължи Роджър — гонената от него Ирма, бивша негова първа жена, се намира в плантацията на богатия Върмънт.

— Върмънт ли? Но той скоро продаде своята плантация и не може по никакъв начин сега да бъде в плантацията и в хасиендата — забеляза Графърд учуден.

— Въпреки това е там.

— Невъзможно! — извика префектът. — Върмънт живее тук в града, в хотел „Интернационал“.

— Може да има в имението си свой представител.

— Трябва да се разбере това. Но убеден ли сте, че този Норт-Гулд-Уилсън действително е тук?

Графърд натисна звънеца.

Яви се Самюъл.

— Вземете със себе си Самюъл — обърна се префектът към Роджър. — Той е вещ агент. Натоварете го с търсенето, той е на ваше разположение.

Роджър погледна изпитателно негъра и го попита:

— Знаеш ли къде е плантацията на Върмънт?

— Ще я намеря — отвърна Самюъл.

Роджър обясни в какво се състои работата.

— И ще арестуваш този Гулд, или Норт, когото полковникът търси — обясни Графърд.

— Няма да е толкова лесно — забеляза Роджър. — Този Норт, или полковник Уилсън, както се нарича, е много опасен човек и може да убие всекиго, който се опита да го залови.

— От мен той няма да избяга — каза Самюъл.

— Самюъл е много силен — забеляза Графърд.

— Не е въпрос само, на сила, а и на хитрост — отвърна Роджър.

— Тогава, Самюъл, хвърли си униформата и се представи като негър, който търси работа — предложи Графърд.

— И внимателно ще разпитваш за лейди Ирма. Тя сега лежи мъртва в тази плантация. А в същото време ще разпитваш и за полковник Уилсън. Ако го намериш, ще му дадеш да разбере, че знаеш нещо за Ирма. Така задачата ти ще бъде двойка. Ще търсиш три лица, а пред всекиго, който иска да узнае какво търсиш, ще се представяш за негъра Сам.

Като даде тези наставления на негъра, Роджър излезе и веднага тръгна към хотел „Интернационал“.

Мислите му бяха тревожни. Четири имена се въртяха в главата му — Норт, Гулд, Уилсън и Върмънт — и той инстинктивно усещаше, че са свързани в едно цяло, в една загадка. Ключът на загадката бе Върмънт. Личността на този плантатор бе обвита в мрак, а същевременно тя можеше да хвърли най-ярката светлина върху загадката.

Роджър допускаше, че този Върмънт, който в момента се намираше в плантацията, не е истинският, и тогава въпросът беше дали той не е самият Норт. Освен това, макар че бе така категоричен пред Графърд, имаше нещо, което го караше да се съмнява. Този възел на съмнението Роджър трябваше сега да разреже, като види Върмънт, който почиваше в Колумбия.

Когато се представи на Върмънт, последният го изгледа студено и като си сложи монокъла, го попита:

— Каква е тази униформа?

— Аз съм полицейски полковник Роджър от Ню Йорк. Това е нашата униформа.

— Не познавам Ню Йорк.

— Няма значение, милорд. Дошъл съм при вас за едно сведение. Бих желал да зная кой купи от вас плантацията в околностите на този град? Ваш роднина ли е?

— Защо?

— Защото той се казва Върмънт.

— Плантацията се казва „Върмънт“, но човекът, който я купи...

— Кажете името му, моля ви!

— Чакайте... как се казваше, излязло е от паметта ми...

— Да не е Уилсън?

— Не... не... не е Уилсън — отвърна пак надменно Върмънт и като се извини сухо, преди Роджър да му зададе още въпроси, влезе бързо в съседната стая, изговаряйки:

— Бързам много. Оставете ме на мира.

Роджър остана обиден от подобно неуважение.

Освен това-онова, което узна, хвърляше малко светлина върху разследванията му. Личността на Върмънт от плантацията оставаше пак забулена в неизвестност.

Той отиде в пощата и уведоми Бърнард за случилото се.

Желанието да види още веднъж Ирма неудържимо го влечеше към фермата.

ЕДНО СТАРО ПРИЯТЕЛСТВО

До черквичката на чифлика, под гъстата сянка на дърветата се намираше една голяма гробница, в която погребваха бившите притежатели на имението и техните роднини.

Голямото, с високи сводове помещение произвеждаше тягостно впечатление. В него се разнасяше миризма на лаврови листа и други увехнали цветя, имаше няколко прозореца, през които проникваше дрезгава светлина.

Покрай стените бяха наредени саркофази от дърво или метал и повечето от тях имаха златни надписи — имената на покойниците. По средата на гробницата имаше отворен ковчег, чийто капак бе сложен на каменния под.

В този ковчег лежеше Ирма, покрита цялата с покривало от бял атлаз, така че само ръцете и главата ѝ се виждаха. Тя беше изваяна сякаш от мрамор под бледата светлина, която падаше върху нея от един прозорец. Една слаба червенина обаче още се забелязваше по страните ѝ, като че ли смъртта нямаше силата да я отнеме.

В гробницата цареше дълбока тишина, нарушавана единствено от еднообразното цъкане на един часовник, звук, който наподобяваше гризенето на дърво от червеи.

Голямо кандило висеше от тавана. С полагането на Ирма то трябваше да гори всяка нощ и с тази грижа беше натоварена негърката Леси. На всекиго под страх от смъртно наказание беше забранено да влиза в гробницата, чиято врата беше здраво заключена.

С настъпването на нощта леки стъпки приближиха до черквичката. Слаба светлина се показва между дърветата и в нея се очертаа полуголата фигура на негърката Леси. Като стигна до входа, тя се прекръсти като добра християнка, после сложи лампата и каната, които носеше, на земята и се напръска със светена вода. Едва тогава отвори вратата. Тя пристъпи леко по мраморния под, коленичи пред иконата на света Богородица, пред която гореше кандило, и се помоли. След това Леси напълни малкото кандилце с масло, защото то не

трябваше никога да угасва. Като свърши всичко това, тя извади от джоба на роклята си ключа и отвори вратата на гробницата. Влезе в нея, без да изпитва ни най-малък страх от жилището на мъртвите, като не забрави да вземе със себе си каната и лампата, защото и тук тя трябваше да се погрижи за кандилото преди настъпващата нощ.

Тя се приближи най-напред до отворения ковчег, повдигна лампата и освети Ирма. Леси се учуди, че умрялата все още има вид на спяща. След малко тя напълни кандилото и го запали. Слаба светлина обгърна гробницата и се разля по лицето на тази, която лежеше в ковчега. Леси не се бави много. Тя взе каната и лампата, излезе, като заключи след себе си вратата, и се изгуби в градината.

Звездна нощ падаше наоколо. Разноцветните осветени прозорци на гробницата правеха странно впечатление в мрака и излъчваха някаква скрита магическа сила...

Изведнъж наблизко изпращяха сухи клони и след това тишината се възцари отново. След малко близкият храсталак, който беше осветен от прозорците на черквичата, се раздвижи, две черни ръце си пробиваха път между листака и оттам се показва една черна глава. Като се увери, че наоколо няма никой друг, негърът излезе от скривалището си. Той беше гологлав, с боси нозе, облечен в бели панталони и късо палто със същия цвят.

Човекът огледа непознатата черквица, но скоро вниманието му беше привлечено от осветените прозорци на гробницата и той реши, че вътре има някой. Негърът се промъкна по-близо и погледна в гробницата. Лек вик се изтръгна от дебелиите му устни. Той се огледа и се прекръсти. Това, което видя, му се стори като страшен сън. В гробницата до ковчега на Ирма стоеше една непозната жена, облечена в бяло. Тя държеше съд, от който капна няколко капки върху устните на Ирма. Жената не можеше да види изкривеното от ужас лице на негъра. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху лежащата в ковчега, която тя беше повдигнала малко с едната си ръка. Негърът стоеше като вкаменен.

Едва когато жената в бяло тръгна да излиза, той отстъпи няколко крачки. След като заключи вратата на гробницата, жената излезе от черквичата и започна да слиза по стълбите подобно на призрак. Негърът се сви бързо в храсталака и излезе чак когато се убеди, че

жената си е отишла. В това време се приближи Леси, която идеше от противоположната страна. Когато го зърна, тя спря уплашена.

— Кой е тук? — попита тя. — Дете на смъртта ли си ти? Ами ако те види плантаторът?

И тя изпружи смешно врата си. Изведнъж Леси плесна с ръце.

— Ти ли си, Сам? — извика тя.

И наистина това беше негърът Самюъл.

— Как влезе тук? — продължи тя. — Не знаеш ли, че никой няма право да ходи из тези места. Ако те види плантаторът, обречен си на смърт.

Самюъл махна презрително с ръка.

— Не се боя от него, но ти видя ли белия призрак?

— Това е бившата наша лейди!

— Тя беше в гробницата.

— Остави я на мира. Каж ми какво търсиш ти тук? Да не искаш да работиш отново при нас?

— Ами кой е в ковчегата? — попита Самюъл, вместо да отговори на въпросите на Леси.

— Една чужденка, която умря тук. Ела!

— От какво се боиш, Леси! И сегашният ли плантатор е такова куче като бившия?

— Ако ни намери тук, ще ни застреля!

Леси беше хванала Сам за ръката и го дърпаше след себе си.

— Аз мислех, че си в града, Сам — каза тя. — Беше се разчуло, че си станал полицейски агент.

— Такъв съм си и сега.

— Ами тогава защо не носиш предишното си облекло? Да не си уволнен?

Самюъл се изсмя тихо.

— Аз търся някого — каза той. — Ето вече два дена скитам по тези места и за да не познае някой в мене полицейския агент, се преоблякох така, както ме виждаш.

— Не ходи вече в гробницата! Каж ми кого търсиш?

— Не е ли идвал тук някакъв полковник?

— Да, и той взе със себе си детето на тази чужда лейди. Напразно го търсиш, защото той вече не е тук.

— Зная това. Аз не търся него. Къде е новият плантатор?

— Вкъщи. Той си има сега собствени телохранители. Доколкото зная, този Върмънт е толкова богат, колкото и предишният...

— Я гледай ти, как се срещнахме ние пак, двамата стари приятели! — каза Сам. — Нека отидем по-добре към оборите и да поседнем малко, защото съм много уморен. Ще ми разкажеш всичко, което се е случило тук. Ти каза, че жената в бяло била лейди Елен, нали? Тогава кажи ми защо тя стои още тук, когато плантаторът Върмънт се намира в Колумбия?

— Нима не знаеш какво се случи тук, във фермата? — отговори Леси и влезе със Сам в едно от тъмните помещения на постройката за слугите. Седнаха на една ниска пейка.

— Минаха много години, откакто си заминах оттук.

— Но аз те познах веднага. Тогава ти избяга от камшика. Новият надзирател Жак е по-справедлив и по-човечен от бившия.

Самюъл хвана бързо ръката на Леси в порив на внезапен гняв.

— По дяволите! — скръцна той със зъби. — Спомняш ли си как ми смъкнаха кожата с бича?

— Да. И ти поиска да се оплачеш на Върмънт, но за теб стана още по-лошо, Сам.

— Надзирателят беше куче, а пък Върмънт нещо повече и от това — цял тигър. Когато избягах с окървавено тяло в горите, той пусна ловджиите да ме преследват с кучетата. И все пак, Леси, останах жив.

— И на мен не ми беше много добре, Сам. Ако благородната лейди Елен не беше се смилила над мен, и аз щях да загина тогава под изтезанията на мъчителите. Горката лейди, и тя самата не можеше да се защитава...

— Така се избавих, Леси. Изтощен от загубата на много кръв, отслабнал като скелет, аз почти умирах от глад и жажда, когато след едноседмично скитане из блатата попаднах при един лодкар. И този човек ме спаси. Аз му работих и чрез моя труд му доказах признателността си. След известно време той умря и аз пак останах сам. Тогава отидох в Колумбия. Това е накъсо историята на моя живот, Леси. А сега разправи ми какво се случи с лейди Елен?

— И на нея беше толкова зле, колкото и на нас. Плантаторът беше един немилостив дявол! Един ден той разпространи новината, че тя се била самоубила, като се хвърлила в кладенеца.

— И след всичко това ти казваш, че онази жена била лейди Елен?

— Да, тя се явява понякога. Ех, тя беше ангел. Колкото плантаторът беше лош, толкова тя беше добра! Най-после се отървахме от него!

— А как стои работата с новия плантатор, Леси?

— Ех — изръмжа негърката, — той не се интересува от негрите, оставя Жак да се разпорежда с тях. И Жак не го обича твърде.

— Няма ли той жени и слугини?

— Досега, освен телохранителите си той не е довел други, но мисля, че има и жена, и слугини.

— Казал ли е това някому?

Леси поклати глава.

— Не — отговори тя, — но Леси видя нещо!

— Ти ходиш ли понякога въщи?

— Разбира се. Леси и личните му телохранители трябва да му служат.

— И какво видя?

Негърката насмалко щеше да се изсмее, тя мушна само Сам с лакътя си.

— Горе в стаята има един бял скрин. Какво мислиш, че видях в него, когато го отворих преди няколко дни?

Сега тя започна да се смее и не можеше да се укроти лесно.

— Ако не бях го погледнала по-отблизо, бих помислила, че е темето на някой индианец.

— О, сигурно ще е било някоя женска перука, Леси?

— Да, това беше червена женска перука, от ония, които жените употребяват да си красят главите.

— И по това ли заключи, че той е женен?

— Ех, Сам, ако въпросната лейди не е женена за него, не би му показала перуката си!

На свой ред се засмя сега и Самюъл.

— Имаш право, Леси — каза той.

— Тогава потършувах още.

— Ах, ти си любопитна като всички негърки.

Леси сложи показалец на гърдите му.

— Точно колкото и мъжете — каза тя.

— Така да бъде — съгласи се той.

— И тъй, в скрина беше окачен и един червен сюртук, един вид фрак, но хубав и скъп.

Самюъл наостри уши.

— Не беше ли червена униформата, Леси?

— Мисля, че беше ливрея — се поправи тя, — която трябва да е на някой слуга. Тогава си помислих, че лейди е пристигнала тук заедно със слугата си.

Самюъл се наведе към Леси.

— Слушай — прошепна й той, — не си ли виждала тук някога офицер с червена униформа, полковник или нещо подобно?

Леси поклати глава.

— Оня сюртук още ли е горе? Има ли златни копчета?

— Да, той има златни копчета като ливрея.

— Ще ми направиш ли една услуга, Леси?

— Защо не, Сам, нали сме стари приятели!

— Тогава донеси ми червената дреха или ме заведи горе да я видя.

Леси го погледна учудено.

— Какво ти дойде наум? — извика тя.

— Не искам нищо друго, само да видя дрехата!

— Сега не може, утре.

— Добре, нека бъде утре!

— Само ако плантаторът не е вкъщи. Ние трябва да използваме времето, когато къщата е празна.

— Ще можеш ли да ме държиш дотогава тук, Леси?

— Остани колкото искаш, но се пази да не те види някой.

— Разбрахме се — каза Самюъл и подаде черната си ръка на Леси. Тя я стисна в знак на съгласие.

РОДЖЪР И ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

Полковникът остави малката Лидия в Колумбия и се върна на кон във фермата. Всичко беше спокойно, когато той пристигна там. Никой не се яви да го посрещне. Роджър искаше да направи последен опит да получи тялото на Ирма. Той щеше да се отнесе лично до плантатора, когото не познаваше и когото всички наричаха новия Върмънт. Може би той щеше да сполучи да убеди плантатора да се откаже от решението си да задържи мъртвата, защото той най-сетне нямаше никакъв интерес. Изглежда, че само гордостта и желанието да покаже неограничената си власт го подтикваха към това. Все пак Роджър се надяваше да сполучи.

Късно следобед Роджър влезе в двора. Понеже не видя никой, той отведе сам коня си в обора. Оттам се отправи към жилището. Вратата беше заключена. Роджър почука. След малко вратата се отвори и Силвър, облечен в униформата си, се появи пред полковника.

— Искам да говоря с господин плантатора — каза Роджър и влезе в коридора.

— Невъзможно! — отговори Силвър с глас, пресипнал от пиянство. — Доколкото зная, плантаторът не е вкъщи.

— А пък на мене ми се струва, че нищо не знаеш — каза Роджър нетърпеливо.

— Идете горе, там ще намерите институтора — каза Силвър и поиска да се отдалечи.

— Институтора ли? — попита бързо Роджър.

— Искях да кажа инструктора — поправи се Силвър и показа с ръка нагоре, — нашия инструктор.

„Този човек здравата се е напил! — си каза Роджър и започна да се изкачва по стълбата. — Хубава гвардия!“

В една от горните стаи на къщата, вратата, на която беше отворена, седеше Евънз. Той дори не се помръдна, когато се появи полковникът.

— Искам да говоря с плантатора. Аз съм полицейският полковник Роджър.

— Плантаторът не е тук. Напразно ще го чакате, защото е на лов — отговори флегматично Евънз.

— Но аз трябва да говоря с него.

— Това не е толкова лесно. Плантаторът е много горд и е малко разположен да говори с когото и да е. Ако искате обаче да научите нещо, то мога да ви дам обяснения и аз, защото аз съм неговата дясна ръка.

— Идвам за лейди Ирма.

— А, да, мъртвата, зная.

— Тя е умряла от неестествена смърт, така че искам да установя причината за смъртта. Освен това имам интерес да я взема със себе си.

— Твърде късно, милорд. Лейди вече е погребана.

— Погребана ли?... И аз не можах да я видя още веднъж!

Евънз повдигна равнодушно рамене.

— Нямам вина — каза той, — само плантаторът има право да заповядва тук.

— А къде е погребана?

— В гробницата, милорд.

Роджър почувства прилив на гняв.

— Да, да, вие пристигнахте твърде късно — каза Евънз. — А пък уж имахте намерение да заявите за този случай, искахте да доведете помощ от града... Откажете се впрочем от вашите планове и по-добре се върнете в Ню Йорк. Вярвайте ми, нищо няма да направите!

Гневът на полковника порасна. Той виждаше, че подлецът се подиграва с него.

— Въпреки всичко аз трябва да зная от каква смърт е умряла лейди Ирма — каза той. — Има средства да постигна целта си, бъди уверен в това. Колкото до плантатора, аз трябва да го видя... Много съмнително ми се струва, че и той се казва Върмънт.

Евънз се изсмя.

— А на вас какво ви влиза в работата дали името му е Върмънт? Той има пълно право на това, защото е притежател на земите от Върмънт.

— Не знаеш ли дали настоящият ти господар носи някаква червена униформа? — попита Роджър, без да подозира, че

инструкторът е съучастник на Норт.

— Червена униформа ли? Не, не съм виждал плантатора с подобна униформа. Пък и защо ли би я носил?

— Кога ще се върне плантаторът?

— Не мога да ви кажа — може нощес, а може и по-късно.

Роджър се убеди, че няма да може да изтръгне нещо от този човек. Той излезе от стаята, като обмисляше дали да чака завръщането на плантатора. Смрачаваше се. Изведнъж шум от приближаваща се каляска го накара да помисли, че може би плантаторът се връща от лов. Роджър инстинктивно се скри в сянката на дърветата, откъдето можеше да наблюдава, без да бъде забелязан. Едва стори това, и на шосето спря един файтон. Полковникът трепна.

От файтона слезе дама, която носеше син копринен воал. В нея той позна жената, известна под името Астрела, която беше свързана с Норт. Тъй като той се появяваше винаги там, където беше и Астрела, следователно плантаторът беше именно човекът, когото Роджър търсеше. Това откритие го зарадва, но той намери за благоразумно да остане скрит зад дърветата. Какво щеше да му помогне арестуването на тази жена? По-добре да я остави на свобода и да дочака завръщането на плантатора.

Роджър обаче беше в много неизгодно положение. Той беше сам, а тези хора нямаше да се спрат пред нищо.

Жената влезе вкъщи. Тогава Роджър си спомни за негъра полицаи Самюъл, който му беше препоръчан от Графърд. Той трябваше да се намира някъде наблизо. Само да можеше да го намери! Самюъл беше работил във фермата и я познаваше. Ако го намереше, той щеше да има един помощник в случай на опасност.

Беше се мръкнало. Роджър излезе на шосето и се огледа за Самюъл. С негова помощ той искаше да обискира къщата, докато се завърне плантаторът. В това време жената със синия воал се разхождаше из къщата с такава самоувереност, сякаш имаше особени права. За нея беше повече от сигурно, че плантаторът не беше никой друг, освен Артур Норт.

След като се убеди, че в долните стаи няма никой, тя се качи горе. Евънз, излегнат на канапето, се вдигна учудено, като я видя. Нейното идване обаче не го изненада много, защото той знаеше, че Артур отдавна е в тесни връзки с тази жена. Евънз стана от канапето,

но жената с воала не му обърна никакво внимание. Тя премина гордо покрай него и тръгна към съседната стая.

— Не е ли тук плантаторът? — попита тя с някакъв странен глас, който се стори на Евънз мъжки. Той обаче помисли, че тя е пресипнала.

— Плантаторът може да пристигне всеки миг — отговори той.

Жената влезе в съседната стая, като заключи вратата след себе си. Тя правеше всичко така, като че ли имаше най-големи права в тази къща. Евънз се усмихна.

— Йохан Гулд ще има за какво да се зарадва. Трябва да е красавица. Има фигура на кралица. Жалко, че човек не може да ѝ се полюбува...

Той пак се изтегна на канапето. След малко дочу долу стъпки и се послуша. Трябва да е Гулд, или Норт! Евънз стана, излезе в преддверието и погледна надолу по стълбата. Той съгледа голямата сламена шапка и синята дреха на плантатора. Норт се качваше по стълбата. Евънз му направи знак с ръка.

— Срещна ли началника на нюйоркската полиция? — попита той натъртено. Артур вдигна очи.

— Той идва тук и пита за вас. Струва ми се, че търси нещо. Може би е още долу. Мисля, че ще се върне.

— Какво иска? — попита рязко Норт и заканителни пламъчета блеснаха в очите му.

— Иска да говори с вас.

— Нямам какво да говоря с него — каза Норт и направи няколко крачки. — Ако дойде още веднъж, изгонете го! Забранявам му да стъпва в земите ми!

— Иска да вземе лейди Ирма със себе си — добави тайнствено Евънз, — и не отстъпва от намеренията си по никакъв начин.

— Да не е дръзнал някой от вас да му каже къде е миледи?

— Никой не е произнасял нито дума, милорд.

— Веднага да се маха от земите ми!

Евънз се приближи до Норт и му показва съседната стая.

— Имате посещение — каза той с мазна усмивка.

Артур го изглежда яростно.

— Какво значи това? — попита той твърдо.

— Жената със синия воал дойде — отговори Евънз.

Норт сякаш се изплаши от това известие. Този човек като че ли му казваше нещо невероятно.

— Искам да кажа приятелката ви, жената със синия воал — каза той сега с приятелски глас. — Тя чака в оръжейната.

— Да не сънуваш — промълви Артур.

— Тя е тук. Да ѝ съобщя ли, че...

— Махни се, клетнико! — извика Артур, побледнял и раздразнен. — Ти си сънувал!

— Как може да съм сънувал, милорд! — каза Евънз. — Аз бях трезвен като сега. Защо се изплашихте толкова? Като че ли не съм виждал тази жена толкова пъти у вас. Ето, тя сега е тук и ви чака. Това е всичко, което имам да ви доложам.

Норт остана неподвижен на мястото си. Очите му горяха. Той беше под впечатлението, че го грози страшна опасност. В стаята започна да пада мрак.

ВЪЗКРЪСВАНЕТО

В мрачната гробница, в която се намираше отвореният ковчег, мъждукаше слаба светлина.

В гробницата нямаше никой. Изведнъж клепачите на Ирма трепнаха. Ръцете ѝ се раздвижиха и търсейки опора, се хванаха за ръбовете на ковчега. Тя се повдигна.

Норт я беше приспал с един особен прах, размесен с млякото, и сега я държеше във властта си. Той се надяваше, че след това тя ще се подчини по-лесно.

Ирма отвори очи. Скоро тяхната кротост и доброта отстъпиха място на ужаса, който я обзе. Тя се огледа. Навсякъде покрай стените бяха наредени ковчези. Силен писък се изтръгна от устата ѝ и главата ѝ падна върху възглавницата. Странната тишина започна да ѝ действа. Изведнъж тя се изправи на крака и като събра всичките си сили, олюлявайки се, тръгна към вратата. Ново ужасно отрицание я вцепени: вратата беше заключена.

Мислите ѝ се разбъркаха. Тя не знаеше къде се намира. Внезапно образът на плантатора изникна в умореното ѝ съзнание и устните ѝ промълвиха името Артур...

Ирма трепна. Една врата се отвори. Приблжиха се стъпки.

„Това е Артур“ — помисли Ирма. Обзе я неописуем страх. Този човек присъстваше във въображението ѝ като зъл дух. Тя трябваше да се скрие, защото ключът вече щракаше в бравата на вратата на гробницата. Ирма намери удобно скривалище в един ъгъл зад ковчезите. Вратата се отвори бавно. Ирма не смееше дори да диша.

Беше Леси. Тя държеше в едната си ръка фенер, а в другата съд с масло. Приблжи се до ковчега и го освети. Като забеляза, че е празен, тя отстъпи смутено няколко крачки назад. Без да разбира какво е станало, Леси извика:

— Миледи!

Ирма позна гласа на негърката, излезе от скривалището си и се затича към нея.

— Леси, за Бога, спаси ме! — извика тя.

— Жива ли сте, миледи? — каза Леси и освети бледото лице на Ирма.

— Спаси ме, изведи ме бързо оттук!

Леси се изплаши.

— Ами ако дойде плантаторът?

— Имай милост, Леси! Ако остана още една нощ тук, ще умра!

— Ако плантаторът узнае, че съм помогнала на миледи да избяга, ще ме пребие от бой.

— Никой няма да узнае, че си ме пуснала.

— Плантаторът идва тук. Когато види ковчега празен, той вече ще знае кой ви е пуснал. Само аз имам ключ от тази врата.

— Тогава отвори един прозорец, за да помисли плантаторът, че съм излязла оттам.

Негърката явно разбра разумността на това предложение, защото отиде към един прозорец и го отвори. След като приготви и запали кандилото, тя и Ирма напуснаха гробницата.

В това време Роджър, след като видя дамата със синия воал да влиза в къщата, излезе предпазливо на пътя. Не мина много време и той видя един негър, който се беше отправил към големия обор.

Той го проследи и извика:

— Сам!

Негърът се спря.

— Ти ли си, Сам? — каза Роджър, като го приближи.

— Аз съм, милорд — изръмжа радостно негърът. — Претърсих почти всички ъгли.

— Е, откри ли нещо?

— Да не стоим тук, милорд — каза негърът, като се огледа. — Може да ни видят. Аз живея в стаята на Леси, нека отидем там!

Той тръгна напред, Роджър го последва. В стаята на Леси Самюъл разказа всичко, което беше научил от старата си приятелка.

Когато Ирма и Леси излязоха от гробницата, навън цареше пълен мрак. Леси хвана изнемоцялата Ирма под мишницата и я поведе. В това време някой я повика по име. Беше гласът на Сам.

Ирма изтръпна.

— Скрый ме! — простена тя и хвана Леси за ръката.

— Не се страхувай, това е наш човек.

Сам се приближи.

— Имаме посещение, Леси — каза радостно Самюъл, без да забележи приближаването на Роджър.

— Охо — каза Леси на свой ред, — значи господинът с униформата се завърна?

— О, небеса — извика Ирма, — това е моето избавление! Роджър, вие сте тук?

Роджър ускори крачките си.

— Ирма! — извика той и протегна към нея и двете си ръце. Тя залитна напред, олюлявайки се от слабост, и плачейки, падна в обятията на Роджър.

— Клето същество, изстрадало сърце, вие се избавихте от смъртта! Горے главата! Ние ще се справим с тези престъпници! Но сега трябва бързо да се махаме оттук.

Ирма вдигна глава.

— Имате право, Роджър, аз не трябва да остана нито минута повече тук. Трябва да бягам. Вие ще ми помогнете, нали?

— Самюъл, имаш ли кон със себе си? — попита Роджър.

— Да, милорд — отвърна негърът.

— Миледи трябва да бъде отведена незабавно за Колумбия. Ние ще я придружим. Пригответи се, тръгваме веднага!

Самюъл се почеса по врата.

— Да тръгнем ли? — попита той. — Ами тук кой ще остане да наблюдава?

— Най-напред ще оставим лейди на сигурно място и веднага ще се върнем тук. Аз мисля, че никой няма да успее да се изплъзне от ръцете ни. Дамата със синия воал дойде, за да чака плантатора. Не се съмнявам, че той е Гулд, или Норт.

— Да, Роджър, така е — извика Ирма. — Той е Норт.

Самюъл все още се колебаеше.

— Ако тук не остане никой, може да се случат много работи.

— Леси ще бди — каза негърката, като се приближи до Роджър. — Леси ще легне на верандата и ще гледа кой влиза и кой излиза. О, тя ще пази зорко и нищо няма да убегне от очите ѝ.

— Можете спокойно да се доверите на тази негърка, Роджър — каза Ирма. — Тя е вярна жена.

— Ако Леси иска да пази — каза Самюъл, — тогава работата е друга.

— Роджър, къде е моята малка Лидия? — попита Ирма. — Аз трябва да я взема със себе си. Там ли е тя — в тази страшна къща?

— Не, Ирма! Детето не е тук. То отдавна се намира на сигурно място. Лидия е при Шелер, оставих ги и двамата в града.

— О, вие сте толкова добър и благороден човек! — извика Ирма, като хвана ръката на Роджър и я стисна, преизпълнена с любов и признателност. — Пак ми направихте едно благодеяние. Кажете как ще мога да ви се отплатя за всички добрини, които сте ми сторили досега?

— Като оставите всички съмнения настрани и ми подадете ръката си! И така, Леси — обърна се той към негърката, — доверявам ти се напълно. Ето това е за твоите услуги!

И Роджър сложи няколко монети в ръката ѝ.

— О, Леси благодари на добрия маса — каза негърката. — Леси държи повече на милорда, на миледи и на Сам, отколкото на новия плантатор. Той е един свиреп тигър, както и бившият, стар или нов, Върмънт си остава същият.

— Добре, Леси. Отваряй си очите.

Роджър изведе коня си от обора и качи Ирма на седлото. Той и Самюъл тръгнаха пеша. Когато стигнаха до мястото, където бе скрил коня на Самюъл, Роджър, макар и малко неохотно, възседна крантата на негъра. Остана пеша само Самюъл.

Призори групата стигна до едно малко селище, където си почина малко. Кметът притежаваше файтон и се съгласи да отведе Ирма в града. Роджър и Самюъл възседнаха конете си и конвоираха файтона.

Пътуването мина без препятствия и още същата вечер нашите пътешественици пристигнаха в Колумбия. Малката Лидия, изпълнена с неописуема радост, се хвърли в майчините обятия, Фриц Шелер също се зарадва, като видя Ирма.

В отсъствието на Роджър беше пристигнала една телеграма от Ню Йорк на негов адрес. Шелер му я подаде и Роджър и разтвори с нетърпение.

Маршъл Бърнард му съобщаваше със съжаление, че не можел още да тръгне, но в замяна на това полицейският агент Макнийл, който ценял много Роджър, отпътувал от Ню Йорк, за да се постави на негово разположение в търсенето на Норт... „Макнийл пътува

дегизиран като Астрела, дамата със синия воал, защото така той се надява по-лесно да открие този, когото търсим“ — завършваше писмото.

Роджър се развълнува.

— Ако знаех това по-рано! — извика той. — Значи онази дама със синия воал, която видях, че влиза в хасиендата на плантатора, не е била неговата съучастница, а Макнийл...

Самюъл зяпна от учудване.

— Това се казва хитрост — извика той. Идеята на Макнийл му хареса много. — Но той е сам, милорд, да не пострада!

— Ние трябва да му се притечем на помощ! Хайде, Самюъл, бързо назад!

МАКНИЙЛ

В оръжейната стая на хасиендата дамата със синия воал беше седнала на едно кресло, украсено с рога от елен. Не беше свалила воала и седеше много неспокойно и самонадеяно. Изведнъж тя се изправи с решителността на човек, който е намислил нещо. Премина в съседната стая — спалнята на плантатора. Тя беше мебелирана с голяма разточителност. Един огромен креват от скъпо дърво заемаше близо половината стая. Освен него тук имаше кресла, маси от мрамор, необикновено големи огледала и каси за лед, чието предназначение беше да изстудяват помещението. Изрисуваните стени допълваха разкошната мебелировка. Дамата с воала се заинтересува от това помещение. Тя запали една свещ. Тук имаше няколко гардероба и скринове. Те не бяха заключени и гостенката можеше безпрепятствено да разгледа тяхното съдържание. На дъното на един от тях ѝ се мярна нещо червено. Тя го извади и видя, че това е военна униформа с всички отличителни знаци на полковника.

Този мундир изглежда твърде много заинтересува дамата с воала, защото тя го взе и го отнесе в оръжейната стая. Там тя го сложи на едно кресло и го покри. След това пак седна на предишното си място. Свещта осветяваше просторната стая със слабата си светлина. Погледът на дамата се плъзна разсеяно по оръжията, които бяха закачени по стените.

Гласове достигнаха до слуха ѝ. Тя не можа да схване думите. Приблужи до масата. В този миг вратата се отвори и плантаторът се показва на прага. Той се спря за малко и огледа жената. По лицето му се изписа иронична усмивка. Той се приближи, запита:

— Кой си ти?

И тогава с едно неочаквано движение дръпна воала, преди жената да успее да се отстрани. Норт се изсмя дяволски.

— Я гледай ти, под воала се крие брадата муцуна.

Наистина това беше Макнийл. Той се приближи до плантатора и каза с твърд глас:

— Арестувам те в името на закона. Ти си Йохан Гулд!

Норт се изсмя с див глас.

— Удивителна шега! Този човек влиза преоблечен като жена в къщата ми и иска да ме арестува.

— Предай се! Ти си убиецът на корабопритежателя Шмит — извика Макнийл и понечи да хване Норт. Но той с презрение блъсна полицая и го отстрани от себе си.

— Махай се, негоднико! — изрева той. — С обикновени крадци като тебе се разправяме иначе.

— Твоите извъртания няма да ти помогнат с нищо, Йохан Гулд. Ти си разобличен! Имам доказателства, че ти си отдавна търсеният престъпник, който, преоблечен с униформата на полковник Уилсън, рани Маршъл Бърнард.

— Имаш ли доказателства за това? — попита Норт, смеейки се. — Къде са те? Не мога ли да ги видя и аз?

Макнийл дръпна покривката от креслото и откри червения мундир.

— И сега ли ще отказваш, клетнико? — извика той. В очите му горяха гневни пламъци.

Норт се вцепени пред тези необорими доказателства, но скоро се овладя.

— Какво ме интересува този мундир! Той не е мой. Кой знае от кого е останал в тази стая! А пък колкото до твоята идея да дойдеш преоблечен тук, за да ме ограбиш, и при това да разиграваш ролята на полицаи, ей Богу, по-великолепно нещо от това досега не съм виждал!... Нечувана история! Собственикът на дома да бъде арестуван от крадец!... Аз съм единственият господар на тази къща и на околните полета и по силата на властта си арестувам тебе!

— Аз съм полицейският агент Макнийл — извика полицаят и с един бърз замах свали роклята и забрадката, които скриваха униформата му. — Можеш спокойно да разиграваш комедията на ограбен стопанин, обаче това няма никакво значение...

— Момчета! — извика Норт със силен глас.

Евънз и другарите му се появиха.

— Хванете този натрапник, който се е промъкнал тук, преоблечен като жена. Хванете го и го пазете добре! Той ще остане наш пленник.

Макнийл разбра, че беше изпаднал в опасно положение. Той беше сам срещу четирима. Тримата телохранители се хвърлиха като диви зверове към него и скоро той беше здраво вързан.

— По-късно ще реша какво да правите с него. Засега го пазете добре! — каза Норт.

Силвър вдигна роклята и забрадката и заедно с шапката и синия воал ги отнесе в съседната стая.

— Имаш късмет, че не си сам! — извика Макнийл с глас, треперещ от яд. — Сега ти ме държиш във властта си, но бъди сигурен, че няма да се избавиш от участието, която те очаква. Не след дълго време къщата ти ще бъде обкръжена от войници и тогава ще стане ясно на всички, че ти си убиецът Йохан Гулд. Аз те познавам! И горко ти, ако дръзнеш да посегнеш на живота ми! Това ще бъде последната мръсотия, която извършваш.

— Този човек е или луд, или някой изкусен мошеник — каза Норт. — Засега да остане тук! Но той може да има съучастници, които чакат отвън някакъв знак. Затова претърсете около къщата и после заемете постове така, че да можете да наблюдавате кой влиза и излиза оттук.

Норт излезе от стаята и отиде в салона. Телохранителите го последваха. След това се отдалечиха мълчаливо, за да изпълнят заповедите му.

Макнийл не можеше да помръдне. Хората на Гулд го бяха вързали здраво за креслото. Но все пак той имаше една надежда: знаеше, че Роджър се намира някъде наблизо.

Съмна се, а Макнийл стоеше все още вързан. Въжетата бяха се впили в тялото му и му причиняваха ужасни болки. При това го измъчваше и страшна жажда. Напразно Макнийл се опитваше да развърже възлите. Най-после умората го надви и той заспа.

Междувременно Норт откри бягството на Ирма и избухна в страшен гняв. Той ругаеше телохранителите си и ги заплашваше. Когато се поуспокои малко, той им заповяда да търсят навсякъде. Евънз, Хари и Силвър се пръснаха на различни страни... Напразно, те нищо не намериха.

През следващата нощ Евънз се върна запъхтян в хасиендата „Върмънт“. Той завари Норт още буден в салона.

— Идват! — каза припряно Евънз.

— Кой иде, подлецо? — попита Норт, без да стане от канапето, на което беше се изтегнал.

— Полицията.

— Каква полиция?

— Роджър с един негър — отвърна Евънз. — А колко още идват след тях или колко са тук наблизко, не зная.

— Какво искат тези безобразници? — почти извика Норт с рязък глас.

Евънз показа стаята, в която се намираше пленникът.

— Ами ако намерят онзи там?

— По дяволите! — изруга Норт. — Този нещастник жив ли е още?

— Бях преди малко в стаята — каза Евънз.

— Е, и какво намери там!

— Пленникът седеше на канапето със затворени очи.

— Изнесете този негодник оттам!

— Къде да го занесем, милорд? Полицайте сигурно ще го търсят навсякъде.

— Хвърлете го в ямата на дивите котки.

Евънз се усмихна лукаво.

— Вярно, там той ще бъде на сигурно място.

— Хвърлете го чак на дъното! Ти знаеш къде е ямата, нали?

— Зная, зад градината. Но ние трябва да изнесем човека от къщи. А ако до това време полицайте я обградят?...

— Проклетнико, ти си винаги по-страхлив, отколкото трябва! — кресна Норт и удари с всичка сила Евънз по лицето.

Евънз се разтрепери от гняв. Той не очакваше това от Норт, който беше по-голям престъпник от него. Посегна да се хвърли върху него, но в това време очите му срещнаха очите на Норт. А те притежаваха странна сила, една неопишуема, магическа сила, която смрази Евънз.

— Какво искаш да правиш, нещастнико? — извика Норт.

Евънз не отговори.

Норт показва вратата.

— Донеси забрадката, роклята и шапката със синия воал! — заповяда той.

Евънз беше благодарен, че се е избавил от ужасните очи на Норт. Той сведе глава и след малко донесе исканите неща.

— Остави ги на този стол! — извика Норт. — Какво прави онзи разбойник?

— Не се и помръдва дори. Седи неподвижен на мястото си с глава, отпусната на гърдите.

— Извикай и другите!

Евънз изпълни заповедта. Силвър и Хари се появиха в салона.

— Хвърлете чужденеца в ямата на дивите котки!

Това беше тъкмо по вкуса им. Те изпитаха радостта на звяра, когато разкъсва плячката си.

— Няма ли в ямата и тигри... пантери? — попита радостно Хари.

— Не се бавете! По-скоро хвърлете чужденеца в ямата!

Хари и Силвър се заеха с изпълнението на заповедта. Евънз тръгна след тях. В гърдите му бушуваше страшна омраза. Макнийл, лишен от чувства, седеше облегнат в креслото. Силвър и Хари започнаха със смях и подигравки да го развързват. Евънз стоеше настрана.

— Значи искате да го хвърлите в ямата? — попита той.

— Така заповяда плантаторът.

— Много добре! Това значи с този полицаи в ръце навън да попаднем сами в ръцете на други полицаи. Това, което ви очаква в този случай, можете сами да отгатнете.

Силвър вдигна глава и изглежда учудено Евънз.

— Той има право — каза Силвър, обръщайки се към Хари.

— Следвайте ме! — заповяда Евънз. — Аз ще ви покажа един сигурен път.

— Умно момче е Евънз — каза Силвър. — Той винаги знае как да постъпва.

Силвър и Хари вдигнаха Макнийл на ръце. Евънз мина напред, за да осветява пътя на другарите си. Той слезе по стълбата, която водеше за избата. Другите го следваха бавно.

НА СТРАЖА

Леси лежеше върху една рогозка на верандата. Тя не спеше и наблюдаваше всичко. Но въпреки това не беше открила досега нищо необикновено. Беше видяла телохранителите да влизат и да излизат често от къщи. Вратата на къщата се отвори. Леси трепна и се послуша. Някой излизаше на верандата. Зорките очи на негърката, свикнали с тъмнината, познаха дошлия. Беше жена, с лице, покрито с плътен воал. В един миг Леси се изправи безшумно като котка на крака. Тя почака един миг, скрита зад зеленината около верандата. След това излезе от скривалището си и погледна надолу. Жената беше вече изчезнала в непрогледния мрак. Леси не я проследи, понеже беше получила заповед да стои на стража в къщата и да наблюдава всичко, което ставаше в нея.

Изведнъж до ушите ѝ достигна лек шум, който постепенно се усилваше. Изглежда бяха хора, които се приближават и шепнат. Леси се скри отново в зеленината.

Стъпките скоро отекнаха по пътеката, Леси позна гласовете им. Тя излезе на верандата. В същото време я повикаха по име. Роджър се връщаше със Сам.

Леси се затича с пъргавина на котка и слезе твърде леко по стълбата.

— Леси е — промълви Сам.

— Има ли някой тук наблизо? — попита тихо Роджър.

— Няма никой, маса — отговори Леси, — абсолютно никой.

— Дойде ли си плантаторът?

— Не е идвал никой, маса!

— Струва ми се, че не си пазила добре — каза Роджър сърдито.

— Ти си спала.

Леси поклати глава.

— Кълна се, че не е идвал никой. Само телохранителите идваха. Преди половин час излезе и една жена от къщи.

— Да не е дамата със синия воал?

— Да, маса. Жената, която излезе, носеше на лицето си воал.

— Дяволска работа — тя си отишла, а пък плантаторът не е идвал още! Да не лъжеш, Леси?

— Милорд, аз гарантирам за Леси — каза Самюъл кротко.

— Може би тя се е излъгала, тъй като не е наблюдавала добре.

Негърката поклати глава.

— Не знам дали плантаторът е вкъщи — отвърна тя. — Не съм го видяла с очи.

— Тогава трябва да пазим!

— Тихо!... Какво ли е това? — пошепна внезапно Самюъл, като вдигна ръка.

— Какво ли може да бъде? — обади се Леси. — Трябва да са телохранителите.

— Пият безобразниците проклетите — промълви Роджър.

— Милорд, аз ще се вмъкна в къщата и ще видя дали плантаторът е там — каза Самюъл. — Ако е там, ще ви дам знак.

— Опасно е, Самюъл.

— Не се безпокойте! Аз умея да се пазя, пък и никой няма да ме чуе, понеже съм бос. Ако не намеря никого, ще се върна пак тук.

— Там е работата, че ние не знаем дали дамата със синия воал е била синьора Астрела — каза Роджър. — Едно обаче е сигурно: Макнийл се намира тук наблизо и ми се ще да повярвам, че жената, която Леси е видяла преди, е била преоблеченият Макнийл.

— Ако той е наблизо, опитайте, може би ще го намерите — отговори Самюъл. — Леси ще остане да пази на верандата. А после ще се съберем пак тук.

Роджър се съгласи. Той се запъти към групата дървета, а Самюъл и Леси тръгнаха към верандата.

— Бъди внимателен, Сам! — пошепна негърката на стария си приятел.

— Телохранителите пият и пеят, Леси. Бъди спокойна — те няма да ме забележат. А даже и да ме видят, те не знаят, че съм на полицейска служба.

Леси кимна. След това тя остана да пази на верандата, а Самюъл отиде до вратата и я отвори много предпазливо. По шума, който достигаше до него, той заключи, че телохранителите са горе. Те бяха толкова пияни, че не чува лекия шум, предизвикан от отварянето на

вратата. Самюъл се спря за няколко мига. Като се убеди, че тримата пеят безгрижно, той реши да отиде нататък. Мина безпрепятствено стълбата. В това време телохранителите се чукаха с чаши и пиеха за свое здраве.

— Тишина! — извика някой от тях.

— Евънз има думата — каза Силвър с надебелял език. — Той е човек с извънредни способности. Да живее Евънз!

— Надявам се, не знаете, че аз съм ваш началник — каза Евънз с решителен глас.

— Да, ти ще ни ръководиш — каза Силвър.

— Слушай, Евънз — извика Хари, — тази работа не ми харесва. Каква полза имаме от това да стоим тука и да се напиваме? На мене ми трябват пари! Чуваш ли, пари!

И той удари с юмрук по масата с такава сила, че всички чаши издрънчаха.

— Но ние живеем тук твърде добре, нищо не ни липсва — забеляза Силвър.

— Този дявол Норт трябва да ни даде пари — извика Хари и пак удари по масата. — Аз искам пари, много пари!

— Слушайте, искате ли да ми се подчинявате? — попита Евънз.

— Ако ни помогнеш да се сдобием с пари, да! Ама ние искаме много пари! — отговори Хари. — Какво може да ни направи той, ако му задигнем всичките пари?

— Вярно, ние го държим в ръцете си — потвърди Силвър. — Той трябва да ни даде всичко, което му поискаме.

— Направете това, за да ви застреля веднага — каза Евънз. — Едва ли работата ще се уреди така лесно, както си въобразявате.

— Остави само Евънз да говори! Той познава Норт по-добре от нас — извика Силвър.

Самюъл от стълбата чу приблизително всичко, което казаха тримата. Но той искаше да разбере нещо повече, да види отблизо тези, когото наричаха свой началник. И той имаше дарбата да се промъква безшумно като котка и така се качи горе.

Сега тримата не пиеха, защото бяха заети с нещо по-важно. Личеше, че Евънз беше пил по-малко от другите двама. Изражението на лицето му показваше, че той крои някакви планове. Ако някой сега

влезеше в разпра с бившия учител, би си изпатил зле. Той беше в състояние да направи всичко. Силвър го гледаше като някой пророк.

— Ако искаме, можем да имаме всичко в ръцете си — каза Евънз. — Всичко зависи само от това да издебнем сгодното време!

— Гръм и мълния! Щом е така, тогава да почваме! — извика Хари, като скочи от мястото си.

— Стой на мястото си! — заповяда Евънз. — С викове няма да стигнем далече. Ние трябва да постъпим по съвсем друг начин.

— Довери се на Евънз — подхвърли Силвър. — Евънз, обещаваме ти отсега нататък да се съобразяваме точно с всички твои заповеди.

— Давате ли ми право да наказвам непослушанието?

— Ако намериш за уместно.

— Тогава, поемам ръководството.

— Знаеш ли къде се намира сега Норт, Евънз? — попита Хари.

Самюъл напрегна внимание.

— Ще го чакаме, докато се върне — каза Силвър. — А когато дойде, ще трябва да извади парите си.

— И ти мислиш, че той ще даде парите си? — попита Евънз иронично.

— Разбира се — каза Хари на свой ред.

— Добре, тогава нека направим така, както ни заповяда Евънз — отсече Силвър.

— С Норт можем да преговаряме само тогава, когато го държим здраво в ръцете си каза Евънз.

Другарите му одобриха.

— Какво може да направи той, когато му покажем, че е в нашата власт — продължи Евънз и очите му засвяткаха от омраза.

— Имаш право — каза Силвър. — Ти си човекът, който разбира от работата си.

— Няма защо да чакаме завръщането му, защото кой знае кога ще се върне. Ние ще го търсим и ще го хванем.

— Така трябва да направим! — извика Хари и пак удари масата с юмрук.

— И тогава ще го принудим да ни каже къде са парите му! — добави Евънз. — Ако не иска да говори, аз зная средство да го принудя за това.

Силвър стана.

— А сега подире му! — извика той.

— После ще се спогодим как ще разделим имението помежду си — каза Евънз. — В случай че не можем да се разберем, ще го продадем и ще си поделим парите. Всички ще вземем равни части, които ще бъдат достатъчни да ни направят богати за дълго време. Да не си въобразява Норт, че ще бъдем негови подчинени завинаги? Той ни третира като слуги. Работите трябва да се изменят! Ние трябва да бъдем негови господари!

— Да, ние трябва да бъдем негови господари! Добре го каза, Евънз! — извика Хари, а Силвър кимна с глава в знак на съгласие.

Като разбра, че тримата се канят да излязат, Самюъл се спусна безшумно по стълбата, отвори вратата и напусна къщата.

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Роджър и Леси чакаха завръщането на Самюъл, скрити под дърветата. От мястото, където се намираха те, можеше да се наблюдава вратата на хасиендата.

Леси беше неспокойна. Тя направи няколко крачки, защото беше видяла нещо, което Роджър не беше забелязал. След това се върна пак при него.

— Чувате ли? — каза тя тихо.

Роджър се послуша и до неговите уши достигна един странен шум.

— Какво е това? — промълви той.

— Някой стене, маса! — отговори негърката.

Роджър помисли веднага за Самюъл.

— Трябва да отида в къщата, за да видя какво са направили телохранителите със Самюъл — каза той решително.

Леси хвана Роджър за ръката и каза:

— Не отивайте! Това не е Сам. Стенанията идват от друга страна.

Когато горе песните престанаха, Роджър се послуша внимателно. В този миг нощната тишина отново бе нарушена от сподавени стенания, които наподобяваха сетните издихания на умиращ.

— Кой ли стене така, Леси? — попита Роджър.

— Може да е лейди Елен, милорд, може би ѝ се е случило някакво нещастие. Ако не се лъжа, тези стенания идват от ямата, която се намира в дъното на градината. По-рано в тази яма бившият плантатор отглеждаше няколко пантери и диви котки, но сега тя е празна.

— Наистина ли лейди Елен още живее?

— Да — отговори Леси, — виждала съм я да обикаля нощем. Тя не се е удавила в кладенеца, а само е направила плантатора да повярва, че това е станало. През деня тя се крие някъде. Бедната... Тя е много добра жена, маса. Оказвала е много пъти помощ на нещастните негри, осакатени от бой...

— Тогава трябва да разберем дали не ѝ се е случило някакво нещастие.

— Тихо, маса, идва Сам!...

Леси имаше право. Самюъл се приближи бързо, но безшумно.

— Милорд — каза той, — плантаторът не е тук!

— Не е ли тук? Ами къде ли може да бъде? Нали Леси каза, че никой не е излизал от тази къща, освен дамата със синия воал!

— Евънз, Силвър и Хари ще тръгнат да търсят плантатора — продължи Сам. — Ако Норт си беше вкъщи, тримата телохранители не биха се съветвали как да му вземат парите.

— Тази къща да не е омагьосана? — извика Роджър буйно.

— Норт нито е хвъркнал, нито е станал невидим, а пък отдавна зная, че той, а не някой друг е плантаторът. Как да повярвам, че се е измъкнал оттук незабелязано!

— Трябва да е усетил опасността, която го застрашава, милорд.

— Значи Леси го е оставила да се измъкне.

Леси се закле, че плантаторът не е излизал от къщи.

— Какво да правим сега? — промълви Роджър.

— Евънз, Хари и Силвър са негодяи — каза Самюъл. — Те знаят, че плантаторът е преследван и че той е Норт. И сега искат да извлекат полза от това.

— Е, добре, аз ще отида при тях и ще ги принудя да ми кажат къде се намира Норт — заяви Роджър.

— Те няма да кажат нищо, милорд — възрази Самюъл.

— Добре, ще ги принудя тогава с револвер в ръка! Хайде да вървим!

— Милорд...

— Какво, да не те е страх? — ядоса се Роджър. — Значи досега съм се лъгал в теб...

— Не зная какво е страх, но аз съм на друго мнение.

— А как искаш да намерим Норт, който според вас бил избягал, ако телохранителите му не го издадат?

— По-добре е да ги проследим. Те сигурно знаят къде се намира плантаторът. Ще тръгнем след тях и ще изясним всичко.

— Твоето предложение не е лошо, Самюъл, но се боя, че те ще ни видят и ще се скрият от нас.

— Ето ги, идат! — извика Леси със сподавен глас.

Къщната врата се отвори и тримата се показаха на верандата.

Леси и Самюъл се дръпнаха настрани. Роджър постоя един миг в недоумение, но здравият разум в него надделя и той побърза да се скрие под дърветата. В това време отново се разнесе стенанието.

Силвър спря и вдигна ръка.

— Чувате ли! — извика той, като се смееше. — Това е она от ямата.

Самюъл се приближи до Роджър.

— Почакайте ме тук, милорд — прошепна той, — аз ще тръгна след тях и ще се върна, когато намеря Норт.

Роджър кимна. Телохранителите се отдалечиха, следвани от Самюъл.

Леси не можа да се сдържи. Тя посочи към градината.

— Иди! — каза Роджър.

Негърката се отдалечи бързо, премина покрай къщата и изчезна в градината.

— Ех, да ми падне в ръцете! — скръцна със зъби полковникът. — Този нещастник няма да престане да преследва Ирма, докато не бъде безвреден. Само смърт чрез ръката на палач заслужава той. Едва тогава ще си отдъхне нещастната графиня. Но какво иска той от нея?... Не знае ли подлецът, че тя не може да го понася... Или пък има някакви други планове...

Роджър се послуша. Стори му се, че чува разговор в градината. След малко се показва Леси.

— Милорд! — викаше тя, като му правеше знак да се приближи.

Роджър се запъти към нея.

— Какво намери? — попита той.

— Има човек в ямата.

— Кой, лейди Елен ли? Жената в бяло?...

— Не, един мъж.

— Мъж ли? Да не е Макнийл?

— Струва ми се, че каза това име.

— Но как е попаднал в ямата?... Да не би ония подлеци...

— Иска помощ, милорд!... Елате по-скоро!

Роджър отиде с Леси в градината. Когато стигнаха при ямата, Леси го задържа с ръка.

— Нито крачка напред, маса! — извика тя.

— Но как сте попаднали долу? — попита Роджър.

— Помощ! — прозвуча отдолу. — Които и да сте, помогнете ми!

— Аз съм полковник Роджър.

— Аз съм Макнийл, г-н полковник!

— Как попадна в тази яма?

— Сам не зная, г-н полковник, чувствам се полумъртъв — отговори Макнийл и изпъшка.

— Трябва да слезем долу, Леси — каза Роджър. — Донеси една стълба!

— Няма нужда, милорд, ние можем да стигнем там и без стълба. От избата на къщата един подземен вход води чак до дъното на ямата.

Макнийл започна отново да стене.

— Идваме, Макнийл! — извика Роджър. — Имай търпение!

Леси тръгна, следвана от полковника.

— Сега ми става ясно как се е случило това. Жената, която си видяла да излиза от хасиендата, е бил Норт, преоблечен с дрехата, шапката и воала на Макнийл.

Те отидоха в къщата, където още гореше лампата. Леси я взе и се отправиха към стълбата, която водеше за избата. Роджър я следваше. Леси беше запозната с това място и без мъка намери подземния вход.

— Ще стигнем до една желязна врата, която се съединява с ямата. Ако тя не е заключена, ще можем да влезем в нея.

Когато стигнаха до вратата, Леси радостно извика — ключът беше там. Малката желязна врата се отвори със скърцане. Леси и Роджър влязоха в едно кръгло пространство, в средата на което имаше дебело дърво, по чиито олющени клони някога скачаха и си играеха дивите котки. И досега беше се запазила непоносимата воня. Леси вдигна лампата. Тя видя Макнийл, който лежеше на пясъка. При все че усещаше непоносими болки, той радостно се усмихна, като видя Роджър.

— Благодаря на небето, че дойдохте — каза той. — Иначе щях да загина тук долу.

Полковникът се приближи и му подаде ръка.

— Какво се случи, Макнийл? — попита той.

— Зле си изпатих, г-н полковник. И ако тази вечер не беше дошла една жена да утоли жаждата ми, може би щях да бъда вече мъртъв... Кой знае, може да съм сънувал.

— Това е била лейди Елен — прошепна негърката.

— Но как попадна в тази дупка, Макнийл?

— Откъде да знам. Онези мерзавци с униформите ме хванаха и вързаха и на това отгоре ме оставиха гладен и жаден. А когато разбраха, че познах Гулд, или Норт, те се нахвърлиха върху ми като кучета. Изглежда, че след това съм загубил съзнание... Г-н полковник, плантаторът е Норт. Аз намерих червената му униформа... Когато дойдох тук, преоблечен като жената със синия воал, и поисках да го арестувам, той заповяда да ме вържат.

— Да, и Норт е взел роклята, воала и шапката, преоблякъл се е и е напуснал къщата. Ние обаче трябва да го намерим.

— Ще ви придружа, г-н полковник. Аз трябва да си отмъстя на онези подлещи. Вижда се, че той ги е взел със себе си.

— Не, и те го търсят, защото искат да му вземат парите. Къщата е празна, Макнийл. А сега да те изведем оттук.

— Не вярвах, че ще бъда избавен — каза Макнийл, като направи усилие да стане. Това обаче беше свръх силите му. Само с помощта на Роджър и Леси той можа да стигне въщи. Тук беше принуден да седне на дървената стълба, защото не можеше да върви по-нататък.

Роджър излезе, за да види дали се връща Самюъл. Макнийл дишаше тежко.

— Дай ми, моля ти се, една глътка вино! — обърна се той към Леси.

Леси отиде горе и се върна с пълна чаша, вероятно забравена от телохранителите.

Макнийл я изпи с удоволствие. Поиска да стане, но се отказа от намерението си. Остана да чака полковника, седнал на стълбата.

САЛДЖИЯТА ПЕН

Недалече от хасиендата течеше широка река, на брега, на която беше разположена къщата на салджията Пен.

Старият Пен, бивш моряк, беше запазил живостта и доброто разположение на духа си чак до напредналата си възраст. Други обслужваха плаващия мост, който съединяваше двата бряга. Пен стоеше повече в бюфета и прислужваше на пътниците.

Сутринта на следващия ден Норт, носейки един скъп куфар, пристигна в заведението на стария моряк. Пен стана да го посрещне, както правеше с всеки новопристигнал.

Артур поръча вино и закуска. Старецът повтори поръчката на едно дванадесетгодишно момиченце и счете за свое задължение да седне при новия си гост.

— Сигурно отивате в Колумбия, милорд? — попита той.

— Щях да бъда много по-доволен, ако не се налагаше да отида... Много съм уморен. Няма ли тук някой, комуто бих могъл да се доверя?

— Може би на дъщеря ми Милия, която видяхте да прислужва на пътниците. Тя язди кон като мъж.

Норт го погледна изпитателно.

— Имате ли перо и мастило? — попита той.

— Мисля, че да, милорд.

— Донеси ги тогава!

Пен се отдалечи. В това време се показва Милия, момиченце, добре развито за възрастта си, и донесе вино, хляб, шунка и масло.

— Искаш ли да ми направиш една услуга? — обърна се Норт към нея. — Ще ти платя добре.

— С удоволствие, милорд, какво ще заповядате?

— Ще занесеш едно писмо в Колумбия.

— Защо не, веднага.

— Тогава се пригответи!

Милия каза няколко думи на баща си и тръгна към дървената постройка, в която се намираха стаите за живеене.

Старият Пен донесе хартия, перо и мастило. Норт написа няколко реда и запечатана писмото.

Милия се върна в чакалнята и заяви, че е готова за път.

Норт я попита дали може да вземе кабриолет, защото на връщане ще доведе една дама от града.

— Разбира се, милорд. След пет минути кабриолетът ще бъде на моста — каза Милия и бързо излезе.

Норт беше много доволен. Напълни си чашата, наля и на стареца. С това той го спечели.

— За ваше здраве, милорд!

— Ще остана при вас — каза Норт. — Можеш ли да ми дадеш стая, където да дочакам пристигането на дамата, на която изпратих писмото? Ето ти и парите.

Артур сложи една златна монета на масата и така още повече се издигна в очите на Пен.

— Сигурно любовна среща — каза Пен, като се усмихваше със задоволство.

— Да — кимна Норт. — Но желая да остане в тайна!

— Можете да разчитате на дискретността ми, милорд — отговори Пен и изпразни чашата.

Милия изведе на подвижния мост един силен кон, впрегнат в лек кабриолет, и се върна в стаята.

— Кажете сега, милорд!

— Ето писмото, дете мое — каза Норт. — Иди бързо в града. В хотела живее една дама на име Ирма Олденбург. Запомни добре: Ирма Олденбург! Ще ѝ предадеш това писмо. Ако те попита кой го изпраща, ще ѝ кажеш, че е от полковник Роджър. Няма да забравиш това име, нали?

— Добре, милорд, няма да забравя: полковник Роджър.

— Ще ѝ кажеш още, че полковникът се намира тук и я чака.

— Добре, милорд.

— Ако лейди Олденбург тръгне с теб и поиска да ѝ опишеш външността ми, ще и кажеш, че полковникът е висок, широкоплещест мъж, с кестенява брада, облечен в униформа на полицаи от Ню Йорк.

— Добре, милорд, това ли е всичко? — попита Милия нетърпеливо.

Старият Пен се засмя с удоволствие.

— Сега тръгвай! Ако доведеш дамата, ще ти платя добре за услугата.

Милия се качи на подвижния мост и той се понесе бавно към отсрещния бряг.

Норт поръча още едно шише вино. Когато Пен го донесе, той му направи знак да напълни и двете чаши.

— Слушай, Пен — каза той, — искам да направя една шега, но за това ми трябва твоят плаващ мост.

Пен опули очи.

— Плаващият мост ли? — попита той.

— Само този ли имаш, или разполагаш и с друг?

— Имам още един, милорд, в случай че другият се повреди.

— Добре, ти ще използваш него, а аз ще взема този под наем.

— Но как така, милорд?

— Много просто. Когато довечера пристигне момиченцето с дамата, аз ще премина оттатък, тоест аз и ти, за да ги посрещнем. Ти ще кажеш на момиченцето да почака с кабриолета на брега, като остави лейди на моста. За останалото ще се погрижа аз.

— Да, милорд, но трябва да има машинист на моста.

— Не бери грижа за това, приятелю, аз съм инженер и умея да управлявам моста.

— Още нещо, милорд, нали после ще ми върнете моста?

— О, разбира се! Страх те е да не избягам с него ли? — каза Норт. — Можеш да бъдеш спокоен, нямам нужда от твоя мост. Ще го намериш на брега малко по-надолу по реката. В това време ще си служиш с другия мост.

При все че виното го бе направило по-отстъпчив, виждаше се, че Пен не бе склонен да сключи подобна сделка с Пен.

— Ти не ме познаваш — каза Норт, като видя, че Пен се колебае — и затова моето предложение ти се струва малко странно. Готов съм да ти предложа гаранция.

Лицето на Пен светна, като чу тези думи.

— Аз имам голямо доверие във вас, милорд! — каза той. — По лицето ви се познава, че сте благороден човек... Започнах да разбирам как стои работата... Готвите се да отвлечете жената.

— Така е, Пен — отговори Норт. — Ти трябва да знаеш всичко: става дума за собствената ми жена. Нея искам да отвлека.

— Вашата жена ли, милорд?... Дявол да го вземе, това се казва шега!... Вижда се, че е избягала... Но как така, вие сте благороден и елегантен мъж!

— Случва се понякога — домашни разправии. Жена ми ме напусна, но аз я обичам много... Тя трябва пак да бъде моя каквото и да ми струва! Ако знае, че се намирам тук, тя няма да дойде, затова прибягнах до тази хитрост.

— Щом е така, разчитайте на мен, милорд — каза старият Пен, — жената принадлежи на мъжа си. Поверявам ви моста си.

— Ето ти сто долара за услугата.

Пен ги прибра в джоба си. На лицето му се изписа благодарна усмивка.

— Добре, разбрахме се. Когато дъщеря ми пристигне с жена ви, ще преминем с моста оттатък. Моряците ще останат тук, за да дойдат с другия мост... Вие ще се скриете в машинното отделение. Аз ще доведа лейди на моста и след това ще се върна при дъщеря си. Тогава вие ще отплавате на известно разстояние, ще оставите моста на брега и ние ще си го приберем.

— Добре, разбрахме се — каза Норт и подаде ръка на стареца.

— А после къде ще заминете, милорд?

— Още не съм решил.

— Колата ми е на ваше разположение, милорд.

— Отлично, веднага ще замина с нея.

В това време Пен се беше загледал в група хора, които се приближаваха към къщата му.

— Какви ли са тези хора, приличат на войници?... Недалеч от тях ги следва един негър... Заклевам се, че това е бившият роб Самюъл, който стана полицейски агент.

Норт стана. Наистина това бяха Евънз, Хари и Силвър.

— Тези хора не трябва да ме видят, не трябва и да знаят, че се намирам тук. Ще ида във вашата стая.

— Добре, милорд, оставете ги на мен — отговори Пен.

Артур напусна предпазливо чакалнята.

След малко тримата влязоха, напрашени от главата до петите.

Пен беше махнал бутилката и чашата на Норт и сега седеше до масата пред пълна чаша и остатъка от закуската.

— Има ли тук една жена със син воал? — попита Евънз, като се приближи до Пен.

— Жена със син воал ли? Не! — отговори Пен.

— Може би си я превел през реката?

— Не съм виждал такава жена.

— Ами кой е закусвал тук?

— Аз, с ваше разрешение.

— Я не говори глупости! — извика Хари с глас, пресипнал от пиянство. — Тук е имало и друг човек.

Самюъл влезе в чакалнята, без да дава вид, че се интересува от нещо, седна на другия край и почука по масата. Пен се приближи.

— Прави се, че не ме познаваш — каза той тихо, а после с висок глас си поръча питие.

Същото направиха и тримата бивши телохранители.

— Сега, господа! Разположете се по-удобно! — извика старецът и се върна при тях.

— Ще останем тук — съобщи Хари. — Ще чакаме дамата със синия воал.

— И тримата една жена ли търсите? — изсмя се Пен с висок гърлен глас. — Да не сте влюбени в нея?

— Това не е твоя работа, стар бърборко! — отговори Силвър. — Каква си ми хитра лисица, знам те аз тебе...

— Колкото до това, лъжете се. Йохан Пен е честен човек и не умее да лъже. Най-важното за мен е да поръчате колкото може повече... — и тръгвайки да изпълни поръчката, добави, като се смееше: — Ако дойде хубавицата със синия воал, непременно ще ви съобщя.

МИЛИЯ

Милия пристигна към обяд в Колумбия и отседна в хотела край града, в който обикновено спираше и баща ѝ. Най-напред тя се погрижи за коня, след което се отправи към квартирата на мис Олденбург. Един слуга я отведе при нея. Ирма сама отвори вратата.

— Вие ли сте мис Олденбург, мис Ирма Олденбург? — попита Милия.

Ирма погледна учудено момичето, което виждаше за пръв път.

— Да, така се казвам. Мен ли търсите?

— Да, миледи, нося ви едно писмо — каза смело дъщерята на Пен, като подаде писмото, което носеше.

— Кой го изпраща?

— Полковник Роджър.

Лицето на Ирма светна при тези думи.

— Полковник Роджър ли? — попита тя с нежен глас. — Къде е той сега? Но защо не влезеш? Седни и си почини!

— Полковникът се намира у дома, край реката, и там чака миледи.

Ирма отвори писмото и го прочете. Явно няколко реда, които съдържаше то, бяха написани набързо.

— Полковникът сам написа писмото — заговори отново Милия — и ме изпрати, за да ви заведа при него. Ако желаете, миледи, след половин час можем да тръгнем и най-късно до вечерта ще пристигнем.

— Мамо, ще вземеш ли и мен? — обади се неочаквано детето на Ирма.

— Разбира се, миличко — отговори тя и прегърна детето.

— Полковникът говори само за вас, миледи — каза дъщерята на Пен.

Ирма прочете отново написаните редове. Лицето ѝ изразяваше учудване и пораждащо се недоверие.

— Не е възможно полковникът да е забравил момиченцето ми — промълви тя. — Как изглежда човекът, който ти даде писмото?

— Висок и широкоплещест, миледи. Има кестенява брада и носи униформа.

— Нищо не разбирам — промълви Ирма, — какво ли се е случило?

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Фриц Шелер.

— Добре направихте, че дойдохте, мистър Шелер. Чете те! — подаде му писмото Ирма.

— Ще трябва да отидете, мис Олденбург — каза той, — кой знае, може да се е случило нещо на моста.

— Не зная, но съм много разтревожена — призна Ирма. — Полковникът не споменава нищо за Лидия...

— Може би защото знае, че аз съм тук.

Малката Лидия заплака.

— Не ме оставяй тук, мамо! — молеше се тя и прегръщаше коленете на майка си.

— Мама ще се върне скоро, Лидия — каза Шелер.

— О, мама няма да се върне! — плачеше отчаяно детето.

Тази сцена направи силно впечатление на Милия. Тя не откъсваше очи от детето.

— Тогава ще постъпим така, мис Олденбург — предложи Шелер. — Вие ще останете тук, а аз ще отида на моста.

— Да не би полковникът да се разсърди? — каза Ирма.

В този момент Милия се приближи до нея.

— Миледи, познавате ли един мрачен и блед човек с валчеста, черна брада?

Ирма трепна.

— С неспокоен поглед, но със стройна фигура? — продължи да пита Милия.

— Норт!... — извикаха едновременно Ирма и Шелер.

— Откъде го познавате? — попита Шелер.

— Той ми даде това писмо, миледи — продължи Милия, — поръча ми да кажа, че се казва полковник Роджър, и да го опиша така, както сторих преди.

Ирма беше пребледняла като мъртвец.

— Значи този човек те изпрати тук? — обърна се Шелер към Милия.

— Да, той... Простете ми, че ви излъгах!... Видът на лейди и плачът на това мило момиченце ме трогнаха и аз повече не можех да се преструвам...

— Но коя си ти? — попита Фриц Шелер.

— Дъщерята на...

— Ти постъпи благородно, защото с признанието си предотврати едно голямо нещастие... Слушай! Ние трябва да хванем този човек, той е престъпник, търсен отдавна от полицията. Ти ще ни помогнеш за това. Ще направим така: ще отидем всички заедно.

— Но тогава той ще ни види и ще разбере веднага, че съм го издала.

— Остави ме да се доизкажа! Преди да стигнем до реката, аз и детето ще слезем, а ти и лейди ще отидете сами на брега. Ще бъде вече тъмно и аз ще мога да се промъкна незабелязано.

— Но какво можете да сторите на този страшен човек? — попита Ирма.

— С помощта на моряците ще го хвана и ще го задържа — отговори Шелер.

Милия като че започна да съжالياва за своята откровеност.

— Тогава по-добре да не отиваме, миледи — каза тя. — Ще се върна и ще му предам, че не искате да дойдете...

— Невъзможно! — извика Фриц Шелер. — Аз трябва да заловя този човек, затова ти ще заведеш и трима ни.

— Мистър Шелер... — опита се да се намеси Ирма.

— Това трябва да стане, графиньо! — прекъсна я бързо Шелер. — Ако отида сам, Норт ще успее да се укрие, а с вашата помощ се надявам да заловя този демон.

Милия започна да се страхува.

— Татко ще ме изгони от къщи, когато научи, че аз съм виновна за всичко това — каза тя.

— Не се страхувай, дете мое! — отговори Шелер. — Лесно ще се разберем с баща ти, остави това на мен и няма да съжالياваш!

Лидия се радваше много, защото щеше да тръгне с любимата си майка. Вече не плачеше, само искаше по-скоро да я облекат.

— Да бъде, както искате — съгласи се най-после Ирма.

— Къде е файтонът, момиченце? — попита Шелер.

— В един хотел край града — отговори Милия.

— Тогава да тръгваме, графиньо.

Ирма се подчини неохотно и нерешително, защото предчувстваше, че я очакват нови, още по-страшни прежеждия.

В КЛОПКАТА

Пен обслужи клиентите си и седна до Сам, за да го разпита за някои, които подозираше.

Норт седеше в стаята. Като размисли, той разбра, че положението му не е блестящо. От една страна, той искаше да се махне колкото може по-скоро от това място, а от друга, да остане, за да дочака идването на Ирма. Макар и престъпник, Норт беше интелигентен човек. Съпругът на Ирма фон Хоенщайн и на Мария Шмит не беше роден за плантатор. обстоятелствата го бяха принудили да живее заедно с вулгарни престъпници, от които сега искаше да се отърве завинаги. Норт разбра, че Евънз го беше издал на другарите си и че те го преследваха, за да го ограбят. Но той вече беше взел мерки. Преди няколко дни беше писал под името полковник Уилсън на фирмата „Милтън Брадърс“ в Нови Орлеан, която се занимаваше с покупко-продажби на недвижими имоти в южните щати. Той, Върмънт, я беше натоварил да продаде бързо плантацията, защото мислеше да замине за Индия. В писмото молеше фирмата да се поинтересува само за купувач и да не завързва кореспонденция по въпроса, защото след няколко дни щял да се представи лично — в Нови Орлеан.

Норт искаше да излезне от тази област, където следите му бяха открити, и по възможност да се махне и от Съединените щати. Но той познаваше упоритостта на тяхната полиция и затова трябваше да действа с голяма предпазливост.

Планът му се състоеше в следното. Реката, където беше спрял, се вливаше в голямата река Алабама. С моста, нает от стареца Пен, мислеше да слезе до устието ѝ. Там щеше да намери кола и коне, които да го отведат до най-близкото пристанище на Алабама, откъдето с параход да стигне чак до устието ѝ. Оттам с железницата до Нови Орлеан. Стигнал веднъж в този голям град, след като продадеше имота, лесно можеше да отплава за Англия. И през ум не му минаваше да ходи в Индия. С това той искаше само да заблуди полицията. В многомилионния Лондон трудно можеха да го открият. Норт беше

уверен, че с пари всичко се постига. С тяхна помощ се надяваше да си купи документ за титла и под името лорд Дарлинг да се движи във висшето общество на столицата.

Но имаше нещо, което пречеше на Норт да изпълни плана си. И в неговия живот, както и в живота на всички големи престъпници, жените играеха фатална роля. Любовта към жена му го завладя отново с непобедима сила. Към нея се прибави и ужасната ревност от полковник Роджър — един опасен съперник. Миналото възкръсна пред него. Примамливите картини на едно отдавна отлетяло щастие преминаваха през главата му с шеметна бързина. Гордата аристократка беше пожертвала за него всичко: благородно име, чест, родителска любов, светло бъдеще, наследството от много милиони — само и само да му принадлежи. О, колко горда беше тя и сега, в положението си на обикновена жена!... Той беше се запознал с нея във Филадельфия... Възвишената ѝ красота, която се бе запазила и досега, и дивният ѝ глас го бяха омаяли и потопили в едно неповторимо блаженство... Но сега... Не беше ли лудост от негова страна да се опитва да се приближи още веднъж до нея? Макар че Ирма му беше дала ясно да разбере, че той не може да разчита повече на взаимност, страстта го заслепяваше и го караше да забрави всякакво благоразумие. Той знаеше добре, че ако остане тук, поставя живота си на карта, и въпреки това остана, защото... защото искаше поне още веднъж да я владее без детето ѝ. Да, само веднъж, а после... после?... Злобни пламъчета святкаха в очите му.

В този миг се почука леко на вратата. Норт трепна. Неволно посегна към джоба на пардесюто си, където обикновено носеше зареден револвер. Дали Пен не го беше издал? Сигурно Евънз се промъкваше крадешком след него! Той познаваше хитростта му. Артур Норт стоеше неподвижен в средата на стаята и не смееше да мръдне, с поглед, втренчен във вратата. Обзе го ужас, когато се сети, че е забравил да я заключи. Сега вече беше късно. Само мълчанието можеше да го спаси. В това време обаче някой натисна вратата. Норт вдигна револвера, решен на всичко.

— Стой! — извика той със страшен глас.

Главата на Пен се подаде през пролуката. Старецът се намери натясно. Ако се опитаеше да се върне, Норт можеше да стреля. Животът

на човека по тези места не се ценеше много. Затова той благоразумно влезе, като затвори полака след себе си.

— По дяволите! — каза Пен с пресилена усмивка. — Така ли приемате приятелите си? Скрийте револвера! Не виждате ли, че идвам невъоръжен и без лоши намерения?

Норт свали оръжието.

— Всеки може да се усъмни, като те види да влизаш така дебнешком.

— Още повече вие, мистър Йохан Гулд от Ню Йорк — отвърна Пен с неочаквана смелост.

Норт пребледня, отстъпи крачка назад и отново вдигна револвера.

Пен не помръдна.

— Остави това, приятелю! — каза той с престорена смелост. — Възможно е да ме убиеш, но може и да не успееш. Сигурно е обаче, че изстрелът ти ще те предаде в ръцете на палача.

Безразличието, с което говореше Пен, изплаши Норт.

— Вярваш ли — продължи Пен, придобил вече кураж, — че след като научих кой си и че другите са дошли да те арестуват, имам някаква особена нужда да идвам тук и да се излагам на опасност...

— Кой са дошли?

— Дявол да го вземе! — изсмя се старецът. — Трябва да ме смяташ за много прост, ако мислиш, че не ми се стори подозрителен още от самото начало. Аз обаче съм разбран човек, поне такъв, какъвто трябва да бъде човек в този американски свят. Ти ми даде пари и аз ти отстъпих един от моите мостове за тази нощ. Само че положението малко се измени оттогава. Разпитах Сам, който е полицейски агент — сега той е долу, — и разбрах истината. Твоите така наречени телохранители са се присъединили към него и един от тях в този момент е на път към плантацията, за да доведе полковник Роджър и полицаия Макнийл. Те разговаряха тайно от мен, но аз ги надхитрих. Слязох в зимника, изкачих се предпазливо по стълбата, долепах ухо до дъската, която ме отделяше от тях, и чух всичко, което си говореха.

— Е, какво мислят да правят?

— Искат да направят обиск на къщата, след като пристигне полковникът, защото само той има право на това.

— Но как могат да знаят, че аз съм тук, щом ти не си ме издал!
— извика сърдито Норт и отново вдигна заплашително револвера.

Пен го изглежда презрително.

— Това щеше да е най-лесното. Аз обаче се въздържах от подобна стъпка, и то не от съчувствие към такъв страшен убиец, а само защото реших, че за мен ще бъде по-изгодно да те предупредя и по този начин да спечеля една порядъчна сума. Така накратко стоят нещата.

— Пари? — промълви Норт. — Добре, ще ти дам хиляда долара, ако ме спасиш.

— Трудна работа — отговори старецът спокойно. — Къщата е заобиколена. Нито един изход не е свободен. Попадна в клопка!

Норт изруга и се спусна към прозореца.

— Назад! — извика Пен. — Искаш да те видят ли?

Норт се спря. После крадешком се приближи към прозореца и погледна към двора. Пен не беше излъгал. Когато се обърна, лицето му беше бяло като стената.

— Е, какво ще правим сега?

Пен с ръце в джобовете го гледаше спокойно.

— Има една възможност, драги господине — каза той с хитра усмивка, — но колата не върви, ако не се смаже...

Норт скръцна със зъби от яд.

— Две хиляди долара!

Пен поклати глава.

— Три хиляди!

— Ами, за такава дребна сума не рискувам.

— Пет хиляди! — извика Норт.

— Животът ти е в опасност — беше отговорът на Пен.

Норт тропна с крак.

— Свършвай най-после! Кажи си цената! — извика той, треперещ от ярост.

— Десет хиляди, нито стотинка по-малко.

— Да не си полудял?

— Напротив, никога не съм бил по-разумен, отколкото сега.

Последва бърз разговор, изпълнен с ругатни и закани. Изведнъж Пен извика:

— Чуваш ли? Идват. Имах достатъчно добри намерения по отношение на теб, Гулд. Сега трябва да се върна долу.

Той направи няколко крачки към вратата.

— Чакай! — извика Норт. — Ето ти десет хиляди долара.

Пен се върна.

— Без нерви, ако е възможно! Аз не направих нищо друго, освен една сделка.

Норт с треперещи ръце извади връзка банкноти.

— Ще ме спасиш, нали?

— Надявам се.

— Как?... Мислиш ли, че ще ти платя десет хиляди долара само за една проста надежда?

Пен сви рамене.

— Другите ще ти вземат всичко, дори и живота! — каза старецът.

Отдолу се чуха гласове — викаха Пен.

Норт измърмори нещо на немски, което Пен не разбра. После му подаде банкнотите.

— Ако ме издадеш, ще те издам и аз. Имам револвер и първият, който би ми излязъл насреща...

— Идват! Бързо след мен, докато не е станало късно! Двамата напуснаха навреме стаята. Някой се изкачваше бързо по стълбата.

КРИТИЧНО ПОЛОЖЕНИЕ

Норт вървеше напред, Пен го следваше. Той беше изгубен, ако старецът не успееше да го скрие.

Да избягат в гората, беше изключено. Преследвачите бяха шестима, и то добре въоръжени. Освен това Роджър и Макнийл бяха вързали конете си на двора.

Мъжът, който се изкачваше по стълбата, не спираше да вика Пен, Норт позна гласа. Беше на полковника, неговия смъртен враг и съперник.

Кръвта нахлу в главата на Норт. Идваше му да се върне и с един изстрел да просне на земята този омразен нему човек. С това обаче само би ускорил гибелта си и завинаги би загубил Ирма. Не, не, той трябваше да се избави от грозящата го опасност и да дочака идването на Ирма. Планът му трябваше да сполучи. По-жестоко отмъщение спрямо Роджър от това да му отнеме Ирма не можеше да съществува. Дяволска радост светна в очите на Норт. Той искаше да нарани Роджър неизлечимо, право в сърцето. Норт и Пен преминаха през няколко сумрачни стаи и коридори на голямото здание.

— Стой! — каза изведнъж Пен. — Стигнахме, където трябва.

Норт се спря и въздъхна продължително. Огледа стаята. Имаше само един прозорец, който гледаше към гората. В нея имаше креват, мивка, шкаф и два стола. След като внимателно заключи вратата, Пен се отправи към един голям дървен сандък, който Норт не беше забелязал. Сандъкът беше обкован с железни обръчи и се заключваше с два секретни катинара.

До тях достигаше шум от отваряне и затваряне на врати. Пен отключи сандъка и вдигна капака.

— Какво искаш да правиш? — попита тихо Норт.

— Влез тук! — отговори Пен. — Нямам време да ти давам подробни обяснения.

Като се посвиеше малко, един човек можеше да се вмести в сандъка. Но това се стори подозрително на Норт.

— Ти като че ли искаш да ме предадеш вързан на моите неприятели? — каза той с мрачен поглед.

— По-вероятно ти самият ще се предадеш — отговори Пен сърдито. — Това е единственото скривалище в къщата ми и ако не влезеш веднага в сандъка, ще си изляза от стаята, без да можеш да ме последваш.

Норт хвърли бърз поглед наоколо, но не видя нищо, което да му подсказва, че има таен изход.

През това време виковете и шумът се усилваха.

— Влизай — бутна го Пен, — или ще те оставя на произвола на съдбата. Ако отида до вратата, тогава и най-малкият шум ще ни издаде. Не искаш ли да влезеш в сандъка?... Да или не?...

В този момент в коридора се чуха стъпки и гласът на Роджър. Норт не се противи повече и влезе в сандъка.

— А как ще дишам тук?

— Аз съм се погрижил за това... Хайде, по-бързо!

Снажният и висок Норт беше принуден да се свие още повече, отколкото друг, по-дребен човек. Положението му в този миг беше съвсем незавидно. Той отправи заканителен поглед към Пен.

— Ако ме издадеш, тогава...

Но не успя да довърши. Пен с всички сили блъсна капака и затвори сандъка.

На Норт му се стори, че чу ироничен смях. Поиска да стане, но вече беше късно. Пен беше сложил катинарите и Норт, обзет от ужасен страх, чу изцракването на ключа. В сандъка беше тъмно и задушно. Дишаше се трудно.

— Остави ме да изляза! — простена той.

Гласът му прозвуча слабо. Поиска да удари по стените на сандъка, но разбра, че не може да помръдне. Сърцето му биеше бързо. Челото му гореше. Дали нямаше да се задуши?...

Една страшна мисъл прониза ума му. Не беше ли Пен съучастник в залавянето му? Дали не искаше да го погуби, за да сложи ръка на парите, които видя у него?... Студена пот изби по челото му. Спомни си, че беше чел за жертви, задушавани в сандъци, и при тази мисъл му се стори, че се задушава. Опита се да опъне свитите си крака, за да строши сандъка, но усилията му бяха напразни.

Поиска да извика, но от устата му не излезе нито звук.

Обзе го смъртен страх. Крайниците му започнаха да изтръпват... Въпреки че по стените на сандъка имаше дупки, които му позволяваха да диша, Норт изпадна в състояние на безсилие. Единствено мисълта му работеше трескаво. Тя се мятеше от предположение на предположение, хвърляше се неспокойно от личност на личност, от предмет на предмет.

Този неочакван обиск не беше ли нагласен от Пен, за да бъде обезоръжен Йохан Гулд? Ако той останеше само един час в сандъка, крайниците му щяха да изтръпнат дотолкова, че не би имал сили да се помръдне, а камо ли да се защитава. Норт вече проклинаше лекомислието си. Сега беше уверен, че домакинът има и други скривалища, където щеше да има възможност да се отбранява в случай на нападение. Животът на Гулд висеше на косъм, защото само една дума на Пен можеше да го изпрати на бесилката.

Измина доста време, преди Норт да чуе, че Пен разговаря с някого пред вратата. По дяволите, как беше излязъл от стаята, щом не беше минал през вратата?... Изглежда, че това старо гнездо представляваше истинска лисича дупка, останала от времето на индианските нападения, когато жилищата по тези места се правеха с много потайни и скрити врати, коридори и стълби.

Изведнъж вратата се отвори и в стаята влязоха много хора.

— Как е възможно да си взел ключа само на тази врата, а на другите да стоят в ключалките? — попита Роджър. — Вижда се, че не искаш никой да надникне в тази стая.

— Тази стая беше затворена, а аз държах ключа постоянно в себе си, защото мисис Торни, която в последно време заемаше тази стая, остави тук един сандък, който ме натовари да изпратя при пръв удобен случай в Колумбия.

— Така ли? — каза Роджър недоверчиво. — Коя е тази мисис Торни?

— По-рано тя живя във вилата Пленти Чарм, която продаде, за да се пресели при децата си в Колумбия. Беше стара жена и постоянно боледуваше...

— А как дойде дотук?

— Как може да дойде, ако не с файтон.

— И донесе този сандък със себе си?

— Да!

— Но защо спря тук, при теб?

— Защото файтонът ѝ трябваше да се върне, а тя беше много уморена от пътя. Както казах и преди, тя беше стара и болнава. Престоя тук само два дни.

— Ами защо не взе сандъка със себе си, когато тръгна за града?

— Защото замина с моя файтон. Сандъкът е много тежък, а такъв товар не е по силите на моя кон.

— Макнийл, моля те, повдигни сандъка!

Макнийл изпълни нареждането.

— Много тежи — отговори той.

— Дай ключа! — обърна се Роджър към Пен.

Норт потрепери, предчувстващ близката опасност.

— Ключът, разбира се, жената взе със себе си — отговори Пен.

— А пък аз съм на мнение, че щом ти е поверила сандъка, можеше да ти повери и ключа.

— Но защо?... Какво ще правя с него?

— Например може да скриеш някой човек в сандъка — отговори Роджър.

— Човек ли? — каза Роджър объркано. — Какъв човек?

— Ами човека, когото търсим!

— Какъв интерес имам да правя това? — сопна се Пен.

— Какъв ли? — каза подигравателно Роджър. — Можеше да спечелиш една порядъчна сума, понеже Гулд носи в себе си около стотина хиляди долара.

— Господине, аз съм честен човек! — заяви Пен сърдито.

— Това ще установим веднага.

Роджър свирна силно и сърцето на Норт подскочи. В отговор се чу друго изсвирване и след малко няколко полицаи влязоха в стаята.

— Претърсете джобовете на този човек! — заповяда Роджър. — Преди всичко търсете ключове.

Полицайте изпълниха заповедта на началника си. Една връзка ключове падна на пода.

— Отворете сандъка! Струва ми се, че този ключ ще стане.

Сякаш електрически ток премина през тялото на Норт. Измина около минута в страшно напрежение. Той си помисли, че вече е изгубен.

— Не, ключът не става — каза Макнийл.

Норт въздъхна с облекчение.

— Тогава опитайте друг!

— Този май ще свърши работа, мистър Роджър.

Норт замръзна в очакване.

— Не, и той не става.

— Може би ще стане големият ключ — каза на шега Пен.

Като чу тези думи, Норт изпита голяма радост. Чак сега той се убеди напълно, че Пен не беше предател.

Роджър тропна ядосано с крак.

— Донесете инструменти и счупете катинара!

— Вие превишавате правата си! — извика Пен, виждайки, че играта е изгубена, и гледайки да печели време. — Ако сандъкът беше мой, не бих имал нищо против, но той е чужда собственост.

— Ще направя това, което смятам за необходимо — отвърна Роджър.

— Мисис Торни е близка роднина на човек от правителството. Не посягайте на собствеността ѝ, защото рискувате да изгубите поста си на полицейски началник — каза заплашително Пен.

Животът или смъртта на Норт зависеха от отговора на Роджър, а той беше твърде амбициозен човек и държеше на службата си. Освен това се бореше и за спечелването на Ирма. Той знаеше точно правата на полицейските чиновници. Едно необмислено действие — и всичките му планове и надежди щяха да отидат на вятъра. А посегателство върху собствеността на член на семейство от висшите кръгове беше извън правата на полицейския офицер. Какво да прави? Подозренията му относно сандъка не изчезваха. Полицаяте се върнаха, носещи длето и чукове.

— Имаме всичко, което ни трябва — каза Макнийл. — Да строшим ли катинара?

— Не, оставете! — отговори Роджър. — Пен, ти си свободен, но сандъкът остава под наблюдение на полицията. Макнийл, ти ще останеш да го пазиш, докато се върнем. Аз ще отида да намеря кола, с която да го пренесем в Колумбия. Привечер ще преминем реката. Искам да предам лично сандъка на мисис Торни и да присъствам при отварянето му. А сега, Сам и другите, да вървим!

Роджър излезе. Пен го последва угрижен и мълчалив. След тяхното излизане Макнийл заключи вратата. Той все още се чувстваше

твърде отпаднал, затова възложената му задача го зарадва — ще можеше да си почине.

Отначало Норт се беше зарадвал, но като чу намеренията на Роджър, изпадна в отчаяние. Вече съжаляваше, че не е приел двубоя с Роджър. Сега беше в капан и Роджър скоро щеше да тържествува...

Часовете се изнизваха един след друг, без да се случи нещо. Свитите крайници на Норт се вдървяваха все повече. Най-сетне той просто изгуби съзнание. Свършена ли беше играта?...

СВОБОДЕН

Норт прекара няколко часа в безсъзнание... После малко по малко се съвзе. Усети в гърдите си прилив на чист въздух. Някой го буташе и викаше по име. Отвори очи — сандъкът беше отворен и пред него се намираше Пен. Норт инстинктивно посегна за револвера си.

— Да не си луд! — смъмри го Пен. — По-бързо излизай от сандъка. Макнийл е горе.

Пен помогна на Норт да стане. Престъпникът въздъхна дълбоко и се отпусна безсилен на един друг сандък. В това време Пен не бездействаше. Нахвърля в отворения сандък непотребни вещи, между които и женски дрехи.

— Трябва да възстановим приблизително тежината на сандъка — мърмореше повече на себе си той. — Най-сетне на мен не ми е нужно това наследство, останало от покойната. Десет хиляди долара са добра цена за него... Така! А сега трябва бързо да се преоблечеш!

И той хвърли на Норт някакви омаслени панталони и дреха на машинист.

— В печката ще намериш сажди да си почерниш малко ръцете и лицето. Ако Макнийл беше малко по-умен, бяхме изгубени.

Норт се отърси напълно от замайването си и бързо облече дрехите.

— Ами ако излезем навън, няма ли да ни видят?

— Ние няма да излезем през вратата, приятелю. Впрочем тя е заключена и ключът е в джоба на Макнийл. Мислиш ли, че иначе щеше да бъде спокоен и да остави сандъка? Бъди спокоен! Това жилище е лисича дупка, а и старият Пен е стара лисица, която винаги намира откъде да се измъкне.

Норт, който допреди малко нямаше никаква надежда за спасение, сега беше освободен от този верен и хитър човек. Нещо повече, виждаше се на път да осъществи желанията си. Ирма щеше да пристигне скоро и той щеше да я отвлече.

— Йохан Пен — каза той с признателен глас, — ти си един забележителен човек и заслужаваш по-голямо възнаграждение от онова, което получи. Кажи ми, моля те, пристигна ли дъщеря ти с дамата, за която я изпратих?

— Да, господине.

— Сами ли дойдоха? Не ги ли придружаваше някой?

— Съвсем сами.

Норт не можа да не възкликне радостно. Преброи още две хиляди долара и ги подаде на Пен.

— Освен нас кой друг ще бъде в лодката?

— Само машинистът — отговори Пен.

Това не хареса много на Норт, но Пен бързо го успокои.

— Наистина в началото ви обещах да пусна в движение и втория мост, но после се отказах. По този начин само бих дал възможност на преследвачите ви да ви заловят.

— Чудесно разсъждаваш! — похвали го Норт. — Вярваш ли, че работите ще се оправят?

— Разбира се. Ще излезем веднага през един таен прозорец и ще се качим на моста. После аз ще се върна по същия път и ще се кача горе през друга врата, понеже моето място е на кормилото.

Радостно чувство изпълни Норт. Вече не се съмняваше в крайния успех на своя план.

МАЙЧИНО СЪРЦЕ

Хубавият есенен ден клонеше към залез. Бричката на Милия Пен напредваше към реката. В нея оживено разговаряха Ирма и верният ѝ приятел Фриц Шелер.

— Човекът, за когото говорите, драги Шелер, беше мой мъж — каза Ирма мъчително. — Баща на детето ми.

— Аз говоря за Йохан Гулд, убиеца, от когото вие не трябва да се интересувате! — отговори със същия тон Шелер. — Впрочем това, че променихте името си и сега се наричате мис Олденбург, ме увери, че вие сте скъсала с Норт.

— Имате право — каза Ирма.

— Бъдете смела, графиньо! Помогнете ми да смажем човека, който ще бъде постоянна заплаха за вас, ако се намира на свобода. Това вие дължите и на детето си. Трябва да избирате: или той, или вие!... Това е моето мнение — заключи Шелер.

След кратко мълчание добави:

— Трябва да се възползваме от този може би единствен случай и да предадем Норт на правосъдието.

Ирма мълчаливо стисна ръката му. Беше твърде развълнувана, за да може да говори. Погледна към детето си, което се смееше радостно. И то беше застрашено не по-малко от нея... Затова Ирма реши да действа.

В този момент Милия се обърна към тях, показва в далечината един стълб дим и каза:

— Там е мостът. Нека господинът слезе от колата и тръгне по пътеката, която води по-напряко. Това е както в мой, така и във ваш интерес.

Ирма изглежда Шелер въпросително.

— Момичето има право — каза той. — Иначе рискуваме не само да я поставим в деликатно положение, но и да провалим плана си.

Ирма беше много развълнувана.

— Не зная — каза тя. — Много се безпокоя за Лидия. Нещо ми говори, че не бива да се отделям от нея, иначе... тя ще бъде изгубена за мен.

— Дий, конче, дий! — викаше в това време Лидия, като се смееше.

— Графиньо — смъмри я леко Шелер, — Лидия е с мен, а вие много добре знаете, че аз съм готов да жертвам и живота си, ако я застрашава опасност. Продължавайте спокойно пътя си и се качете на моста без всякаква грижа. Милия ще направи така, че той да не тръгне, докато не пристигнем ние.

— Разчитайте на мен — отвърна Милия.

— Мис Олденбург умее да цени услугите — каза Шелер. — Колко има още до реката?

— Около десет минути.

— Ще чакаме господина, нали? — попита Ирма загрижено.

— Разбира се, мисис! Нужна е само една дума на машиниста, който ме обича и слуша.

Ирма се съгласи.

— Спри! — каза Шелер.

Колата спря. Ирма пребледня. Майчиното ѝ сърце се разкъсваше от безпокойство.

— Хайде, Лидия, слез да походим малко — каза Шелер.

— Защо да ходим, чичо? — попита Лидия учудено. — Много похубаво е да се возим в колата.

— Да, дете мое, но пътят тук се изкачва нагоре, а ти виждаш, че горкият кон не може да тегли всички ни. При това мястото е песъчливо, а той е твърде уморен.

Лидия имаше добро сърце. Тя не можеше да понася измъчването на животните.

— Тогава ще повървя с радост... Аз дори мога да тичам много бързо... Хайде, мамо!

— Не, миличка — каза Ирма. — Аз ще остана в колата. Моите крака са слаби и аз не мога да тичам... Може да набереш и малко цветя.

— О, цветя! — извика Лидия радостно. — За тебе, мила мамичко!

Тя обгърна врата на Ирма и я целуна горещо по устните.

— Какво мило момиченце! — каза Милия трогната.

Последните лъчи на слънцето изчезваха на запад. Наоколо цареше пълно мълчание.

Ирма избърса бързо сълзите, които бяха готови да потекат по страните ѝ.

Лидия скочи от колата, подкрепяна от Шелер.

— Хайде сега, хвани ме! — извика той и затича по пътеката. Лидия тичаше след него с лекотата на сърна. Местността беше неравна и те скоро се изгубиха от погледа на Ирма и Милия.

— Какво сладко момиченце! — каза тя.

— Тя е най-скъпото, което имам на този свят — отговори Ирма с очи, плувнали в сълзи.

Изведнъж тя заплака на глас.

Милия пусна юздите от ръцете си.

— Скъпа мисис, моля ви, не плачете! — каза тя състрадателно. — Нали детенцето ви се намира под добра закрила? Аз съм сигурна, че нищо лошо няма да му се случи. Има още няколко крачки до реката. Не плачете, за Бога!

Ирма се утеши от думите на Милия.

— Ти си добро момиче — продума тя през сълзи. — И аз самата не знаая защо плача така горчиво, но някаква тежест притиска гърдите ми. Предчувствам, че ще се случи нещо много лошо. Дали няма да пострада детето ми?

Милия остана учудена от тези думи. Хвърли угрижен поглед към пустото поле. Никакъв звук не се долавяше.

— От какво се боите толкова много, мисис? — попита тя смутено.

Ирма не отговори нищо, само поклати глава, без да свали кърпичката от разплаканите си очи.

Младото момиче гледаше хубавата и благородна дама със състрадание и съчувствие. То би я разпитвало повече, но не искаше да увеличи скръбта ѝ.

Нещастната майка сякаш предчувстваше раздялата с дъщеря си, както и че тази раздяла ще трае години. Веселите очички на детето вече нямаше да виждат очите на майката, сребристият смях и сладкият детски глас нямаше да звучат в ушите на Ирма. Тя беше изцяло обладана от зловещата мисъл, че загубва детето си.

Онова, което майката изпитва при загубата на своето дете, е трудно да се опише с думи. Към безбройните страдания на Ирма се прибавяше още едно — най-тежкото и най-жестокото.

СМЪРТ ИЛИ ЖИВОТ

Ирма изтри сълзите си. Шелер имаше право. Човекът, който ѝ беше причинил толкова страдания, престъпникът и убиецът трябваше да бъде лишен от свобода, за да се сложи край на дългите ѝ страдания. Тя съзнаваше, че правеше всичко това заради детето си. Норт застрашаваше повече него, отколкото нея. Той беше суров и безсърдечен към детето и така си отмъщаваше на Ирма. Тя беше виждала момиченцето си да страда непоносимо, лежейки пред нея с вързани ръце и крака. Сега беше длъжна да му спести бъдещите ужаси, които щеше да преживее, ако Норт продължи преследването им... С тези мисли Ирма се приближи до брега на реката, където трябваше да спре плаващият мост.

Когато съгледа къщата, в която се намиреше Норт, безпокойството ѝ нарасна.

Нищо не предвещаваше, че това спокойно място щеше да стане арена на едно ужасно произшествие. Норт трябваше да бъде изненадан, но той нямаше да се предаде лесно. Ирма потръпна при мисълта, че можеше да се стигне до проливане на кръв. От своя страна тя искаше само едно от Норт: да се закълне, че се отказва от нея завинаги. След това можеше да продължи по своя път. Той беше белязан със знака на Каин. Неговата обременена душа не можеше да намери никъде спокойствие.

В това време колата стигна до брега. Лидия и Шелер не се виждаха още. Милия скочи на земята и помогна на Ирма да слезе, като я окуражи с няколко думи. Мостът параходче пушеше на отсрещния бряг.

Изведнъж там настана голяма суматоха. Няколко конника препускаха край брега по посока към гората.

Ирма погледна учудено дъщерята на Пен, но и тя беше не помалко изненадана от нея. Не бяха ли тези конници Роджър и неговите полицаи? Не преследваха ли Норт?... Сърцето на Ирма отново се

изпълни с мъчителни съмнения. Кой знае какво ѝ носи следващият час? Защо все още не идваха Шелер и детето ѝ?

Върна се малко назад по пътя и огледа наоколо, но не се виждаше нищо. С тревога тя каза на Милия:

— Не трябваше да оставяме детето. Тревожа се за него.

— Шелер не е човек, който ще се загуби лесно — отговори момичето. — Уверена съм, че те скоро ще бъдат тук.

В това време параходчето се отдели от брега и заплува към тях. С приближаването му нарастваше и тревогата на Ирма. Над водата се издигаше лека пара. Параходчето пореше бавно водата. Коминът му бълваше мерен дим, който се стелеше нашироко във въздуха.

„Само по-скоро, по-скоро!“ — мислеше си Ирма. С помощта на хората от параходчето тя се надяваше да разбере какво се е случило с Лидия и Шелер. Милия я утешаваше, но тя не обръщаше внимание на думите ѝ. Не се вслуша и в молбата ѝ да не казва нищо на баща ѝ.

Щом параходчето спря, тя скочи на борда му и попита:

— Къде е капитанът?

— Аз съм капитанът, мисис — отговори Пен, като се приближи.

Ирма му разказа набързо това, което се беше случило. Йохан Пен се намръщи и хвърли заплашителен поглед към дъщеря си. Но веднага му мина мисълта, че работата с отвличането ще мине много по-леко, отколкото той предполагаше. Ирма сама скочи в устата на звяра. Той трябваше да се възползва от тази възможност, без да се бави.

— Почакайте една минута, мисис! Ще заповядам на машиниста да даде сигнал със свирката. Така той ще доведе бързо тези, които очаквате. Уверявам ви, че няма да тръгнем, докато те не пристигнат.

— Моля ви, направете го, капитане! — отвърна Ирма, трогната от съчувствието му. — Помогнете да намеря детето си и аз ще ви бъда вечно признателна!

— Добре, добре — процеди през зъби Пен и се отдалечи, за да уточни още веднъж всичко с Норт. След това слезе на брега, за да докара файтона. Каква беше изненадата му, когато видя, че в това време параходчето се отдели от брега и заплува по течението. Това противоречеше на споразумението му с Норт.

Потеглянето на параходчето се изплъзна от вниманието на Ирма, погълната изцяло от мисли за любимото ѝ дете. Но като чу изненадания вик на тези, които останаха на брега, тя трепна. Наистина,

тя не можеше да си обясни това, което ставаше, но потеглянето на параходчето я разтревожи още повече. Тогава реши да скочи от него, но един човек, излязъл внезапно от машинното отделение, протегна ръка и я дръпна силно назад. Тя падна върху куп каменни въглища и видя пред себе си един мъж, почернял от сажди, облечен с омаслени панталони и блуза. Ирма изпищя. Мъжът вдигна една лопата, готов да я удари.

— Не викай, иначе трябва да избираш между живота и смъртта!

Тя позна очите, които я гледаха заплашително, позна и гласа. Но в същия миг до нея достигна и друг глас — глас, който накара сърцето ѝ да трепне радостно.

— Идвам, графиньо, имайте търпение!

Това беше гласът на Шелер. Той скочи във водата и заплува към параходчето. Ако успееше да го стигне, Ирма беше спасена. Но и човекът с омаслената блуза не бездействаше. Той завъртя едно колело и параходчето заплува по-бързо. След това взе лопатата, качи се на кувертата и застана в очакване. Ирма веднага разбра — той искаше да отблъсне Шелер, ако се опита да се качи на борда. Бързо скочи на крака и тръгна към своя враг, решена на всичко. Изведнъж от брега проехтя гърмеж от пушка и човекът с лопатата падна. Радостни викове огласиха брега след изстрела на Макнийл. Ирма се облегна на парапета, защото почувства, че силите я напускат. Очите ѝ се замъглиха и тя се строполи безчувствена на палубата.

ПО-ДОБРЕ СМЪРТ

— Графиньо, за бога, хвърлете ми въже! Нямам повече сили!...

Този вик свести Ирма. Тя се надигна, бързо взе едно въже и го хвърли на Шелер. След това се върна при Норт, който следеше с очи всяко нейно движение. Ирма трепереше като лист.

— Много добре! — извика Шелер, като хвана края на въжето. — Само да събера малко сили и веднага ще се кача на кувертата. А дотогава се опитайте да спрете параходчето.

— Не знам как да го направя — отвърна смутено Ирма.

— Аз също, госпожо капитан — пошегува се Шелер.

В този момент Норт я погледна така заплашително, че тя уплашена отстъпи няколко крачки.

— Не се страхувайте от него! Сега той не може да ви причини зло! — извика Шелер, за да я окуражи. — Като се кача на параходчето, ще намеря начин да го откарам до брега.

Ирма не беше в състояние да произнесе нито дума. Залитайки, тръгна към отделението на машиниста. Огънят гореше силно в пещта и топлината я блъсна в лицето. Дишането ѝ се затрудни.

Пред нея се намираха различни лостове и колелца, заобиколени със стрелки и цифри, от които тя нищо не разбираше. Протегна боязливо ръка към тях, но веднага я отдръпна. Ужасен страх я обзе. Разбираше, че ако направи нещо погрешно, можеше да предизвика катастрофа. Но пък и ако не се опитахе да направи нещо, параходчето, неуправлявано от никого, можеше да се разбие в брега. Тази мисъл я накара да се приближи отново до лостовете. В този миг чу вик за помощ. Ирма протегна несъзнателно ръка към едно колелце. Тя дори не разбра дали го завъртя или не. Нови викове и шум от борба достигнаха до нея и я принудиха да излезе бързо от машинното отделение. Но това, което видя, я накара да замръзне на мястото си. Норт беше станал и отблъскваше Шелер, който се мъчеше да се качи на параходчето, обратно във водата. Див и подигравателен смях се изтръгна от гърдите на Норт.

— Моята хитрост сполучи! — извика той тържествуващ.

— Сега никой не може да стреля по мен. Всеки, който се изпречи на пътя ми, ще съжалява за това!

Викове на Шелер за помощ, заглушавани от шума на вълните, потънаха в мрака. С бързината на светкавица Норт се спусна към Ирма, кръвта ѝ замръзна във вените. Тя извика, отстъпи крачка назад, спъна се и падна върху куп въглища. Над нея, осветена от огъня, се изправи едрата фигура на мъжа ѝ Артур Норт. Изпиваше я с очи, искрящи от радост и страст.

— Най-после си моя!

Тези думи бяха изречени с тържествуващия глас на победителя. Ирма не продума нищо. Никога в живота си не се беше чувствала така безпомощна, както в тази минута. Положението се беше изменило още веднъж по толкова ужасяващ за нея начин.

— Защо не викаш? — запита той насмешливо, като скръсти ръце на гърдите си. — Къде са твоите спасители? Верният ти Роджър ме търси даже и във фермата... Ха-ха-ха... Той иска да ме унищожи, а в това време аз му грабвам любовницата.

— Не съм му любовница! — извика с възмущение Ирма и червенина обагри бледите ѝ страни. Страхът ѝ сякаш изчезна изведнъж.

— Отречи, ако можеш, че той не ти е признал любовта си! — извика Норт яростно.

Щастлива тръпка пробяга по лицето на Ирма. Това мълчаливо признание вбеси още повече Норт. Той я сграбчи и я изправи.

— Не отричаш, нали?

Яростта кипеше в него. Дишането му се учести и очите му се наляха с кръв, Ирма, въодушевена от спомена за малкото щастливи дни, преживени с Роджър, го гледаше спокойно.

— Не, не отричам! — каза тя.

— Гръм и мълния! — извика Норт със задавен глас.

— Да, той ми говори за любов — продължи Ирма, — но както може да говори само един благороден и добре възпитан мъж.

Норт се изсмя подигравателно.

— Наистина много благороден човек! Какви ли не скрити качества притежава един полицейски чиновник, който всеки ден се

среща с най-различни типове. Впрочем очите на влюбената жена могат да открият много безценни бисери в душата му!

— Можеш да ме обиждаш! — повиши глас Ирма.

— Не те ли намерих в къщата му?

— Да, но кога? След като избягах от лудницата, в която ти ме затвори, когато разбрах, че си убиец, и след като разкрих двубрачието ти пред жената, която беше излъгал... И къде на друго място можех да намеря подслон, след като ми беше отнето всичко? Можеш да ругаеш благородния Роджър колкото искаш, но с това не можеш да ме накараш да забравя, че той беше единственият, който ми помогна, след като стъпих на американска земя. Без помощта му нещастното ми дете щеше да бъде мъртво!

— И той направи това съвсем безкористно, така ли? — процеди през зъби Норт.

— А ти къде беше? — продължи Ирма, без да обръща внимание на думите му. — Къде беше ти, бащата на детето ми, тогава?

Норт наведе глава. Ирма пристъпи крачка напред и продължи с треперещ от вълнение глас:

— Беше в прегръдките на друга, която беше измамил и прелъстил, както беше измамил и прелъстил и мен!... Бащата на детето ми минаваше покрай мен в разкошно купе, когато аз, отслабнала от лишения и безсъние заради болното си дете, паднах без сили на улицата!... Ти чу писъка ми, обърна глава, но...

— Не те познах — продума Норт.

— Лъжеш! — извика Ирма. — Лъжеш! Иначе би трябвало всяка любовна дума, която си казвал на другата, да се връща като нож към коварното ти сърце. Би трябвало, когато си бил в нейните прегръдки, образът ми като бледа заплашителна сянка да застава между вас и да ви разделя. Но не, ти пируваше, потънал в разкош, без да помислиш, че аз живея някъде по света в мизерия. Дори и не помисли да ме намериш, за да ми спестиш страданията и униженията!

— Заклевам се, че не беше така! — промълви Норт с глас, преминал почти в шепот, който едва стигна до ушите на Ирма.

— Всеки шум, всеки звук трябваше да ти напомня! — продължи тя. — И когато видя, че една жена, облечена в прости дрехи, пада съкрушена до колелата на купето ти, първата ти мисъл трябваше да

бъде, че тази жена може да е законната ти съпруга, която си напуснал...

Ирма за момент спря, защото вълнението ѝ беше достигнало крайния си предел. Норт трепереше, дълбоко засегнат от думите ѝ.

— Но ти не поиска да ме видиш, не поиска да ме познаеш — продължи отново Ирма. — Побърза да избягаш не само от мен, но и от себе си, от угризенията на съвестта си, ако изобщо имаш такава. Побърза да се скриеш в палата си... Какво те интересуваше жената, която падна на улицата!... Какво те интересуваше графинята просякиня, в каквата ме беше превърнал!... О, на тази жена беше определено да умре на улицата... На това я беше осъдил ти!

— Не, за бога, не! — прошепна Норт.

Ирма проникна в душата на този закоравял престъпник, разрови я до самото ѝ дъно. Норт се опитваше да се защитава, но бледо и неубедително.

— Тогава още веднъж на помощ ми се притече Роджър, въпреки че бях отблъснала предложението му за женитба.

— И ти каза ли му?

— Само това, че съм обвързана с друг и че не мога да стана негова жена.

— Говори ли му за мен?

— Нито дума, макар че бях узнала името, което си беше присвоил. Само една моя дума би те завела в затвора. Но аз предпочетох да мълча. Толкова голяма беше любовта ми към теб.

Норт измърмори няколко несвързани думи.

— Останалото го знаеш — натъртвайки на всяка дума, каза Ирма, — въпреки че не можеш да си представиш страданията, които изтърпях в къщата ти. Открадна детето ми...

— Не... аз... — промълви Норт.

— Не отричай! Ти ми открадна документите и по такъв начин ми отне и последната възможност да отстоявам правата си на твоя законна съпруга. И когато направи всичко това, извика: „Тя е луда, изпратете я в лудницата!“... Кое то и стана... Така ти загаси последната искрица любов в сърцето ми, нещо повече — ти смачка и опустоши това сърце... И все пак аз не останах без подкрепа. Намерих я в лицето на човека, когото ти несправедливо обвиняваш... Да, моят спасител, единствената подкрепа в моя нещастен живот, беше той... Роджър!

Норт вдигна очи и видя отново същото спокойно и щастливо изражение. В този момент Ирма беше пленително хубава. Очите ѝ бяха устремени в далечината, сякаш призоваваха този, чието име беше произнесла.

Но това име разпали отново яростта на Норт. Една обидна дума беше на езика му. Той искаше да притежава отново Ирма, искаше да я завладее отново.

— Да оставим този разговор — каза той, като потисна гнева си. — Не мога да отрека, че съм бил несправедлив към теб. Но сега съм готов да пожертвам целия си живот, за да поправа злото, което ти причиних. Сега, Ирма, е твой ред да забравиш и да ми простиш!

Ирма беше изненадана от тези думи. Този начин на изразяване не беше присъщ за Норт, затова тя се съмняваше в искреността му.

— Само за да ми кажеш тези думи ли ме доведе с хитрост тук? — попита тя. — Затова ли ме раздели от детето и ме заплашваше със смърт? Затова ли хвърли във водата един човек, който може би се е удавил и който не искаше нищо друго, освен да ми помогне?

Тръпка на безпокойство премина по тялото ѝ. Тя го загледа със страх и недоверие.

— Да, Ирма, да, само от любов към теб! — каза Норт страстно.

Тя потрепери, но твърдо заяви:

— Ти не си ме обичал никога!

— Ако е така, щях ли да бъда тук в това облекло?

— Трябвало е да се преоблечеш, защото те преследват заради престъпленията ти.

Норт се въздържа да не избухне.

— Щеше ли да има тогава смисъл да остана тук цял ден? Без малко да ме заловят. Само заради теб направих това, Ирма!

— Да, за да се насладиш още веднъж на това, че ме държиш във властта си... Впрочем планът ти сполучи — каза рязко Ирма. — Кажи ми направо: какво искаш от мен?

— Да ми простиш — отвърна тихо Норт.

— Защо не, ти и без това си наказан от себе си. Никога няма да се избавиш от сянката на бащата на Мери, освен ако главата ти не падне под секирата на палача.

— Би ли ти харесало това? — попита той иронично.

— Опазил ме Бог! — възкликна тя. — Бих дала живота си, ако чрез него бих могла да откупя делата ти и ако знаех, че такива повече няма да се случват.

— Това ще рече, че все още ме обичаш! — изтръгна се неудържимо от гърдите му. — О, Ирма!

Той протегна ръце към нея, но тя бързо отстъпи назад.

— Неправилно разбираш думите ми — промълви тя. — Не мисля за себе си, а за детето си, което ще има нерадостната участ да бъде заклеено като дъщеря на убиец. Неговото бъдеще, изпълнено със страдания, е винаги пред очите ми.

Норт отпусна ръце.

— Добре тогава — продума мрачно той, — да се помирим заради нашето дете. Сега ще ме придружиш до Нови Орлеан, където ще доведе детето. Оттам ще потеглим за Англия. Под нови имена ще се установим в Лондон, където ще изживеем живота си спокойно.

— Да стана отново твоя жена!? — трепереща извика Ирма. — Не, по-добре смърт!

— Не искаш ли да се разберем с добро? Е, добре, тогава ще те принудя!

Ирма се огледа. Една малка стълба водеше нагоре към борда. Като светкавица се хвърли към нея. Норт веднага се спусна след нея. Накъде? Черен мрак и вода ги заобикаляха от всички страни...

МАЙЧИНА ЛЮБОВ И ЖЕНСКА ГОРДОСТ

Ирма се огледа наоколо и забеляза, че плаващият мост беше спрял. Затича се към края му пред догонващия я Норт.

— Ако направиш още една крачка, ще се хвърля във водата — извика тя.

Норт се спря. Лицето на Ирма, осветено от слабата светлина на звездите, имаше приказно изражение — излъчваше сила, готова да се противопостави и на смъртта. Той разбра, че със заплахи няма да постигне нищо.

— Не ставай дете, Ирма. Защо искаш да загинеш толкова млада и хубава? Аз имам достатъчно богатство, за да те обградя с лукс и великолепие, които ще подхождат на теб и на твоя произход. Всичко най-хубаво на този свят ще сложа пред краката ти. Ще властваш над мен и над всички, които ще те обкръжават. Дори да ме търсят, ще бъде напразно. Там, в Англия, ще бъдем щастливи!

— Нито дума повече! — прекъсна го Ирма. — Не само всичките съкровища, но даже и царска корона не бих приела от опетнените ти с кръв ръце. Аз мога да ти простя, но да забравя — никога! Затова е по-добре да ме оставиш да си отида с добро.

Ирма стоеше пред него горда и недостижима.

„Дали няма средство, с което да съкруша тази гордост?“ — помисли Норт и добави гласно:

— Е, добре. Едно нещо обаче забравяш: ти не си само жена, но и майка!

Норт забеляза, че тя трепна при тези думи. Дяволски пламък блесна в очите му.

— Виждаш ли онази скала там? Виждаш ли как заплашително се издига? Сега ще подкарам параходчето с най-голяма скорост право към скалата... Щом не искаш да живееш с мен, поне ще те принудя да умреш с мен. Нищо по-лесно от това... Детето обаче ще остане само на света... А ти знаеш каква може да бъде участта на едно сираче без майка и баща: приют за бедни, а после слугиня в някое семейство,

глад, студ... След всичко това престъплението не е далече. Виждаш ли какво чака твоята обична Лидия?

— Спри, не бъди толкова жесток! — извика отчаяно Ирма.

— Не ти ли стига това, което направи с мен, че искаш да унищожиш и единственото си дете!

— Ти искаш това, не аз. Ти го убиваш заради проклетата си гордост.

— Смили се над детето ми! — проплака тя.

— Милост, съжаление! — саркастично продължи Норт. — А ти имаш ли милост към мен? Кажи само, че ще бъдеш моя, и всичко ще бъде забравено. Аз сам ще ти донеса детето даже ако трябва да го изтръгна от бездните на ада... Говори, искаш ли да бъдеш отново моя?

В душата на Ирма се водеше страшна борба между майчината любов и женската гордост. След известно колебание устните ѝ с мъка произнесоха:

— Бог да се смил над мен... не мога!

— Не можеш, защото принадлежиш на друг! — извика яростно Норт.

— Не принадлежа никому, но не мога да нося заедно с теб престъпленията ти.

Норт се изсмя.

— Тогава ще умрем заедно! Но все още имаш време да помислиш за детето си...

Той се плъзна като сянка в машинното отделение и след малко гъсти кълба дим и искри заизлизаха от комина и параходчето бавно потегли. Ирма коленичи. Едва сега майчината любов се пробуди в нея с всичката си сила. Тя видя пред себе си детето, простиращо ръце към нея, викащо я с разплакани очи. Ирма изпита нечовешко страдание... Параходчето пътуваше към смъртта. Дали Норт ще изпълни заката си?... Дали не искаше само да я заплаши, за да сломи гордостта ѝ?... Хиляди мисли, съмнения и противоречия разкъсваха Ирма. Под нея бучеше водата, мрачните брегове като призраци се изнизваха пред очите ѝ... Имаше чувството, че е едно човешко същество, което бавно изгасва. Спомени от миналото изплуваха в съзнанието ѝ. За секунди преживя отново целия си живот. Един спомен постоянно изблъскваше останалите — споменът за нощта срещу Коледа. Нощта, в която тя след обяснението с баща си, с детето си на ръце напусна като

просякиня замъка на родителите си... Бащиното проклятие сега се сбъдваше... Но какво ужасно престъпление беше извършила тя? Само беше последвала влечението на сърцето си. Не, тя не беше виновна! Непоколебимата гордост на баща ѝ я докара дотук.

Хладен вятър полъхна над водата. Студени тръпки пронизаха тази самотна, изоставена от всички жена. Горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ. Ирма сякаш изплакваше всичката мъка, събирана през годините в сърцето ѝ.

— Майко, мила майко — мълвяха устните ѝ, — аз съм жестоко наказана... Твоята дъщеря избра този трънлив път и вече е в края му... Смъртта витае пред очите ми... Прости ми, майко... защото аз съм една бедна, изоставена жена!

В далечината се очертаваше скалата. В очите на Ирма тя олицетворяваше един непознат свят, който смъртните не познават, освен в предчувствията си. Дали този свят е от светлина или от вечен мрак?...

— Ирма!

Тя трепна. Този глас я изтръгна от виденията ѝ и я върна към действителността. Пред нея стоеше Норт. Беше сменил облеклото си и тя видя отново надменния и красив мъж.

— Няма от какво да се страхуваш, ако се върнеш при мен. В противен случай ще умреш заедно с мен. Решението ми е окончателно, остават ти още няколко минути да размислиш... Чакам да изречеш тази малка дума, която ще определи нашата съдба!

Последните думи той изрече гордо и заканително. Настана мъчителна пауза. Само бученето на вълните и глухото тракане на парната машина нарушаваха нощната тишина.

— Значи не искаш!... Добре. Не искам да продължавам повече твоите и моите страдания...

Ирма мълчеше.

Тогава Норт извади от джоба си револвер, зареди го и се прицели в нея.

— Сбогом, Ирма! Бог да пази детето ни!

Разнесе се силен гръм и Ирма падна на палубата със сърцераздирателен вик.

Изстрелът и викът на жената отекнаха в гората, където се намираха Роджър и спътниците му. Те ги чуха и забързаха към реката.

Но там не видяха нищо друго, освен параходчето, което плаваше право към скалата, в която неминуемо щеше да се разбие.

КРАЯТ НА ТРАГЕДИЯТА

Сега ще се върнем малко в нашия разказ, за да проследим по-добре края на тази трагедия.

Шелер падна сред вълните. Той щеше да загине, ако случаят не му помогна да се хване за въжето, което се влачеше след плаващия мост. Норт беше толкова ядосан, че не помисли за въжето. Той видя, че Шелер потъна, и това му стигаше. Случайността обаче изплете по-нататък своите нишки. Ирма завъртя колелото. Увлечени в обясненията си, Норт и тя не забелязаха как параходчето намали скоростта си, Шелер използва това обстоятелство. Събра последните си сили и успя да се покачи на палубата, където припадна поради голямото напрежение.

Когато се съвзе, Шелер нямаше представа колко време е изминало. Първата му мисъл беше за Ирма. Дали не беше се свестил много късно?... Като се стараеше да не вдига шум, запълзя по борда. Изведнъж видя излизания от машинното отделение Норт. Шелер го проследи. Като чу заплахите му, той се приближи близо до него, готов да се притече на помощ на Ирма. Но бързината, с която се развиха събитията, го изненада. Норт се прицели и Шелер едва успя да отблъсне ръката му. Куршумът отлетя във въздуха, но Ирма падна на палубата с един ужасяващ вик. Тя скоро разбра, че не е ранена, и се изправи. Пред очите ѝ двама мъже се бореха отчаяно. Единият беше Норт, но кой беше другият? Помисли за Шелер и миг след това чу гласа му, който ѝ казваше да вземе оръжието. Ирма усети прилив на радост. Надежда изпълни душата ѝ, защото вече не беше сама. Един предан приятел се притече на помощ, когато тя беше изгубила всякаква надежда.

— Бързо! — повтори Шелер с толкова отпаднал глас, че Ирма се изплаши — не беше ли радостта ѝ преждевременна...

— Къде е, къде е той? — попита тя развълнувано.

Шелер не отговори. Той се мъчеше да отблъсне Норт, който го стискаше за гърлото. Задъхваше се. Изведнъж Ирма видя револвера,

наведе се и го взе... Тялото на Шелер се сгърчи и той грохна на палубата.

— Така ти се пада, моето момче! — злобно проговори Норт. — Свършено е с теб... А що се отнася до жена ми, все някак си ще изляза на глава с нея...

Ирма трепереше с цялото си тяло. Тя обвиняваше себе си за смъртта на човека, на когото беше толкова задължена.

— Артур, остави го, моля те! Не обременявай съвестта си с още едно убийство! Той е най-добрият ми приятел...

Но тя напразно се молеше. Вледеният смях беше отговорът на молбите ѝ. Шелер не мърдаше. Норт, дишайки тежко, бавно се изправи.

— Убиецо — промълви ужасена Ирма, — делата ти те викат на небето!

— По-добре е да мислиш за своите дела — отвърна той студено и направи крачка към нея. — Дай револвера!

— Назад! — извика тя и вдигна заплашително оръжието.

— Ирма... — опита се да каже нещо Норт, но не можа да довърши.

Тя видя как той залитна и падна с лице към палубата. Шелер, когото мислеше за мъртъв, внезапно скочи върху гърба му.

— Така, моето момче, и фриц Шелер знае да се преструва! Нали знаеш, който се смее последен, се смее най-добре.

Норт направи отчаяни усилия да се изправи, но напразно. Шелер беше успял да му върже ръцете отзад. Този път беше победен!

— Сега да му вържем и краката. Така... — смееше се доволен Шелер.

— Напразно се радваш толкова — проговори Норт. — Скоро и тримата ще загинем!

Шелер и Ирма вдигнаха очи. Пред тях се изправяше скалата, а параходчето плаваше право срещу нея.

ЗАПЛАХАТА

Шелер слезе в склада за въглища. Ирма не беше в състояние да се помръдне. Изведнъж параходчето се залюля и скоростта му силно намаля. Шелер отново се показва.

— Смелост, графиньо, смелост! — извика той. — До скалата има още време.

След това бързо отиде до кормилото, което Норт беше завързал, за да се движи параходчето направо. Развърза го и започна с всички сили да го върти. Усилията му се увенчаха с успех: параходчето се отклони от досегашния си курс.

— Спасени сме! — възкликна радостно Шелер.

Норт изкрещя някакво проклятие. Ирма коленичи. Радостни сълзи капеха от очите ѝ.

— Да, приятелю Норт — каза Шелер, — това беше работа на моряк, извършена от бръснар. Когато бръснеш гъстите бради на моряците от парахода „Мисисипи“, се мислех за най-нещастния човек в Щатите. Но днес благодаря на Бога, че аз, синът на майка си, съм бил принуден да си изкарвам хляба по този начин. С божията помощ ще слезем на брега. А ако някога бъда избран за член на сената, ще прокарам закон, съгласно който всички параходи трябва да имат колела и ще им бъде позволено да се движат само по суша.

Ирма се приближи до него и му благодари. Очите ѝ изразяваха най-топла и искрена признателност.

— Оставете, графиньо, аз само изпълних дълга си. Нима трябваше да ви оставя да заминете с него? Котката винаги си остава котка и гони само мишките. Извинете за израза, графиньо!

— Но, Шелер, как мога да те виня за твоите шеги, когато те винаги са ме ободрявали? Сега ми кажи къде остави моята малка Лидия? Сигурно си я поверил на добрата Милия Пен?

Изненадан от този въпрос, Шелер за малко да изпусне кормилото. Той му припомни при какви обстоятелства беше оставил

Лидия. Върху доброто му лице се изписа смущение. Ирма с чувствителното майчино сърце веднага забеляза това.

— Защо не ми отговаряш? — попита тя разтревожено. — Къде е детето ми? Кажи ми какво се е случило? Не разбираш ли, че ме измъчваш с мълчанието си!

Норт чу целия разговор. Веднага започна да размишлява как да използва тези обстоятелства, за да си върне свободата.

Шелер реши, че е по-добре да каже истината на Ирма, още повече че и той беше много загрижен за малката Лидия.

— Работата стои така — каза той. — Когато ви чух да викате за помощ, казах на малката да не мърда от мястото си, докато се върна, съблякох дрехите си и се хвърлих във водата.

— Но ето че не можеш да се върнеш — извика Ирма ужасена. — Боже, детенцето ми е загубено...

— Не говорете така, графиньо! — започна да я успокоява Шелер. — Мястото, където я оставих, не беше далеч от брега на реката.

— Разбирам, но ти не трябваше да я оставяш, приятелю.

— Това не можех да направя, графиньо — отговори Шелер, повдигайки рамене.

Ирма забеляза огорчението му.

— Прости ми! — почти извика тя. — Знам колко трябва да съм ти признателна, знам... но все пак аз съм майка. Освен грижата за детето ми, няма нищо друго в ума ми. Нима мога да се примиря с това — да бъда спасена, но да изгубя детето си?

И тя заплака, закрила лицето си с ръце. Шелер беше отчаян от нейното нещастие, обаче лицето на Норт светна. Това стечение на обстоятелствата не можеше да остане без последствия за съдбата му. Той беше решил да го използва.

— Успокойте се, графиньо — заговори Шелер, — положението не е толкова лошо, колкото си мислите. Ако Лидия се изкачи на близкия хълм, ще може да види къщата на Пен. А пък и другите останаха на брега, защото им отнеха параходчето, с което ви отвлякоха.

— Заблуждаваш се, Шелер — отвърна Ирма. — Милия ми каза, че близо до брега има плитчини, които могат да се преминат само с кола. Тогава не обърнах внимание на думите ѝ, но сега си спомням това много добре... Колко ли е плакало горкото ми дете, колко ли е викало за помощ! Боже мой, само като си помисля, сърцето ми се къса

от мъка... Представи си само какъв страх ще изпита едно дете, което никога не е оставало само и което се плаши от тъмнината!... А когато се пробуди нощният живот в гората? Воят на дивите котки, шумът от катеричките и разни други диви животни... О, всичко това би изплашило възрастен човек... Не, не, мисълта за моето самотно дете ме подлудява!

Измъчената майка отново заплака. Шелер мълчаливо ѝ съчувстваше, докато корабчето бавно се движеше към противоположния бряг.

— О, да беше само това! — намеси се Норт. — Добре познавам местността, нощем в нея скитат мечки и вълци.

— Млъквай! — кресна Шелер.

Той съжаляваше, че не може да напусне мястото си при кормилото и да запуши устата на този престъпник. Като чу тези думи на Норт, Ирма пребледня и се хвана за Шелер, за да не падне.

— Не можеш да ми забраняваш да говоря, когато детето ми е в опасност — продължи Норт окуражен. — Може да се е търкулнало в някоя пропаст, може да е паднало във водата, а може и вълците вече да са го разкъсали...

Болезнен вик се изтръгна от устата на Ирма. Тя се залюля, но Шелер я подкрепи и не я остави да падне.

— Не му вярвайте, графиньо! Норт говори така, защото се надява да го освободим. Как може един човек да е загрижен за детето си, когато никога не се е интересувал от него?

Норт сякаш очакваше тези думи.

— Аз вярвах, че детето ми е в добри ръце — каза той, като че ли се извиняваше. — И затова повиках при себе си само жена си.

— За да я убиеш, а детето да остане сираче! — извика гневно Шелер.

— Не, аз исках да се сдобря с нея. Тя знае това. Но ако сега детето ми умре, то негов убиец ще бъде собствената му майка.

Глухо ридание се изтръгна от гърдите на Ирма. Тя се изскубна от ръцете на Шелер, падна на колене и извика:

— Помощ! Господи, закрилай детето ми!

Кротката светлина на звездите осветяваше слабо лицето на тази мъченица. Шелер отново пое кормилото, Норт предчувстваше, че има шанс да се спаси, защото като никой друг познаваше това благородно

женско сърце. Изведнъж Ирма престана да плаче, стана и се приближи до Шелер.

— Това ли е брегът, на който остави Лидия? — попита мрачно тя.

— Да, този е — отвърна Шелер, уплашен от неочакваната промяна в Ирма.

— Бързо нататък тогава! Ние не се движим, а пълзим. Този параход като че ли стои на едно място.

Преди Шелер да разбере намерението ѝ, тя се втурна към машинното отделение, завъртя колелото и вдигна пара.

— За Бога, графиньо, какво правите? — извика той, като се затича към нея. — Ще заседнем в калта!

— Няма значение, само да стигнем по-бързо до брега, на който детето ми се скита само, без да има кой да му помогне. Не ми пречете, защото иначе ще скоча във водата!

Шелер отстъпи. Наистина той беше победил силния Норт, но пред тази измъчена майка се чувстваше безпомощен.

— Не ме измъчвай, приятелю! Аз трябва да сляза на отсрещния бряг.

— И аз ще дойда с вас — само това можа да продума Шелер, като гледаше умоляващо прострениите към него ръце и пълните със сълзи очи.

Трябваше да намери място, където да спрат. Ирма отиде към предницата на параходчето и скоро се изгуби от погледа му. Не минаха и десетина минути и Шелер намери удобно за слизание място. Той потърси Ирма, за да я отведе на брега, но тя беше изчезнала. Погледът му неволно се насочи към пленника — той лежеше на палубата както преди. Извика Ирма, но тя не се обади. Тогава започна да я вика все по-силно със свито от страх гърло. Ами ако преживяното през тази ужасна нощ беше помрачило разума ѝ? Дали не беше се хвърлила във водата? Шелер се обърка и не знаеше какво да прави.

— Къде е жена ти? — попита той Норт, който не беше произнесъл досега нито дума.

— Първо ме отвържи и тогава ще говорим!

— Това би било най-голямата глупост, която бих могъл да направя — отвърна Шелер. — Аз ще те предам на властите, но първо ще претърся сам брега. Може би ще имам късмет да намеря жената, която ти едва не накара сама да потърси смъртта в студените води!

— Добре, търси я — отговори Норт, — но не забравяй да се върнеш, защото кръвта спира във вените ми. Трябва да се върнеш, за да не станеш мой убиец. В такъв случай скъпо ще заплатиш.

Шелер не обърна внимание на тази заплаха. Мислите му бяха насочени към Ирма. Слезе на брега и започна да я търси.

НОРТ

Норт не излъга, когато каза, че кръвта спира във вените му. Шелер беше стегнал здраво въжетата, защото престъпникът беше много силен. Ако имаше време, щеше да ги провери още веднъж, но той бързаше да догони Ирма. Нещо му подсказваше, че с нея се е случило някакво нещастие. Шелер трябваше да побърза, ако не искаше да закъснее с помощта си. Тежките му стъпки и честите подвиквания ставаха все по-слаби, докато най-последно престанаха да се чуват.

Норт остана сам. Единствената мисъл, която го занимаваше сега, беше как да избяга. Положението му беше доста сериозно. Лежеше с лице към палубата с вързани ръце и крака. Отначало не вярваше, че ще може да се освободи. Но когато призракът на бесилката застана заплашително пред очите му, той започна да прави отчаяни опити да разхлаби въжетата — напрягаше мускулите на ръцете и краката си, но напразно. Възлите като че ли се затягаха още повече. Цялото тяло го болеше. Въпреки това мисълта му работеше трескаво. Шелер можеше скоро да се върне. Навярно той знаеше, че е определена голяма парична награда за залавянето на Норт. Ако го предадеше, той можеше да бъде назначен на държавна служба, а какво повече можеше да желае бившият бръснарски калфа! Норт би му заплатил десеторно цената за свободата си, но беше крайно рисковано да издаде, че носи такава голяма сума в себе си. Честният Шелер нямаше да се поколебае да го предаде на полицията... Изведнъж му дойде наум, че полковник Роджър и неговите хора са наблизо и че всеки момент можеха да се появят. Пот изби по челото му при мисълта, че може да попадне в ръцете им. Започна отново да движи изтръпналите си крайници. При тези усилия Норт успя да достигне краката си с ръце. Можеше да тържествува, защото беше намерил начин да се освободи. С върховно усилие трябваше да държи краката си в това положение и да се опита да ги развърже. Наистина не беше лесно, но Норт знаеше, че от това зависеше животът му. Пръстите му работеха бавно, толкова позволяваха силите му. Най-последно няколко възела поддадоха. Норт

спря, за да се посъвземе. Изведнъж се напегна, защото чу виковете на Шелер. Пазачът му се връщаше. Окървавените пръсти на Норт подновиха усилията си. Дали мъчителните му опити нямаше да бъдат напразни? Гласът се чуваше все по-близо, след това заглъхна, но все пак се чуваше. Шелер търсеше Ирма наоколо. Тези викове действаха на Норт стимулиращо: той не прекратяваше усилията си да се освободи. Най-последно... краката му бяха свободни. Норт не си позволи повече от две-три минути почивка. Опитва се да стане и след няколко несполучливи опита да се задържи върху изтръпналите си крака успя. Норт въздъхна дълбоко, вече можеше да напусне параходчето, но дали на сушата щеше да намери начин да развърже ръцете си, които ужасно го боляха. Спомни си, че в кабината беше видял остро трионче, опряно до стената. За щастие вратата не беше затворена, но и гласът на Шелер отново се чу отблизо. Пленникът положи големи усилия да достигне триончето и да го закрепил така, че да може да среже въжетата. Най-последно успя — и ръцете му бяха свободни!

— Свободен съм! — радостно извика той. — Сега могат да дойдат!

Извади от джоба си малко ножче и с него отрязва и последното въженце, което все още стягаше китката на едната му ръка. Кръвта вече течеше свободно във вените му.

Гласът на Шелер не се чуваше.

Тъкмо Норт мислеше в каква посока да тръгне, за да избегне срещата с него, видя Шелер да се приближава. Той разбра, че не можеше да избяга, защото краката все още го боляха. На успех в един двубой също не можеше да разчита — не усещаше сили в ръцете си. Огледа се нерешително и накуцвайки, тръгна към машинното отделение. Завъртя кормилото и вдигна пара, след това започна да хвърля въглища в пещта. Параходчето бавно поема към средата на реката.

Шелер беше на няколко крачки от брега и като видя дима и искрите, остана на мястото си като втрещен.

След минута той се затича към брега, като викаше с цяло гърло, но пристигна много късно.

— Сбогом, приятелче! — разнесе се подигравателният глас на Норт. — Параходите все още не пътуват по суша. Може да се опиташ да поплуваш, но мисля, че е по-добре да не се срещаме никога, защото това ще ти струва живота.

Шелер не изпитваше желание да се изкъпе отново. Чувстваше се много уморен от търсенето в гората. Той само измърмори няколко проклетия и легна да си почине и да обмисли положението.

На отсрещния бряг на реката, под сянката на дърветата стояха двама конника с плувнали в пяна коне. Те следяха внимателно приближаването на параходчето към брега. Това бяха Роджър и Сам, които малко преди това бяха решили да преплуват реката.

— Това е самото провидение! — извика Роджър. — Убиецът бяга, но идва право в ръцете ни.

— Ще го хванем, маса — зарадва се Сам. — О, маса, вие ще станете много известен, след като го заловите!

Лицето на Роджър запази сериозното си изражение. Образът на Ирма беше пред очите му и сърцето му се сви болезнено. Какво ли беше станало с нея?

Роджър заповяда на Сам да приготви оръжието си и белезниците. След като изпълни заповедта, Сам скри конете, за да не ги види Норт.

Двамата се отправиха към реката. Не се наложи да чакат дълго — скоро параходчето спря до брега.

Норт скочи на земята. Не очакваше опасността и тръгна спокойно към гората. Изведнъж чу отпред и отзад силни викове:

— Стой!

Веднага спря изплашен, защото не беше въоръжен.

ИЗГУБЕНА!

Ирма, обзета от нетърпение, не можа да дочака спирането на параходчето. Думите на Норт пронизаха сърцето ѝ — тя беше уверена, че сега за първи път мъжът ѝ говореше истината. От този миг за нея имаше само една мисъл: по-скоро да стигне брега и да тръгне да търси детето си.

И докато Шелер избираше място за спиране, тя скочи на сушата. За щастие брегът беше обрасъл с трева и тя не се нарани. Въздъхна няколко пъти измъчено и се изправи на крака. Параходчето продължаваше хода си. Ирма погледна след него и когато то се отдалечи, коленичи на земята и започна горещо да се моли.

Последните ѝ думи се стопиха в нощния мрак. Реката тихо шумеше. Слабият ветреца отнесе на крилете си молитвата на майката...

Ирма бавно се изправи, после затича към мястото, откъдето бяха тръгнали.

БАЩА И ДЪЩЕРЯ

Когато Ирма извика за помощ и параходчето тръгна, хората на брега се вцепениха от изненада и страх.

Старият Пен се престори на много учуден въпреки радостта, която изпитваше. Събитията се развиха така, че дори надминаха очакванията му. С повече хитрост и с по-малко съвест бе спечелил завидно богатство, а след бягството на Норт за него оставаха и колата, и конят. Наистина той можеше да бъде заподозрян, но никой не можеше да докаже нищо.

Страхът го обзе само когато се появи Шелер. Откъде се взе този човек? Кой беше той? Дали нямаше да успее смелата му постъпка? Тези въпроси изникнаха в главата на Пен и го разтревожиха.

Погледът му се спря на Милия, която не се осмеляваше да погледне към баща си. Пен разбра, че само дъщеря му е довела този човек тук. Дали не беше подслушала разговора му с Норт и дали не беше предала собствения си баща? Може би и тя беше подкупена?

Макнийл позна човека, който излезе от машинното отделение на параходчето, въпреки че лицето му беше почерняло от саждите. Когато видя Шелер да плува след параходчето, а човекът да вдига заплашително лопатата, той се приближи до Пен и му каза:

— Този човек беше Норт. Ти си му помогнал да избяга!

Пен беше хитър човек и не се предаваше лесно. Затова отговори с учуден тон:

— Норт ли? Кой е този Норт?

— Норт, или както се нарича още Йохан Гулд, е човекът, когото ние преследваме — отговори Макнийл.

— А, така ли! Но нали той се намира в сандъка? Колкото знам какво е имало в сандъка, толкова знам и за този човек, когото виждам за първи път. Аз не съм съдружник на убийци, а честен човек. Ако не вярваш, трябва да докажеш противното.

Макнийл не отговори, защото нямаше време да докаже виновността на Пен, а и трябваше да попречи на убиеца да избяга.

Затова той се прицели и стреля по него с намерение само да го рани. Всички на брега видяха как Норт падна.

Макнийл се качи на коня и каза на каруцаря:

— Иди веднага със сандъка в Колумбия, предай го на полицията и разкажи всичко, което видя! Занеси и тази бележка на полицейския началник и ще получиш добро възнаграждение!

И като скъса един лист от бележника си, написа няколко шифровани реда, даде го на каруцаря и още веднъж го подкани да побърза.

— А аз ще препусна по брега след парахода. Йохан Пен, двамата ще си поговорим пак, не забравяй това! — извика Макнийл, пришпорвайки коня.

Бащата и дъщерята останаха сами.

— Извикай му да се върне! — помоли момичето уплашено. — Той препуска точно срещу блатото.

Вместо отговор бащата я хвана за ръката и я блъсна на земята.

— А сега искам да си поговоря с теб! — процеди той яростно. — Кой беше човекът, който се хвърли във водата? Отговаряй или ще хвърля и теб след него!

— Не зная, тате.

— Лъжеш! — кресна Пен и вдигна заплашително камшика над главата на момичето. — Казвай кой беше този човек!

— Недей! — простена Милия. — Аз съм ти дъщеря, имай милост! Не зная кой е човекът...

— Кого още докара от Колумбия, освен госпожата, за която беше изпратена?

— Никой друг, вярвай ми, тате!

Пен изглежда дъщеря си с мрачен поглед. Може би тя казваше истината?

— Не видя ли този човек при нея?

Милия разбра, че към първата лъжа трябва да прибави и втора.

— Не, и не го познавам — отговори тя. — Не зная и откъде е дошъл.

Яростта на Пен угасна толкова бързо, колкото бързо се беше разпалила.

— Чудно! — промърмори той, като огледа внимателно наоколо. — А сега стани.

Милия, трепереща от страх, се изправи. Пен разбра, че се беше издал повече, отколкото трябваше.

— Проклетата история! — каза той. — Не знаех кой беше този човек и исках само да му помогна. А се оказа, че човекът, който ме почерпи с една бутилка вино, бил опасен престъпник. Освен това има опасност да изгубя и параходчето си, което може да се блъсне някъде и да потъне в реката.

Пен замълча малко, след това продължи:

— Слушай, Милия! Тази история може да има лоши последствия за мен, ако се разбере, че съм те изпратил с писмото в Колумбия, за да доведеш мисис. Вярвам, че не искаш да ми се случи нещо лошо!

— Не, тате.

— Добре тогава... Запази в тайна всичко, което се случи!

Сега гласът на Пен звучеше кротко и дружелюбно.

— Ако някой те попита, ще кажеш, че си ходила в Колумбия на пазар. Ще кажеш още, че не познаваш тази жена и че на връщане си я настигнала по пътя. Тя те е помолила да я вземеш и да я докараш тук. И ти си сторила това, защото си искала да помогнеш на бедната жена. Нищо повече не знаеш, разбра ли?

— Да, тате, разбрах.

— Така! Ето ти сега една монета. Прибави я към твоите спестени пари и си купи нова рокля.

Пен се качи в колата и Милия го последва. Като потеглиха, съвестта ѝ започна да я мъчи. Тя си спомни за малкото мило момиченце и се заоглежда боязливо.

— Защо се оглеждаш така? — веднага попита Пен, в когото съмнението отново се пробуди.

— Аз... мислех за човека, който може да потъне в блатото — отговори Милия с треперещ глас.

— Какво те е грижа за него! — каза Пен сурово. — Попита ли ни той за пътя? Не! Значи го познава и ще заобиколи блатото.

Вкъщи по време на вечерята Пен каза на дъщеря си:

— Слушай, Милия, виждам, че си уморена. Това не ме учудва никак след дългата ти разходка до Колумбия и обратно. Най-добре ще бъде да се прибереш в стаята си. Заклучи се добре! Ако някой почука на вратата ти, не отваряй! Не отваряй никому, даже и на мен!...

Страхувам се, че тази нощ ще имаме неприятно посещение... Лека нощ!

Милия се зарадва, защото щеше да остане сама. Влезе в стаята и като заключи, седна отчаяна на един стол. Тя беше чула думите, които Макнийл каза на баща ѝ. Значи той беше помогнал на убиеца Гулд да избяга! Беше убедена, че Макнийл казва истината. Това, че баща ѝ лъжеше, я изплаши...

В главата ѝ отново се появи мисълта за момиченцето, което сега скиташе само в гората. Тя го беше обикнала много и мисълта, че в този миг то с разплакани очи търси майка си, беше непоносима за нея.

Милия скочи от стола. Тя беше добро момиче с чиста душа, затова ѝ тежеше, че страхът от баща ѝ я правеше съучастник в това престъпление. А ако майката се спасеше от клопката, в която попадна, нямаше ли да я обвини за смъртта на детето, в случай че му се случи някакво нещастие?

Милия не се съмняваше в участието на баща си в отвличането на добрата и красива жена. Трябваше ли да гледа спокойно как оттатък реката по негова вина загиваше още едно човешко същество? Не, тя не трябваше да допусне това. Човеколюбието ѝ надделя пред страха от баща ѝ.

Стаята ѝ не беше много високо от земята. Милия отвори прозореца и скочи навън. После слезе към реката. В тръстиката имаше скрита лодка, тя я отвърза, скочи в нея и като гребеше ловко, се отправи към отсрещния бряг. Скоро стигна до него и след като скри лодката, тръгна към мястото, където по-рано видя Шелер.

МОЛБА ЗА ПРОШКА

В това време и Ирма се движеше в същата посока. Тя не познаваше пътя, затова гледаше да не изгуби от очи реката. Гората през нощта имаше странен вид. Диви котки и маймуни скачаха от дърво на дърво. От време на време изпращяваше сух клон под краката на дивите зверове. За първи път през живота си Ирма се скиташе сама в девствения американски лес. За щастие тя беше взела револвера, който вдигна от палубата на параходчето, така че не беше напълно беззащитна.

Изминаха няколко часа и Ирма, изморена, с разкъсани дрехи и разплетена коса, беше на прага на отчаянието.

Най-после гората започна да оредява и тя видя реката. Ирма усети прилив на нови сили, защото мястото, откъдето бяха тръгнали, не беше далече. Луната се показа и обля в мека светлина цялата околност.

Ирма ускори крачките си и скоро зърна светлина на отсрещния бряг. Тя беше стигнала до мястото, но на брега нямаше никой.

Отначало помисли, че хората са отвели Лидия, но майчиното ѝ сърце не я остави на мира и я накара да поднови търсенето.

Тя се изкачи на един хълм и от другата му страна намери букет полски цветя и разноцветни камъчета. Сигурно с тях си беше играла Лидия, но от нея нямаше никаква следа. Ирма се наведе, взе букета, последен подарък от нейното момиченце, и го зацелува, като го оросяваше със сълзите си. После го скри и даде воля на отчаянието си.

Виковете на майката се разнесоха далече в тихата нощ. По мократа земя се бяха отпечатали следи от детски обувки. Ирма ги проследи, но изведнъж замръзна на мястото си. Някаква сянка излезе от гъсталака и се отправи към нея. Радостен вик се изтръгна от гърдите на майката:

— Лидия!

Но това не беше тя. Ирма не вярваше на очите си.

— Милия — извика тя, — какво правиш тук? Търсиш детето ми, нали?

— Да, и не мога да го намеря — отговори тя със задавен от сълзи глас. — Къде ли е отишло горкото момиченце? Простете ми, мисис, че я оставих, но не можех да постъпя по друг начин! Баща ми би ме убил, ако разбереше истината. Затова бях принудена да мълча. Когато стигнахме вкъщи, съвестта ми не ме оставяше на спокойствие. Излязох през прозореца и преминах реката, за да търся изгубеното дете. Претърсих цялата гора, но не можах да намеря никаква следа. Накрая видях вас и дотичах, за да падна в краката ви и да ви моля за прошка, не ме проклиняйте, защото и без това страдам безкрайно много!

Ирма не помръдваше. На лунното осветление тя изглеждаше като каменна статуя. Погледът ѝ беше отправен в далечината, а устните ѝ мълвяха: „Изгубена...“.

Милия се изплаши, като видя в какво състояние се намираше нещастната майка.

— Не, не! — извика тя. — Хайде да преминем реката. Аз ще призная всичко на баща си. Пред вас той няма да посмее да постъпи грубо с мен. Ще останете тази нощ у нас, а утре ще ви помогнем в търсенето на милото момиченце. Виждам колко много сте уморена и измъчена. Вие трябва да си починете, трябва да спите! Елате, аз ще ви отстъпя леглото си.

Ирма се съвзе. Гласът ѝ звучеше кротко:

— Прощавам ти, дете! Ти ме предупреди навреме... Каза, че трябва да си почина. Не, Милия, тази нощ за мен не може да има нито почивка, нито спокойствие. Трябва да продължа да търся детето си...

— Но не сега — каза Милия с умолителен глас. — Вие сте съсипана от умора... Не сте ли срещали някакъв конник?

— Не, никого не срещнах.

Милия пребледня, Макнийл беше погубен! Тя се опита още веднъж да убеди Ирма да се откаже от намерението си, но нещастната майка остана непоколебима.

— Ще се върна само с детето си. Ако може да бъде спасено, това може да стане веднага. Утре ще бъде много късно. Сбогом, Милия, аз ти простих. Върни се бързо вкъщи и не казвай на баща си за срещата ни. Ако срещнеш човека, който дойде с мен от Колумбия, кажи му, че си ме видяла тук. Кажи му още, че съм отишла да търся детето си и че

няма да се откажа, докато не го намеря. А сега си отивай, Милия. Нямам време за губене.

— Но в гората има вълци и други диви животни!

— Имам оръжие и не се страхувам! Пък и моят живот принадлежи на детето ми...

— О, мисис! — извика Милия и заплака.

Ирма я целуна по челото и тръгна към гората.

— Горката жена! — продума Милия. — Такова добро и благородно сърце! И въпреки това тя е изгубена, както и детето ѝ.

После с бавни крачки и с насълзени очи тръгна към къщи.

ЛИДИЯ

Шелер поръча на Лидия да чака, докато той се върне. Тя наведе тъжно глава и продължи да се занимава със своите камъчета и цветя.

Детското ѝ въображение я накара да очаква да се случи нещо от онова, което се разказваше в любимите ѝ приказки. От тях знаеше, че джуджетата, богините и магьосниците живеят в големите гъсти гори, а пък Шелер ѝ беше казал, че те се появяват пред малките и добри деца само тогава, когато те скитат сами в гората и се нуждаят от тяхната помощ. Лидия спокойно се оглеждаше, за да види дали няма да се отвори някоя скала и да се появят седемте джуджета, за които се разказваше в приказката. Но тя се измори, облегна главата си на един дънер и скоро заспа.

Едва се беше унесла и един силен гръм я разбуди. Тя скочи уплашена и започна да вика името на Фриц. Нищо не можеше да изплаши малката Лидия така, както бурята. Въпреки че небето беше ясно и по него не се виждаше нито едно облаче, тя беше убедена, че скоро ще да се извие силна буря. В страха си детето забрави цветята и камъчетата и затича към хълма, от който Шелер ѝ беше извикал за последен път да го чака.

Хълмът не беше много висок, но беше стръмен и каменист. Лидия напразно се мъчеше да стигне върха. Сухата земя беше обрасла с рядка трева и щом се опиташе да се хване за нея, за да се задържи, тя се изтръгваше заедно с корена.

Накрая детето изгуби надежда да се изкачи и спря разтреперано от страх при мисълта, че страшният гръм може да се повтори. То не можеше да знае, че той идваше от пушката на Макнийл, който беше стрелял по бягащия престъпник.

Лидия повика още няколко пъти Фриц и майка си, после се огледа наоколо и едва тогава забеляза, че беше започнало да се смрачава. Това още повече увеличи страха ѝ и вместо да остане на мястото, където можеше да бъде намерена, тя затича надолу из долината, в която се намираше.

Тази долина беше старо корито на река, затова се простираше надалече.

Изведнъж тя чу тропот на конски копита, спря и в същия миг един конник профуча като стрела покрай нея. Това беше Макнийл, но изплашеното дете нямаше смелостта да го извика.

Когато той изчезна, Лидия се почувства съвсем изоставена и тъжно заплака. После отново тръгна напред. Вече не мислеше за Шелер, искаше само да намери майка си. От време на време слабият ѝ глас прозвучаваше в мрака:

— Мамо, мила мамо!...

Най-после Лидия стигна до устието на долината, където цареше дълбока тишина. Спря се и погледна назад. Сега долината се стори черна и страшна и тя за нищо на света не би се върнала там, откъдето беше дошла.

Лидия отново тръгна напред. Макар че изпитваше силен страх, тя си мислеше за ангелите закрилници на малките деца, и това донякъде я ободряваше.

Стигна до една голяма гора. Дали в нея не живееше лошата магьосница Кунснер от приказките? С майка си тя би я преминала без страх, но сама — о, това беше свръх силите ѝ, още повече че откъм гората се чуваше някакво странно шумолене.

Изведнъж момиченцето зърна светлина между дърветата и като си помисли още веднъж за захарната къща на магьосницата, тръпки полазиха по гърба ѝ. Тя отстъпи няколко крачки назад и видя, че светлината идва от голям огън, край който забеляза да се движат черни сенки. Внезапно се разнесе силен смях. Смееше се жена. Значи това бяха хора. Лидия се зарадва, защото те сигурно ще могат да ѝ покажат пътя, по който да стигне при майка си.

Изведнъж нещо я накара да се обърне. На няколко крачки от нея стоеше едно животно, което приличаше на голямо куче и я гледаше с големи блестящи очи. Беше вълк. Той наведе муцуна към земята, вдигна я отново и изтрака със зъби.

Лидия изтръпна. После побягна към гората, като от време на време се обръщаше с ужас назад. Вълкът тръгна бавно след нея, защото се страхуваше от червения пламък и от хората, които се намираха край него. Лидия усети, че вълкът идва след нея, и затича побързо. Изведнъж ѝ се стори, че е заобиколена от големи животни, от

чиито уста се показваха остри зъби. Бедното дете не се съмняваше, че е попаднало в омагьосаната гора. То нададе силен вик от страх, погледна назад, но се спъна и падна. Зверовете като че ли се пръснаха настрани, а вълкът, който вървеше след нея, изплашен от силния ѝ вик, спря.

Лидия все още се намираше във властта на големите му зелено искрящи очи, когато видя, че от другата страна с големи скокове към нея се приближава някакъв друг звяр. Преди да успее да го разпознае, очите ѝ се затвориха, главата ѝ клюмна и тя падна в безсъзнание на земята.

ЧУДНИЯТ ДАР

Около огъня, който малката Лидия беше забелязала, се суетяха двама души: мъж и жена. Това бяха съпрузите Милтън, честни чифликчии, спрели край гората, за да пренощуват. Веднъж в месеца те ходеха в града на пазар. Те тъкмо се връщаха от подобно пътуване и тъй като им предстоеше да се придвижват още около дванадесет часа до чифлика си, решиха да спрат край гората. Докато мъжът се занимаваше с конете, жената приготви чая. От разговора по време на скромната вечеря можеше да се разбере, че бяха доволни от продажбата и покупките.

Милтън беше около четиридесетгодишен мъж, висок и широкоплещест, с открито лице и благ поглед. Жена му не беше нито грозна, нито хубава, но фигурата ѝ излъчваше здраве и решителност.

— Вярно — каза Милтън, — работите ни вървят добре, но...

Той замълча и вдигна един въглен, за да запали лулата си.

— Няма нужда да довършваш. Знам какво ни липсва. Но ако досега небето не ни е подарило дете, все пак имаме много неща, за които трябва да му благодарим. Може би трудът ни е по-тежък, но и от нашата трапеза не сме върнали никого.

— Така е — потвърди мъжът, пушейки лулата си, — но човек предпочита да остави имота си на близки, да не говорим за щастieto, което човек изпитва от отглеждането на един син или на една дъщеря.

— Да оставим този разговор — каза жената, — защото знаем много добре, че никога няма да изпитаме това щастие.

Мъжът погледна конете, които пасяха спокойно наблизко, а жената използва мига, за да изтрие крадешком с края на престилката си няколко сълзи. Тя силно усещаше липсата на едно дете, което да я развлича, когато оставаше сама вкъщи.

Двамата продължиха да разговарят за различни неща още малко, но вниманието на мъжа беше отново привлечено от конете.

— Охо, какво е това? — извика той и скочи.

Изпънали вратове, конете бягаха към огъня.

— Да не са индианци? — попита жената с такова спокойствие, сякаш говореше за нещо, което се случва всеки ден.

— Не вярвам — отговори мъжът, като се огледа наоколо. — Струва ми се, че можем да очакваме вълци.

— Ти все още не можеш да забравиш онова куче, което обикаляше днес около нас — забеляза жената шеговито.

— Мисля, че това беше вълк. Във всеки случай благоразумието никога не вреди. Добре ще направя, ако си взема пушката от колата.

Милтън се отдалечи и след малко се върна с пушката в ръка.

— Ако мислиш, че има вълци, по-добре да си тръгваме оттук — каза жената.

— Невъзможно, мила моя. Много е тъмно. Ще почакаме, докато изгрее месечината, и тогава, като караме по-бързо, ще наваксаме изгубеното време.

Двамата отново седнаха край огъня, но конете, които бяха вързали за колата, пръхтяха неспокойно.

— Ще трябва да си отваряме очите! — каза Милтън сериозно. — По-добре ще направиш, ако се качиш в колата.

— Огънят ще ме пази по-добре — отговори жената. — В случай на нужда ще се защищавам с някоя запалена главня. Искam да пазя с теб! Четири очи виждат по-добре, отколкото две.

Милтън и жена му замълчаха.

Изведнъж се разнесе шум от стъпки на тичащ човек. И двамата си помислиха за индианците, но никой не го каза гласно. Силен писък отекна в нощната тишина. И двамата потрепериха.

— Божичко! — извика жената, а мъжът скочи и изтича към мястото, откъдето беше дошъл писъкът. Минута по-късно ехото повтори изстрела на Милтъновата пушка.

Вълкът, който преследваше Лидия, се просна на земята.

— Кой е там? — извика Милтън.

Никой не отговори. Наоколо беше тихо. Милтън се показва в светлия кръг около огъня.

— Не беше ли това човешки вик? — попита той неуверено.

— Струва ми се, че да — отговори жената с уплаха в гласа.

— Но кой ли може да е бил?

— Не зная.

Те се заслушваха няколко минути. В гората беше спокойно.

— Трябва да разберем кой извика! — реши Милтън.

Взе една разпалена главня и последван от жена си, се отправи към мястото, където падна вълкът.

— Я гледай! — извика внезапно чифликчията и освети земята. Жената се приближи бързо до него.

— Дете! — извикаха едновременно и двамата.

— Като ангел е! — продължи жената. — Но защо е толкова бледо... толкова неподвижно... да не би...

Тя погледна уплашено мъжа си.

— Не говори глупости! Аз стрелях само във вълка.

Жената взе детето на ръце.

— Това дете като че ли падна от небето — каза Милтън.

— И аз си помислих това — съгласи се жената. — Виж само колко е сладко! Е, мъжо, виждал ли си някога толкова красиво дете?

Тя се наведе и целуна детето с такава любов, сякаш беше нейно.

— Няма ли най-после да свършиш с целувките? — попита Милтън усмихнат. — Мисля, че малко студена вода ще му подейства по-добре.

Не мина много време и с общите усилия на мъжа и жената Лидия дойде на себе си.

Какво беше нейното учудване, когато видя никакви непознати хора. Но техните усмихнати лица я успокоиха.

— Мамо! — беше първата дума, която произнесоха устните ѝ. И това беше единствената, която двамата разбраха, защото те говореха само английски, а Лидия не разбираше друг език, освен немски.

В смущението си Лидия обви с ръце врата на жената. Като я гледаше право в очите, тя попита:

— Ти си добра, нали ще ме заведеш при мама?

Мисис Милтън притисна детето до гърдите си и каза:

— Мило детенце, отсега нататък аз ще ти бъда майка, а това е баща ти.

— Знаеш ли, бабо — каза закачливо Милтън, — все още не мога да се почувствам баща, но за тебе май е малко късно.

Лидия не разбра какво говореха двамата, но почувства, че тези скромни хора ѝ говореха с любов. Обзета от приятно чувство, тя склони глава върху гърдите на жената и скоро потъна в сладък сън.

— Бързо ѝ пригответи легло, дядо!

— Веднага, бабо!

С голямо старание те постлаха кожи и рогозки, върху които положиха детето. Месецът позлати върховете на дърветата, пред любещите погледи на Милтънови Лидия сънуваше майка си.

МАЙЧИНАТА СИЛА

Ирма вървеше из гората изморена и със свито от мъка сърце. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя се съмняваше, че ще намери малкото си дете. С умоляващ глас тя го викаше по име и молеше бог да ѝ го върне. Вместо отговор до слуха ѝ достигаше само нощният шум на гората. Сърцето на клетата майка тръпнеше от ужас. Смъртта я дебнеше на всяка крачка в гората, но нищо не можеше да я накара да се върне назад. Тя трябваше или да намери детето си, или да умре. Майчината любов ѝ даваше нови сили и тя вървеше смело напред.

Вече не следваше една посока. Обикаляше на различни страни, за да обхване по-голямо пространство. От време на време се спираше и се заслушваше дали няма да чуе познатия детски глас.

Изведнъж се спря вцепенена и бавно отстъпи назад. От всички страни я гледаха злоещо кръвожадни очи. Гладните зверове постепенно бяха я обградили. Ирма помисли, че е настъпил последният ѝ час. Тя държеше револвера в треперещата си ръка, но още не смееше да го използва. Не знаеше дали, дори ако успееше да убие едно-две от тези животни и другите разкъсат техните трупове, жаждата им за кръв нямаше да се увеличи.

Ирма потрепери. Тя не знаеше от коя страна ще бъде нападната, но беше твърдо решена, че няма да се предаде лесно.

Изведнъж зверовете, които я заобикаляха, започнаха да вият така ужасно, че косите ѝ настръхнаха. Воят им сякаш беше погребалната песен на гората.

Ирма се олюля и се подпря на едно дърво. Дори мъж трудно би могъл да овладее чувствата си в този миг, камо ли една слаба жена!

Воят прекъсна така внезапно, както и беше започнал. Учудването на Ирма нарасна още повече, когато видя, че всички животни бързо изчезнаха. Каква беше тази тайнствена причина, която ги разгони?

Тежки глухи стъпки изтръгнаха Ирма от нейното слисане. Тя съобрази, че вероятно се приближава някакъв силен звяр, от който всички горски обитатели се страхуват. От гърдите ѝ се изтръгна вик на

уплаха и тя побягна напред. Стъпките зад гърба ѝ също се ускориха. Ирма изплашена погледна назад. По петите я следваше гигантска черна мечка. През главата на Ирма светкавично мина спомен за някакво съобщение от вестниците, че в Колумбия се появила мечка, която изяла жената и детето на един бакалин и дори разкъсала един от ловците, тръгнали да я преследват.

Ирма не се съмняваше, че същата мечка преследва сега и нея. Тя беше на границата на лудостта. Въпреки това затича още по-бързо. От време на време в нощната тишина отекваха безполезните ѝ викове за помощ.

Бодливите храсталаци разкъсваха дрехите ѝ, издраскваха кожата ѝ. По тялото ѝ течеше кръв, но тя не чувстваше болка.

Силите започнаха да я напускат.

— Небе, смили се! — извика Ирма задъхана.

Мечката несъмнено беше по-пъргава от нея и вече почти я настигаше, защото тя усети топлия ѝ дъх по голите си рамене.

Животното замахна лапа, но успя да закачи само роклята на Ирма, която се раздра на парцали. От това жената спечели малка преднина. Мечката изръмжа сърдито и отново я подгони.

Колко ли още щеше да продължи тази луда гонитба? Ирма знаеше, че ако се препъне и падне, с нея е свършено.

Неуспехът явно подразни звяра. Страхотен рев раздра нощната тишина. Ирма вече не вярваше, че ще се спаси. Но в този миг тя видя пред себе си гигантско дърво. Със сила, каквато само страхът може да даде на човек, тя се промъкна през пукнатината в дънера, която се изпречи пред нея. Вътре дървото беше кухо.

Това беше едно от ония дървета, които се срещат в американските гори, и някои от тях са толкова големи, че в дънера им може да се обърне кола с четири коня.

Ирма се сгуши в най-отдалечената страна на кухината.

Разярената мечка се спусна към дървото, но се удари силно в него. Това я озвери още повече. Пъкна главата си в отвора и започна да души. Когато разбра, че не може да влезе при жертвата си, тя се опита да я достигне ту с едната, ту с другата си лапа. Но всичките ѝ усилия бяха напразни.

Тогава мечката започна да обикаля сърдито около дървото.

Ирма разбра, че и този път смъртта само мина покрай нея. Тя склучи ръце и отправи сърдечна молитва към небето. В нея отново се събуди надеждата и съживи изстрадалото ѝ майчино сърце.

— Не, не — прошепнаха треперещите ѝ устни, — моята малка Лидия е жива, чувствам това! Тя живее, защото и аз живея!...

Изгнилата сърцевина на дървото се беше оронила дъното и се разстилаше като мека постеля. Ирма можеше да легне да си почине, без да се страхува вече от животното, което изтощаваше силите си в безплодни нападения срещу дървото.

Но и самата мечка след няколко часа като че ли се примири с факта, че жертвата ѝ се изплъзна, и ръмжаща се отдалечи.

Отново настана несмущавана от нищо тишина. Тайнственото и еднообразно шумолене на гората звучеше като приспивна песен за изморената, измъчена жена.

КЛЕТВА ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Преди да продължим нашия разказ, трябва да се върнем при Мери, нещастницата, която беше изгубила наведнъж баща си и съпруга си.

Наистина Мери, втората жена на Норт, беше за оплакване. Щастието ѝ беше разбито. Тя беше изведнъж изоставена от тези, които обичаше толкова искрено и дълбоко. Отгоре на всичко злите езици мълвяха, че единствено неразумните ѝ разходи бяха подтикнали честния Йохан Гулд към престъпление.

Аристократичните семейства от Ню Йорк я отбягваха. Никой не идваше да ѝ каже поне една съчувствена дума. Мери живееше усамотена и изоставена в големия град.

Тя беше при Маршъл Бърнард точно когато той получи телеграма от полковник Роджър, с която същият му съобщаваше какво беше постигнал Макнийл, дегизиран като дамата със синия воал.

— Мисис, вашият план да изпратим Макнийл, преоблечен като дамата със синия воал, е бил добър... може би много добър, но не и успешен, и трябва да ви кажа, че престъпникът Гулд не може да се хване с никаква хитрост — каза Маршъл с учтива усмивка.

— Не е успял, защото първата жена на Норт по това време се е намирала в Колумбия с единственото намерение да заслепи полковника и да направи от него въпреки волята му инструмент за своите планове — отговори Мери.

Маршъл се намръщи. Той имаше много по-добро мнение за Роджър, но намери за благоразумие да премълчи. В този случай Мери беше неоценим сътрудник на полицията. Без нейната помощ Гулд никога нямаше да бъде разобличен.

— И така, вие държите на твърдението си, че Ирма е била жената със синия воал? — попита Маршъл.

— В това съм твърдо убедена. Всички обстоятелства говорят за това и аз се учудвам, че още не сте арестували тази подозрителна

личност. Естествено, полковникът гледа на нея с влюбени очи и затова му изглежда невинна!

— Тези думи не могат да повлияят на доброто мнение, което имам за дъщерята на германския граф. Ако се съди за нещата по външния им вид, може да се стигне до някои предположения. Но разногласията между Норт — Гулд и неговата първа жена са твърде големи — каза Маршъл кротко, но твърдо. — А и не вярвам, че той я е напуснал само привидно, за да дойде тук и да заживее с друга.

— А защо не, мистър Маршъл? Как може да се обясни иначе, че тя дори го намери? И защо дойде направо в Ню Йорк, защо той я прие в къщата си?

— Всички параходи пътуват за Ню Йорк, мисис. Колкото до срещата, тя е станала съвсем случайно. Полковникът ми разказа за нея.

— Защото тя му е разказала това — отвърна Мери с горчива усмивка. — Двамата — Ирма и Норт са се споразумели. Това личи от факта, че мъжът ми доведе тази жена и ми я препоръча за компаньонка.

— Той е имал основание да се бои от нея и е трябвало да прави, каквото тя поиска от него.

— Съгласна съм, но какво търсеше тя тук? Искаше да се порадва на моето щастие ли? Не! Вие можете да предполагате каквото си искате, но и аз си имам мнение по този въпрос. Те са искали да заживеят отново заедно. Както знаете, Норт се разведе с мен. За да не изпаднат в предишната си бедност, те са замислили заедно престъплението, което Норт извърши.

Бърнард скочи.

— Значи вие поддържате твърдението си, че Ирма е съучастница на Норт? — попита той строго.

— Да! — отговори Мери, изпълнена с омраза. — Като зет Норт беше във всяко подозрение, че е убил баща ми. Кой знае какво би сполетяло и мен, ако не бях открила убиеца и с това не бях попречила на по-нататъшните му планове!

Бърнард поклати глава.

— Що се отнася до първата жена на Норт, съмнявам се, че ние можем да стигнем до някакво споразумение. Щом получа по-подробни сведения, ще се заемем отново с нея.

— И аз ви моля за това — настоя Мери, която следеше с голям интерес известията на полицията, отнасящи се до този случай.

— Вие все още се колебаете да обвините тази жена — продължи тя, — но се надявам, че поне ще поставите да я наблюдава друг на мястото на влюбения полковник. Не се съмнявам, че ще ми бъдете благодарен за този съвет.

Бърнард не коментира предложението на Мери, а само каза:

— Съжалявам тази нещастна жена. Все пак едно мога да ви обеща: ще продължим разследванията относно жената със синия воал.

След това Маршъл излезе. Погледът, с който го изпрати Мери, не беше никак дружелюбен.

Тя не криеше от никого, че мрази Норт. Но сега към омразата се прибавяше и ревността. Измъчваше я и мисълта за отмъщение. То трябваше да постигне както него, така и Ирма. Мери плачеше всеки път, когато си спомнеше за баща си, убит от престъпната ръка на Норт.

Тъй като нямаше на кого да изплаче мъката си, тя и сега се отпрати към гробищата. Беше есен, жълтите сухи листа шумоляха под краката ѝ. Едва ли някой би помислил, че тази коленичила жена е Мери Шмит, дъщерята на милионера.

Едва бяха погребали баща ѝ, поток от обвинения и подигравки се изсипа върху нея. Навсякъде се говореше, че тя е познавала лошия характер на мъжа си и въпреки нежеланието на баща си е сключила този брак. Всички се правеха, че не я познават. Никой не произнасяше дума на съчувствие към тази жена, която на бащиния си гроб се чувстваше като пред своята Голгота.

— Не — извика тя, като стана бързо, — не искам да се съсипвам с плач, докато убийците ти ходят свободни по света! Норт и Ирма няма да имат спокойствие, докато аз съм жива. Заклевам ти се, татко, че ще отмъстя за твоето убийство и за моята измамена любов... Където и да се скрият, аз ще ги намеря и тогава истината ще излезе наяве. Заклевам се в костите ти, които гният в този гроб!

Никой, освен вечерния вятър, който печално шумолеше във върбите, не чу клетвата ѝ. Мери постоа още една минута с ръка на гърдите и поглед, вдигнат към небето, и после бързо напусна гробищата.

Горката Ирма! Какви ли нови страдания я очакваха? В сърцето на Мери нямаше капка милост към нея.

НОВАТА МАЙКА

Нека се върнем отново при детето и новите му покровители.

На разсъмване те стигнаха в чифлика.

Жената напразно се мъчеше да си обясни откъде беше дошло детето и на кого беше, защото наоколо не живееха други семейства. Най-близката къща беше на лодкаря Пен, в която той живееше с дъщеря си, така че детето не можеше да бъде негово. Дали то пък нарочно не беше подхвърлено в гората, за да умре от глад или да бъде разкъсано от дивите зверове?

Но сега момиченцето беше нейно, защото без тяхната намеса то щеше да умре. За нея то беше дар от небето, който трябваше да донесе щастие в дома ѝ.

Едва когато внесоха детето в стаята, чифликчията и жена му го разгледаха по-отблизо. Жената беше отмахнала завивката, с която го беше покрила, и погледът ѝ се спря на рокличката на малката Лидия.

— Личи, че детето има благороден произход — каза тя. — Нищо чудно да е принцеса!

— Надявам се, че този път си доволна от ходенето в града, старо? — запита мъжът, като гледаше жена си радостно.

Тя само кимна с глава и сложи детето на своето легло.

— Радвам се, че намерихме детето — продължи Милтън, — но се страхувам, че може да си имаме неприятности.

— Остави това на мен — отговори тя.

— Струва ми се, че ти ще бъдеш тази, която първа ще се похвали в града за намирането му.

— Не съм и помисляла за това. Ще задържим детето при нас!

— И аз бих искал, но това е невъзможно!

— Защо не, кой ще знае, че сме го намерили?

— Но ние не можем вечно да го крием.

— Кому ще дойде наум да го търси при нас? — възрази жената.

— И аз мисля като теб, но все пак трябва да съобщим в града, че сме го намерили. Ако не дойде никой да го вземе, тогава ще остане при

нас.

— Не, не го давам никому! — извика жената, готова да го брани от целия свят.

Съпругът ѝ поклати неодобрително глава.

— Прави каквото искаш, дано нямаме неприятности.

Докато оправяше рокличката на Лидия, жената видя на врата ѝ синджирче с висящо на него златно кръстче. То заблестя на светлината.

— Струва ми се, че това са диаманти — каза мъжът и посегна с ръка към кръстчето. — Да, истински диаманти! — добави той, като го разгледа на светлината на свещта.

— Я виж, на гърба му има написано нещо! — извика изненадано жената.

Двамата наведоха глави и се помъчиха да разчетат гравираниите букви.

— Разбрах! „И. фон Х.“ — извика чифликчията, горд, че е успял първи да прочете буквите.

Откриването на тези букви възбуди още повече любопитството на жената. Тя би дала всичко, само да може да разбере какво се крие зад тях! Сега тя беше напълно уверена, че детето е принцеса. Тя беше чела за отвлечения на деца от княжески домове, за да не могат, когато пораснат, да предявят наследствените си права. Ясно е, че това дете не е тукашно, защото не говореше английски. Значи е доведено от някоя далечна страна. Чифликчията и жена му не можеха да се нагледат на кръстчето.

Графиня Ирма Хоенщайн винаги беше носила това кръстче като скъп спомен от родителите си. Дори и в дните на най-голяма бедност и лишения тя не се реши да го продаде. За нея то беше нещо свято, което трябваше винаги да ѝ напомня за родителите, на които причини толкова страдания. След едно тежко боледуване Ирма го сложи на врата на детето. Бедната майка тогава не знаеше каква роля ще изиграе в живота му малкото златно кръстче, обсипано с диаманти!

НОЩ В ГОРАТА

В неспокойния си сън в кухнята на дървото нещастната майка виждаше мъчителни картини: ту че детето е взето от чужди хора, ту че е разкъсано от диви зверове. До ангелското лице на Лидия от време на време заставаше и сатанинското лице на мъжа, който беше превърнал живота на Ирма в ад.

Най-сетне голямата умора надделя и тя потъна в дълбок сън до сутринта.

Слънчевите лъчи проникнаха в кухнята и осветиха лицето ѝ. Гласовете на птичките погалиха слуха ѝ. Ирма отвори очи, но изненадата ѝ в първия момент беше толкова голяма, че си помисли, че сънува.

— Боже мой, къде съм!... Къде е детенцето ми? — проплака майката.

Едва сега тя си спомни за преживяния ужас през изминалата нощ. Кой знае защо сърцето ѝ изведнъж се изпълни с вяра. Вече беше убедена, че този, който беше спасил нея, не е оставил детето ѝ да загине. Ободрена телом и духом, тя излезе от скривалището си.

Гората живееше. Гласовете на хиляди птици, папагали, маймуни и други горски обитатели се сливаха в един странен концерт, който Ирма слушаше за първи път в живота си.

Но тя нямаше време за губене, трябваше да продължи напред и да търси любимото си дете.

Храсталаците ставаха все по-труднопроходими. Гладът и жаждата започнаха да измъчват Ирма, защото от предния ден не беше хапнала нищо.

Ирма намери малини. След като залъга глада си, нещастната жена отново тръгна напред.

След известно време гората започна да оредява. Ирма се надяваше, като излезе от нея, да попадне на някакви хора. Въпреки радостта си тя се движеше предпазливо. Най-силно се боеше от змии, не беше сигурна дали ще може да се защити с револвера от тях.

Както вървеше, Ирма внезапно чу прашене на клони и някакво остро изсвирване. Спря се изплашена и погледна в посоката, от която идваше шумът. Две маймуни със силни крясъци се приближиха до изплашената жена. От страх Ирма не знаеше какво да направи.

В този момент от храстите изпъзля една голяма змия и се насочи към Ирма. Тя стоеше като парализирана. Смелостта ѝ беше изчезнала.

На три-четири метра разстояние змията се спря. Като видя жената, тя се отказа от маймуните и съсредоточи вниманието си върху нея.

Вперила поглед в отворената уста на змията, в която непрекъснато мърдаше чаталестият език, Ирма пребледня като мъртвец. Маймуните не спираха да крещат и с това още повече раздразниха змията.

Сърцето на Ирма сякаш престана да тупти. Тя почти усещаше дъха на влечугото, хипнотизиращо я със студените си очи. С ужас очакваше, че змията, отметнала глава назад, всеки миг ще се хвърли към нея.

Именно този момент използваха маймуните — хвърлиха се върху змията и забиха зъбите си в основата на главата ѝ. Започна ужасна борба на живот и смърт. С непрестанно съскане, извивания и удари с опашка змията се мъчеше да се отърве от нападателите си, а те от своя страна се стараеха да я обезсилят с острите си зъби и нокти. Напразни бяха усилията на змията да хване или поне да сплаши нападателите — те се отбраняваха много пъргаво.

Вече се виждаше кому ще принадлежи победата. Движенията на змията ставаха все по-слаби, докато маймуните не преставаха да ѝ нанасят все по-тежки рани.

Най-после те пуснаха жертвата си, която се виеше в предсмъртни гърчове.

Ирма се опомни, разбрала, че отново е избегнала смъртта. По-скоро трябваше да напусне ужасната гора, в която я дебнеха хиляди опасности.

Ирма тръгна с бързи крачки, без да обръща внимание, че бодливите храсти деряха лицето и ръцете ѝ. Единствената ѝ мисъл беше да върви напред.

БЛИЗО И ДАЛЕЧЕ

Ирма вече беше много уморена, когато излезе от гората и навлезе в едно тревисто пасбище. Тук вече въздъхна облекчено. Сега поне можеше да види накъде да върви, а и опасностите, които я застрашаваха в гората, вече ги нямаше.

Гладът започна да я измъчва отново, но наоколо не виждаше нищо, с което можеше да се подкрепи. В далечината зеленееха само поля и гори и нямаше и следа от хора.

Като почина малко, Ирма отново тръгна, без да обръща внимание на болката в ходилата. Майчината любов я водеше напред, вдъхвайки ѝ някаква свръхчовешка сила.

Изведнъж уморените ѝ очи забелязаха в далечината стълб от дим. В сърцето ѝ отново разцъфна надеждата.

Колкото и далече да беше димът, Ирма вече имаше сигурна посока, в която да върви.

След дълъг и изморителен преход тя зърна тръстиковия покрив на една колиба, над която се виеше димът.

Най-после щеше да срещне хора, които щяха да ѝ дадат храна и да ѝ окажат помощ. Недалече от колибата пасеше кон. Видът на това живо същество изпълни сърцето на Ирма с радост и надежда.

Колибата изглеждаше запустяла, но Ирма не обърна внимание на това. Вместо прозорци в стените ѝ зееха дупки, от които също излизаше слаб дим. При други обстоятелства Ирма би се разочаровала от тази нерадостна гледка, но сега щеше да бъде благодарна, ако можеше да намери поне за кратко време подслон и храна.

С голямо усилие на волята Ирма се довлече до вратата на колибата, но тук силите окончателно я напуснаха и тя падна безчувствена на земята.

Така измина около час. От унеса я извади силен ритник. Пред очите на Ирма стоеше широкоплещест мъж с груб вид.

— Хей, коя си ти? — извика той и я ритна отново.

Отначало тя помисли, че сънува, но скоро осъзна положението, в което се намираше. Изправи се на крака, като не изпускаше от погледа си ужасния човек, който стоеше пред нея.

— Имайте милост! — продума тя с умоляващ глас.

Мъжът се изсмя пренебрежително в лицето ѝ. Той явно се забавляваше със страха на безпомощната жена. Ирма понечи да побегне, но той веднага ѝ препречи пътя. Изплашена, още повече, Ирма отстъпи назад.

— Имайте милост към една нещастна жена! — каза тя на английски.

— Хейлифстър, излез да видиш каква хубава птичка е долетяла в гнездото ни! — провикна се мъжът.

След малко вратата се отвори и се показва още един мъж. Запретнатите му ръкави откриваха мускулести ръце, а кръстът му беше препасан с широк кожен колан. И той имаше вид на дървар, но суровият вид и на двамата говореше, че това са по-скоро разбойници.

— Помогнете на една нещастна жена! — молеше ги Ирма. — Моля ви, покажете ми пътя за къщата на Йохан Пен!

— Искаш да отидеш при Йохан Пен? Та каква работа имаш с този стар разбойник? — попита единият от мъжете.

— Търся детето си, което се намира там. Помогнете ми, иначе детето ми е изгубено!

Двамата си размениха многозначителни погледи.

— Ако искаш да отидеш при Йохан Пен, трябва да вървиш още около четири часа.

— Моля ви, покажете ми пътя и аз ще ви заплатя за труда!

Това обещание хареса и на двамата и те отново се спогледаха.

Ирма видя това и потрепери. Дали не крояха нещо лошо?

— Добре, хайде! — каза единият от мъжете и тръгна пред нея.

Въпреки че беше съсипана от глад и умора, тя, подтиквана от страх и съмнения, тръгна с тях.

— Ние ще те придружим донякъде — допълни другият.

Ирма със свито сърце им благодари за добрината.

— Трябва да минем през гората — казаха те и показаха с ръка същата посока, от която тя дойде.

Ирма ги погледна с недоверие.

— Нима трябва да минем през голямата гора?

— Разбира се. През нея е най-прекият път.

— Казвате, че този път е най-пряк, значи има и друг?

— Да, но той е с около два часа по-дълъг.

— Предпочитам да тръгна по него — отвърна Ирма, — вместо да минавам отново през гората.

— Добре... Тогава трябва да тръгнеш по брега на реката надясно. Ще стигнеш до нея след около половин час.

Младата жена изслуша обясненията, после извади кесията си. Тя не забеляза алчния блясък, който светна в очите им, когато даде на всеки по две златни монети. Те взеха парите, без да й благодарят.

Когато Ирма тръгна по пътя, който ѝ показаха, очите на двамата мъже я следваха подигравателно.

Те останаха още малко на същото място и обсъждаха нещо, сочейки към жената, скрита вече наполовина от високата трева.

Колкото повече се отдалечаваше от двамата мъже, толкова страхът на Ирма намаляваше. Обедното слънце грееше силно и горещината едва се понасяше. А и нараненото ѝ тяло силно я болеше, но тя не обръщаше внимание на болките.

— Напред!... При детето ми! — окуражаваше се тя, когато силите заплашваха да я напуснат окончателно.

НИКАКВА НАДЕЖДА

Ирма беше вървяла повече от час, когато я лъхна по-прохладен въздух. Спря се, послуша се и сякаш чу шумоленето на вода. Отново забърза и скоро пред очите ѝ се разгъна сребристият пояс на реката.

Уморената жена седна на тревата да си почине и изведнъж една мисъл прониза съзнанието ѝ. Дватамата непознати ѝ бяха казали да върви все надясно, а на нея ѝ се струваше, че ако иска да стигне до къщата на Пен, трябва да държи противоположната посока. Защо я бяха излъгали? Достатъчно убедителен отговор бяха подозрителните им погледи. Ето защо, като поразмисли малко, Ирма реши да не послуша съвета им.

Гладът и жаждата отново я измъчваха. Пийна вода от реката, но не намери нищо, с което да утоли глада си. Бяха изминали повече от двадесет и четири часа, без да хапне нищо. Но тя нямаше време да мисли за себе си, защото грижата за нейната Лидия не я напускаше.

Тя повървя още малко, но внезапно някакъв шум я накара да се обърне. Недалече от нея тревата се поклащаше, но тя не можеше да разбере причината за това. Може би беше някое диво животно, подплашено от нея.

Изведнъж от високата трева изникна човек с брадва на рамо и затича към нея.

Ирма изпищя и поиска да избяга, но човекът я настигна и я хвана за рамото.

— Спри се! — извика той и едва сега тя разпозна в него единия от мъжете, които ѝ бяха показали пътя.

— Дай кесията! — изръмжа отново той, като впи в нея студените си очи.

Ирма извика за помощ, но разбойникът я събори на земята и ѝ взе кесията. След това изсипа съдържанието ѝ в шепата си и преброи парите. Наистина сумата не беше много голяма, но беше достатъчна да осигури съществуването му за известно време.

Докато разбойникът беше зает с преброяването на парите, Ирма възвърна присъствието на духа си. Тя се промъкна незабелязано до брега на реката, готова да посрещне и най-лошото. Разбойникът вдигна поглед от парите и се огледа диво на всички страни. Като видя жената до реката, той се втурна към нея с вдигната брадва. Ирма навреме осъзна опасността и като нямаше друг изход, отчаяно се хвърли в бързата река.

Веднага потъна, но след малко изплува и течението я повлече надолу. Ирма се бореше с вълните, които я тласкаха към средата на течението. Дали ще може да достигне отсрещния бряг, помисли си тя, гледайки печално към него. Сега той ѝ се стори безкрайно далечен...

Силите вече я напускаха, когато кракът ѝ докосна дъното. Ирма направи последно усилие. Още няколко крачки — и ще бъде спасена.

След малко тя се строполи без сили на брега.

На другия бряг разбойникът все още заплашително размахваше брадвата и крещеше ругатни и проклетия по адрес на жената, която се изплъзна от ръцете му. Той беше толкова страхлив, че не се осмеляваше да направи това, което извърши пред очите му слабата жена.

Принудителното къпане освежи Ирма. Поободрена, тя отново продължи пътя си към къщата на Пен. Слънцето вече клонеше към залез, но лъчите му поизсушиха дрехите ѝ.

Като повървя няколко часа, в далечината видя керемидения покрив на една къща. Вече и местността ѝ беше позната. Най-последно беше стигнала до целта — къщата на Йохан Пен.

Ирма ускори крачките си. Внезапно видя един мъж, който радостно извика, щом я видя:

— Графиньо, скъпа графиньо!

— Шелер, скъпи Шелер! — зарадва се и Ирма.

— Как можахте да изчезнете така, графиньо? Колко мъки и страдания ми причинихте! Търсих ви толкова много!

— Къде е детето ми, къде е моята Лидия? Намери ли я, Шелер?

Този въпрос смути Шелер, който не знаеше какво да отговори.

— Кажи ми видя ли детето ми? — питаше настойчиво Ирма.

— Трябваше да намеря първо вас, графиньо — отговори Шелер.

— Уви, горкото ми дете е изгубено... Изгубено! — въздъхна нещастната майка.

— Не се отчайвайте, мила графиньо, имайте доверие в мен! Аз съм сигурен, че ще я намерим!

С тези думи Шелер се мъчеше да утеши измъчената жена, въпреки че и той беше загубил надежда да види още веднъж детето.

ЕДНА НОЩ В КЪЩАТА НА ПЕН

Шелер положи големи усилия да утеши бедната майка, но признанието му, че не е намерил детето, нарани още повече измъченото ѝ сърце.

— Вие сте болна, графиньо. Ако държите да намерите детето си, трябва да направите всичко възможно и да запазите живота си.

Ирма поиска да каже още нещо, но устните ѝ само се помръднаха, без да произнесат нито дума.

— Елате, графиньо, доверете ми се! Знаете, че ви желая доброто.

— Зная — отвърна Ирма, — и съм ти много признателна. Но каква полза... Ти не можеш вече да ми помогнеш, а мъката за детенцето ми е толкова голяма, че не може да бъде премахната с утешителни думи.

— Не трябва да губите надежда! Имайте доверие в мен, аз няма да се успокоя, докато не намеря малката Лидия.

Ирма не отговори, само взе ръката на Шелер и я стисна с признателност.

— Радвам се, че сега сте по-спокойна — каза усмихнат Шелер, взе Ирма под ръка и я заведе в къщата на Пен.

Милия чу стъпки по стълбата и бързо отвори вратата.

— Кой е? — попита тя.

— Ние сме — прозвуча в тъмната зала силният глас на Шелер.

Лампите все още не бяха запалени и в първия миг Милия не позна гласа на Шелер и бързо затвори вратата. Но след като поразмисли малко, усмихната я отвори отново.

— Ти май помисли, че идват разбойници? — попита Шелер усмихнат. — Е, мила госпожице, как може да не познаеш най-добрите си приятели?

Милия почти не чу закачливите думи на Шелер. Погледът ѝ беше прикован в Ирма.

— И вие ли сте тук, скъпа мисис? — извика тя, грабна бързо ръката на Ирма и я целуна.

— Вода, за Бога, вода, задушавам се! — простена тя.

— Донеси чаша вода! — каза Шелер. — Ако имате вино, още по-добре.

Милия изтича пъргаво като сърна в съседната стая и след няколко секунди се върна.

Ирма с треперещи ръце поднесе чашата към пресъхналите си устни. Тя нямаше сили дори да крепи чашата, която падна на пода и се разби на малки парчета.

Шелер направи знак на Милия. Тя се приближи до него и той ѝ каза тихо:

— Пригответе легло за графинята, тя е тежко болна.

— Ще ѝ отстъпя моето.

— Бог да те благослови! А сега — на работа! Аз ще отида до хана, за да потърся нещо подкрепително.

И Шелер излезе.

Милия отведе графинята в стаята си и започна да я съблича. При вида на израненото ѝ тяло очите ѝ се напълниха със сълзи. Засъхнала кръв имаше по раменете и краката ѝ. Милия проми внимателно раните. Когато най-сетне Ирма можа да легне, тя избухна в ридания.

Милия я гледаше, скована от невъзможността да помогне на графинята.

— То умря — ридаше Ирма, — а аз все още съм жива... Къде е детето ми? — извика тя сърцераздирателно и понечи да слезе от леглото.

Милия я задържа.

— Миледи — извика тя, — опомнете се! Детето ви е живо.

Тези думи като че подействаха успокоително на Ирма. Тя отпусна глава на възглавницата и промълви с печален глас:

— Жива...

Времето течеше мъчително.

В един момент Ирма протегна ръце и заговори:

— Нищо, нищо не виждам вече от бащината си къща. Само майка ми със зачервени очи пее песента, с която ме е приспивала, когато съм била малка.

И с тъжен глас запя песен от своето детство.

Милия не можа да издържи. Коленичи до леглото и заплака.

Ирма свърши песента. В стаята беше тихо, навън бурята пееше мрачната си песен. Умората надви Милия и тя затвори очи.

Изведнъж чу сърцераздирателен писък и скочи.

— Въздух, въздух! — викаше Ирма, притискайки гърдите си с ръце. — Въздух, задушавам се...

— Боже, какво се е случило? — сънено попита Милия.

Само един поглед обаче беше достатъчен да разбере сериозността на положението. Челото на Ирма беше покрито с пот, гърдите ѝ се повдигаха тежко.

Изплашена, Милия изтича навън и донесе чаша студена вода. Поиска да даде на Ирма да пие, но като видя пламналото ѝ лице, се въздържа. Състоянието на болната се променяше с всяка изминала минута.

— Въздух, въздух!... — извика отново тя.

Милия се уплаши. Обзета от страх за живота на графинята, тя се спусна към прозореца, отвори го и извика в тъмнината:

— Помощ, Шелер, помощ!...

Някаква сянка бързо се приближаваше към къщата.

След малко Шелер като светкавица влетя в стаята. Той моментално разбра, че Ирма имаше опасна треска. Изходът от нея често пъти е смърт, но той се надяваше да спаси клетата жена.

— Донеси ми студена вода и една кърпа — каза той шепнешком, — трябва да ѝ направим компреси.

Милия изпълни нарежданията му.

Още след първия компрес настъпи леко подобрене в състоянието на Ирма. Като констатира това, Шелер не можа да се сдържи и прошепна на Милия:

— Виждаш ли, госпожице, колко изкусен лекар съм! Впрочем трябвало е да стана доктор, тогава болните едва ли щяха да умират.

Милия усмихната не преставаше да подава компреси на Шелер. Ирма се съживяваше като повехнало полско цвете след дъжд. Към три часа сутринта треската попремина и успя да им прошепне няколко думи за благодарност. Те бяха изречени с такава топлина и сърдечност, че и двамата почувстваха как радостта изпълва сърцата им.

След това Ирма спокойно заспа.

МОЛИТВАТА НА ЕДНА МАЙКА

На другия ден слънцето изгря в цялото си великолепие. Бурята беше прочистила въздуха и всичко изглеждаше обновено и свежо. Птичките чуруликаха радостно по дърветата, а звънчетата на домашните животни, които пасяха по обширните ливади, звънтяха ободряващо.

Ирма се събуди и трябваше да минат няколко минути, за да си спомни къде се намира. Шелер дремеше на един стол до леглото.

— Шелер! — извика Ирма. — Не трябва да губим нито минута, трябва да тръгваме веднага!

Шелер се сепна.

— Да, да, трябва да тръгнем — изрече той сънено. — Как се чувствате, графиньо?

— Достатъчно добре, за да не искам да оставам нито минута повече тук.

— Както желаете.

— А къде е Милия?

— Приготвя закуската в кухнята. Такова момиче рядко се среща — каза Шелер с нескрито възхищение. — Защо ли се забави толкова?

Той тръгна към вратата. В същия момент на прага се появи Милия. Носеше поднос с храна и чай.

Като изпи чая, Ирма стана и започна да се облича.

В това време Милия отвори гардероба си и извади една рокля.

— Вземете я, мисис! Тя е обикновена, но е чиста. Не мога да ви оставя да тръгнете с тези дрипи.

Добрината на Милия трогна Ирма. Сълзи на признателност светнаха в очите ѝ.

— Не — отговори Ирма, — не мога да приема от теб тази жертва. Самата ти си едно бедно момиче и аз, въпреки че съм лишена от средства, не искам да вземам от теб.

— Не може да става и дума за отказ — отвърна Милия. — Подарявам ви я от все сърце, така както бих я подарила на родната си

сестра или на една искрена приятелка.

— Благодаря ти! — развълнувано каза Ирма и я целуна по челото.

Шелер, който беше излязъл от стаята, се върна и каза:

— Графиньо, аз съм готов! Да даде бог още преди залязването на слънцето да вземете малката Лидия в прегръдките си!

— Дай Боже! — пожела Ирма и погледна с надежда към небето.

След това двамата се разделиха сърдечно с Милия и тръгнаха.

Отново вървяха през полето. След задушната стая Ирма вдишваше чистия полски въздух с пълни гърди. Вървяха доста време мълчаливо, най-после Шелер заговори:

— Вярвам, че ще намерим Лидия. Ако вървим по големия път, ще стигнем до място, където живеят повече хора. Мисля, че там ще научим нещо!

Тези думи на Шелер вдъхнаха сили и нова надежда у Ирма.

Изведнъж на Шелер му хрумна една идея.

— Графиньо, искате ли да ви дам един съвет?

— Какъв съвет? — попита тя, като го гледаше право в очите.

— Да се върнем при баща ви! — притеснено каза Шелер. — Той е толкова благороден човек, отдавна ви е простил и ще ви посрещне с отворени обятия.

— Да се върна при баща си! — извика Ирма. — Не, никога! Не мога да забравя онази ужасна нощ срещу Коледа, когато, умираща от глад, изморена и премръзнала, го молах за прошка, а той ме изгони от замъка!

— И въпреки това мой дълг е да ви кажа, че тази постъпка е разбила бащиното му сърце.

Ирма трепна. Тя се загледа в далечината, където като че ли сребрееше река.

Изведнъж тя извика със странен глас:

— Лидия, детето ми, виждам те! Идвам, мила, майка ти идва при теб!

И докато Шелер се опомни, Ирма побягна напред и се изгуби от очите му. Той затича в същата посока и скоро стигна до стръмен бряг. Отдолу течеше река, а Ирма с безумна смелост слизаше към нея. Шелер нямаше време за мислене и бързо я последва.

— Лидия, дете мое, идвам, идвам! — викаше Ирма, стигнала до реката.

— Велики Боже, какво ли ще направи сега? — питаше се Шелер. — Миледи, спрете се, вие отивате право в обятията на смъртта! — викаше след нея той.

Ирма не му отговори. Тръгна по едно мостче, направено от камъни, върху които беше опряна една греда. Тя се намираше почти на средата, когато гредата се заклати.

— Господи! — извика отчаяно Шелер.

Едно изпращяване заглуши неговия вик. Гредата се счупи и Ирма падна в реката.

Шелер знаеше, че всяка минута е скъпа. Бързо скочи в реката и буйните води отстъпиха под напора на силните му ръце.

Недалече от отсрещния бряг Ирма се подаде над водата, хвана се за плаващата греда и повлечена от течението, стигна до него.

Щом кракът ѝ стъпи на твърдата земя, тя отново затича. Шелер, излязъл след нея на брега, я последва. Лудият бяг на Ирма не продължи дълго — скоро тя падна изтощена на земята. След малко и Шелер падна до нея.

— Какво се случи, графиньо? — попита той, дишайки тежко...

— Аз я видях... — отговори тя.

Изминаха повече от два часа, докато Ирма дойде напълно на себе си. Тя гледаше Шелер, който, потънал в тежък размисъл, мълчеше. И двамата нямаха сили да продължат.

Така измина денят.

Първите звезди изгряха на небето. Ирма вдигна към него насълзените си очи и зашепна молитвата, която някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше:

— Света Дево, спаси невинното ми детенце! Ако искаш жертва, вземи моя живот! Давам го с радост за моята Лидия дори ако трябва кръвта ми да изтича капка по капка...

След малка пауза отново продължи:

— Света Божа Майко, не ме напускай! Заведи ме при детето ми! Ако то е вече при теб, на небето, тогава вземи и мен!

Ирма наведе глава и се послуша. Неясен шум достигна до слуха ѝ. Шелер също се вслушваше напрегнато в посоката, от която идваше този необясним шум, който все повече приближаваше към тях. Двамата не можеха да различат нищо в мрака, който ги заобикаляше. Затова предвидливо се скриха зад един храст.

МИЛОСТИВИТЕ ХОРА

Плясък на камшик проряза нощната тишина и на лунната светлина се очерта силуетът на един файтон. Изведнъж конете спряха — започнаха да цвилят и да се дърпат встрани.

— Какво става — попита някакъв басов глас от купето.

— Може би са вълци, сър — отговори кочияшът.

— Вълци ли? Те не идват дотук. По-скоро са вълци на два крака. Готови ли са пушките и револверите?

— Да, сър.

— За бога, не стреляйте! — чу се гласът на Шелер. — Ние сме пътници, загубили пътя.

— Ей, приятелю, не мисли, че имаш работа с наивници, които подобни уверения ще вкарат в капана ти! Бог да ме пази от скитници, когато дойде време за сън! Махай се или...

Шелер отстъпи и конете потеглиха.

— Имайте добрината да ни изслушате! — чу се кроткият глас на Ирма.

Прозвуча кратко нареждане и файтонът отново спря.

— Имайте милост към нас! — продължи Ирма. — Нощта ни свари на път, при това сме мокри и изморени. Не сме в състояние да продължим.

— Но, за бога, какво правите тук по това време?

— Изгубих детето си и сега го търсим.

Пътниците от файтона се посъветваха. Чуваше се и женски глас. След няколко минути мъжът повика скитниците да се приближат до файтона.

— Лейди може да се качи и да дойде с нас в града, който не е много далече, но за тебе, страннико, както виждаш, няма място.

Тези думи изненадаха Ирма. Тя се обърна съчувствено към Шелер:

— Как ще останеш сам в нощния мрак?

— Бедата не е толкова голяма — засмя се Шелер. — Щастлив съм, че вие ще отидете на безопасно място.

— Ами детето ми?... Не, трябва да остана!

— Само с това не съм съгласен. Сега, когато се намирате в добри ръце, аз ще положа всички усилия да го намеря. Щом го намеря, веднага ще го доведа при вас!

От колата слезе един висок мъж и се приближи до тях.

— Хайде, лейди! Ние бързаме, а и конете вече стават нетърпеливи.

— Само една минута, моля ви! — отвърна Ирма и отново се обърна към Шелер: — Закълни ми се, приятелю, че ще направиш всичко възможно, за да намериш детето ми!

Шелер хвана Ирма за ръцете и я заведе до файтона.

— Смелост, графиньо! Заклевам ви се, че дори за минута няма да спра да търся малката Лидия!

После я настани в купето, изрече няколко думи на благодарност, камшикът изплющя и... той остана сам.

Издание:

Графиня просякиня. Част първа

ИК „Атания“, Русе, 1992

Коректор: Иличка Пелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.